BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

KAREN MARIE MONING

FEBRA NEAGRĂ

SERIA *MACKAYLA LANE*

LEDA

KAREN MARIE MONING

FEBRA NEAGRĂ

SERIA *MACKAYLA LANE*

CARTEA 1

Traducere din limba engleză şi note de
ADINA şi GABRIEL RAŢIU

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Karen Marie Moning
DARKFEVER
Copyright © 2006 by Karen Marie Moning

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONING, KAREN MARIE
MacKayla Lane / Karen Marie Moning;
trad.: Adina Raţiu, Gabriel Raţiu.— Bucureşti: Leda, 2013
5 vol.
ISBN 978-973-102-574-2
Vol. 1: Febra neagră – 2013.— ISBN 978-973-102-575-9
I. Raţiu, Adina (trad.)
II. Raţiu, Gabriel (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Această carte îi este dedicată lui Neil,
cel care m-a ţinut de mână şi a păşit alături de mine
în Zona Întunecată.

…When the walls come tumblin’ down
When the walls come crumblin’ crumblin’…[1]

— John Cougar Mellencamp

[1] Când zidurile vor cădea/ Când zidurile se vor sfărâma… John Cougar Mellencamp (n. 1951) este un muzician, cantautor, actor şi pictor american.

N
Coasta Antrim
Bushmills
Portrush
Derry
DONEGAL
IRLANDA
DE
NORD
Belfast
Bangor
Belleek
Drumcliff
Muntii
Mourne
Strokestown
Knock
Westport
REPUBLICA
IRLANDA
Bru Na
Boinne
CONNEMARA
Trim
Galway
Insulele
Aran
Dublin
The Burren
Dun Laoghaire
Stâncile Moher
CLARE
WICKLOW
Ennis
Glendalough
Kilkenny
Castelul
Cashel
Tralee
Dingle
Waterford
Rosslare
Killarney
Ardmore
KERRY
Blarney
Kenmare
Cork
Cobh
Kinsale
TARA
GALILOR
GOLFUL
BANTRY
50 mile
50 km

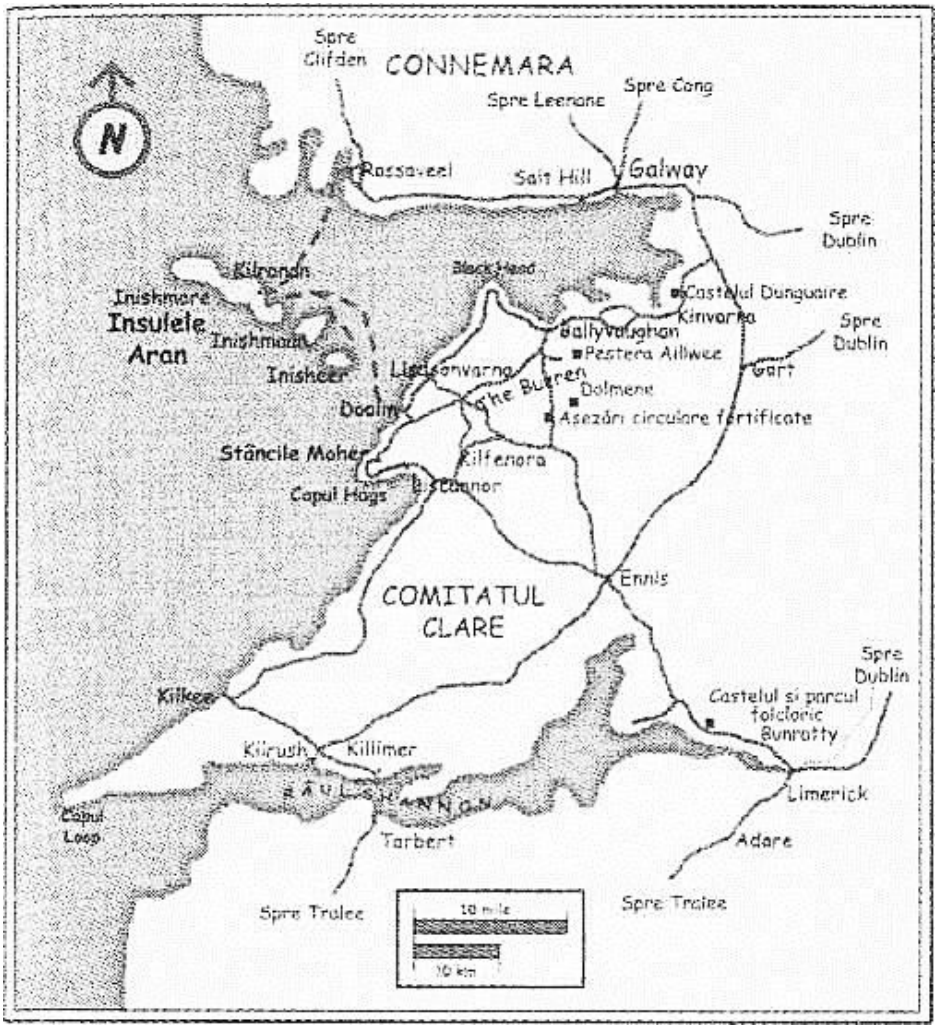
Spre Clifden
CONNEMARA
Spre Leenane
Spre Cong
N
Rossaveel
Salt Hill
Galway
Spre Dublin
Kilronan
Black Head
Castelul Dunguaire
Inishmore
Insulele Aran
Inishmaan
Kinvarra
Ballyvaughan
Spre Dublin
Pestera Aillwee
Inisheer
Lisdoonvarna
The Burren
Gort
Dolmene
Doolin
Asezări circulare fortificate
Stâncile Moher
Kilfenora
Capul Hags
Connor
Ennis
COMITATUL CLARE
Spre Dublin
Kilkee
Castelul si parcul folcloric Bunratty
Kilrush
Killimer
Limerick
Capul Loop
Tarbert
Adare
Spre Tralee
Spre Tralee
10 mile
10 km

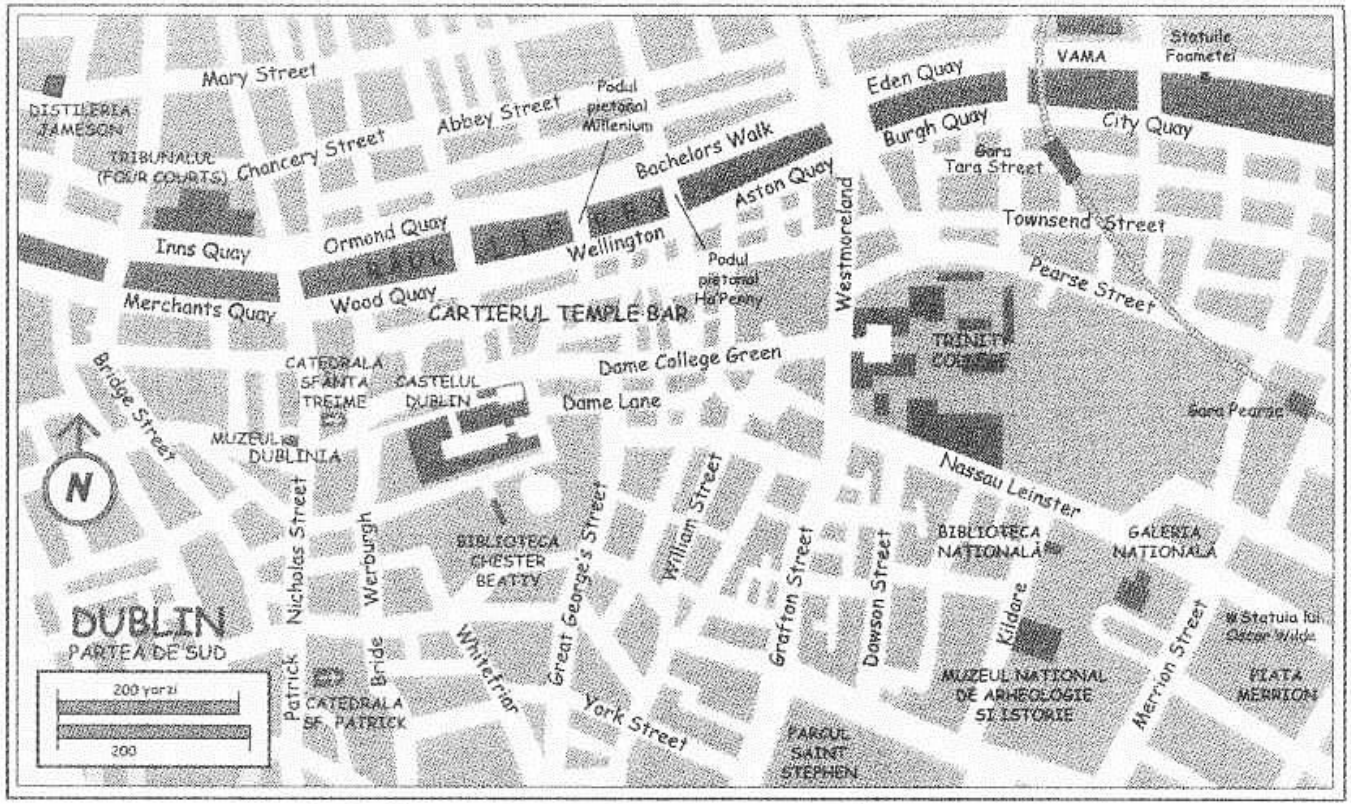
DISTILERIA JAMESON
Mary Street
TRIBUNALUL (FOUR COURTS)
Chancery Street
Abbey Street
Podul pietonal Millenium
Bachelors Walk
Aston Quay
Eden Quay
Burgh Quay
VAMA
Statuile Foametei
City Quay
Gara Tara Street
Townsend Street
Pearse Street
Inns Quay
Ormond Quay
Wellington
Podul pietonal Ha'Penny
Westmoreland
Merchants Quay
Wood Quay
CARTIERUL TEMPLE BAR
TRINITY COLLEGE
Dame College Green
Bridge Street
CATEDRALA SFANTA TREIME
CASTELUL DUBLIN
Dame Lane
Gara Pearse
MUZEUL DUBLINIA
Nassau Leinster
Nicholas Street
Werburgh
BIBLIOTECA CHESTER BEATTY
Great George's Street
William Street
Grafton Street
Dawson Street
BIBLIOTECA NATIONALA
GALERIA NATIONALA
DUBLIN
PARTEA DE SUD
Kildare
Statuia lui Oscar Wilde
Merrion Street
Patrick
Bride
Whitefriar
CATEDRALA SF. PATRICK
York Street
MUZEUL NATIONAL DE ARHEOLOGIE SI ISTORIE
PIATA MERRION
PARCUL SAINT STEPHEN
200 yarzi
200

PROLOG

Filozofia mea de viaţă se poate rezuma în câteva cuvinte: o zi bună este una în care nu încearcă nimeni să mă ucidă.

Vă mărturisesc că nu am avut prea multe astfel de zile de la o vreme încoace.

Mai exact, de la căderea zidului care îi despărţea pe Fae de oameni.

La drept vorbind, din acel moment nu a mai existat s*idhe-seer* pe lume care să fi avut o zi bună.

Înainte de încheierea Pactului dintre oameni şi Fae (în jurul anului 4000 î.H., pentru aceia dintre voi care nu sunteţi familiarizaţi cu subiectul), Vânătorii Unseelie ne hăituiau şi ne omorau fără milă. Pactul, însă, a interzis ca Fae să mai verse sânge omenesc. Pe parcursul a şase milenii (plus-minus câteva secole), cei înzestraţi cu Adevărata Viziune – oameni asemeni mie ce nu puteau fi păcăliţi de glamour, sau vraja folosită de Fae – au fost prinşi şi aruncaţi în temniţele Fae, unde îşi găseau sfârşitul. Unica deosebire faţă de perioada anterioară este că în loc să fie ucişi imediat, aveau parte de o moarte lentă în închisorile Unseelie. Spre deosebire de unii cunoscuţi de-ai mei, eu nu sunt câtuşi de puţin fascinată de Fae. Îi privesc ca pe un simplu drog: dacă cedezi, te vor subjuga; dacă le rezişti, eforturile lor vor fi în zadar.

Odată cu prăbuşirea zidurilor, Vânătorii sunt din nou pe urmele noastre, mai hotărâţi ca oricând să ne zdrobească. Să ne înăbuşe, de parcă *noi* am fi molima acestei planete.

Aoibheal, Regina Seelie a Luminii, şi-a părăsit tronul. Nimeni nu ştie unde se află, iar unii încep chiar să se întrebe dacă mai este în viaţă. De la dispariţia ei, toţi Seelie şi Unseelie pângăresc lumea cu războiul lor

sângeros, şi, cu riscul de vă strica buna dispoziţie cu pesimismul meu, am convingerea că Unseelie sunt pe punctul de a-şi înfrânge fraţii din tabăra luminoasă.

Ceea ce este grav, *foarte* grav.

A nu se înţelege din vorbele mele că îi simpatizez pe Seelie. Nici pe departe. În ceea ce mă priveşte, singurul Fae bun este un Fae mort. Numai că Seelie sunt mai puţin primejdioşi decât Unseelie. Ei nu ne ucid pe loc. Preferă să se folosească de noi în alte feluri.

Pentru sex, de pildă.

Deşi ne consideră fiinţe inferioare, apreciază totuşi performanţele noastre erotice.

După ce şi-au încheiat treburile cu o femeie, nefericita se găseşte într-o stare deplorabilă. Sexul neprotejat cu un Fae trezeşte în ea pofte trupeşti pe care nu s-ar fi cuvenit să le cunoască şi pe care nu le va uita niciodată. Refacerea este lungă şi anevoioasă – dar, cel puţin, scapă cu viaţă.

Adică, are şansa de a lupta. Pentru ca lumea să redevină ceea ce a fost cândva.

Pentru a-i trimite pe mizerabilii de Fae înapoi în infernul din care au ieşit.

Văd, însă, că m-am abătut de la subiect.

Povestea mea a început în cel mai banal mod. Nu într-o noapte neagră bântuită de rafalele unei furtuni. Fără semne premonitorii sau acordurile unei muzici macabre. Fără mesaje obscure în frunze de ceai. Fără vestitori de rele în înaltul cerului.

A început modest şi aproape discret, ca mai toate catastrofele. Un fluture bate din aripi la celălalt capăt al lumii, vânturile îşi schimbă direcţia, un front cald se ciocneşte cu un front rece în largul coastei de vest a Africii şi, cât ai clipi, te trezeşti faţă în faţă cu un uragan. Până să se dumirească lumea că se apropie furtuna, este deja prea târziu. Nu mai rămâne altceva de făcut decât să te pregăteşti pentru dezastrul iminent şi să iei măsuri pentru a reduce pagubele.

Numele meu este MacKayla. Mac, pe scurt. Sunt *sidhe-seer,* un adevăr pe care l-am acceptat de puţină vreme, cu

inima îndoită.

Vestea bună este că numărul celor ca mine este mai mare decât m-aş fi aşteptat.

Vestea proastă, că noi suntem ultimul bastion împotriva haosului.

UNU

Cu un an în urmă...

9 iulie. Ashford, Georgia.

Treizeci şi patru de grade Celsius. Nivelul de umiditate: nouăzeci şi şapte la sută.

În Sud, vara aduce cu sine o căldură sufocantă. În schimb, iernile sunt scurte şi blânde, lucru care îmi convine de minune. Prefer toate celelalte anotimpuri. Toamna, cu zilele sale ploioase şi posomorâte, care te îmbie să leneveşti în pat cu o carte bună. Vara, cu cerul ei de un albastru sticlos. Cu iarna, însă, nu am reuşit niciodată să mă împac. Zăpada şi gheaţa nu mă încântă deloc. Mi-e imposibil să înţeleg cum o suportă cei din Nord. Ori din ce motiv. Presupun totuşi că e un lucru bun, altminteri ar da năvală peste noi ceilalţi şi am trăi înghesuiţi ca sardelele.

Deprinsă cu temperaturile caniculare ale Sudului, mă bronzam pe marginea piscinei părinţilor mei, îmbrăcată în bikiniul meu preferat cu buline roz care se asorta perfect cu oja mea. Şedeam lungită pe un şezlong şi îmi prinsesem părul lung şi blond în vârful capului, într-unul din acele cocuri caraghioase pe care îţi permiţi să le porţi doar atunci când nu e nimeni altcineva prin preajmă. Mama şi tata plecaseră în vacanţă. Cu ocazia împlinirii a treizeci de ani de căsătorie, îşi oferiseră o croazieră la tropice, care debutase în Maui acum cincisprezece zile şi urma să se încheie o săptămână mai târziu, la Miami.

În lipsa lor, lucrasem asiduu la obţinerea unui bronz impecabil, cu scurte pauze de bălăceală în apa limpede şi răcoroasă, după care mă întindeam iarăşi la soare şi priveam cum apa mi se evaporă sfârâind de pe piele,

dorindu-mi să o am lângă mine pe sora mea, Alina, ca să-mi ţină de urât, sau, poate, câteva prietene.

Cu iPod-ul conectat la sistemul audio al tatălui meu, aşezat pe masa de exterior, ascultam o selecţie de melodii pe care o alcătuisem special pentru reprizele mele de bronzat: o sută de hituri din ultimele decenii, plus alte câteva care îmi creau mereu bună dispoziţie – din categoria „melodii uşoare pentru minţi leneşe". În acel moment, îl ascultam pe Louis Armstrong cu al său *What a Wonderful World.* Deşi aparţin unei generaţii ce consideră că a fi cool înseamnă să afişezi o atitudine cinică şi blazată, trebuie să mărturisesc că uneori ies din tipare. În fine, să trecem mai departe.

Îmi aşezasem la îndemână un pahar cu ceai rece, precum şi telefonul, în eventualitatea în care părinţii m-ar fi sunat mai devreme decât era prevăzut. Conform programului, următoarea escală ar fi trebuit să aibă loc abia a doua zi, dar se întâmplase deja de două ori ca vaporul să acosteze înainte de momentul stabilit. De când îmi scăpasem mobilul în piscină, cu două zile în urmă, nu mă despărţeam nicio clipă de cel fix fără fir, de teamă să nu ratez vreun apel.

Sincer vorbind, îmi era tare dor de mama şi tata.

Iniţial, fusesem în al nouălea cer la gândul de a rămâne singură. Locuiam cu părinţii, iar când aceştia erau prin preajmă, casa noastră semăna iritant de mult cu o gară sau un aeroport. Lumea intra şi ieşea după bunul plac. Prietenele mamei, partenerii de golf ai tatei, doamnele din parohie, ca să nu mai pomenesc de puştii din cartier care ne băteau la uşă, invocând tot soiul de motive, echipaţi – ca din întâmplare – în costume de baie.

Totuşi, după două săptămâni de singurătate, începuse să mi se urască. În casă domnea o tăcere dureroasă, îndeosebi seara. La ora cinei, mă simţeam complet pierdută. Şi flămândă, pe deasupra. Mama era o bucătăreasă desăvârşită, iar eu mă săturasem până-n gât de pizza, chipsuri şi cheeseburgeri. Visam la ziua în care voi savura din nou friptura de pui cu piure de cartofi şi

salată de legume proaspete, şi plăcinta cu piersici şi frişcă de casă. De nerăbdare, dădusem chiar o raită pe la supermarket şi ticsisem cămara cu toate ingredientele necesare.

Sunt o gurmandă. Din fericire, nu se vede. Am pieptul şi şoldurile pline, dar talia şi coapsele zvelte. Am un metabolism bun, deşi mama îmi tot spune: „Aşteaptă să ajungi la treizeci de ani! Pe urmă, la patruzeci. Pe urmă, la cincizeci.” Replica tatei nu se lasă niciodată aşteptată: „Cu cât eşti mai pufoasă, cu atât ai ce strânge în braţe, Rainey.” După care îi aruncă mamei o ocheadă care mă face să roşesc. Până-n vârful urechilor. Îmi ador părinţii, dar aş dori să se manifeste mai discret în prezenţa mea.

Pe scurt, am o viaţă minunată, dacă nu punem la socoteală că mi-e dor de părinţi şi de sora mea Alina, care urmează să revină din Irlanda. Astea, însă, sunt chestiuni trecătoare şi or să se rezolve în curând. Viaţa mea are să fie din nou perfectă.

Vi se pare posibil ca soarta să se întoarcă împotriva unei persoane doar fiindcă este prea fericită?

Când a sunat telefonul, am crezut că sunt părinţii mei.

M-am înşelat.

E ciudat cum gestul cel mai neînsemnat şi mai banal îţi poate bulversa întreaga existenţă.

Să ridici receptorul, de pildă. Să apeşi pe un buton.

Înainte să răspund, sora mea Alina era în viaţă. În clipa în care am răspuns, viaţa mea s-a rupt definitiv în două perioade: Înainte de convorbire şi După.

Înainte, nu folosisem niciodată cuvântul „a bulversa”. Era unul din acele cuvinte uşor pretenţioase pe care le învăţasem din romanele pe care le devoram cu pasiune. Înainte, viaţa mea era o succesiune de momente fericite. Înainte, aveam impresia că ştiu totul: cine sunt, unde mi-e locul şi ce o să-mi aducă viitorul.

Înainte, credeam că ştiu că *am* un viitor.

După, am descoperit că, de fapt, nu ştiu absolut nimic.

Din ziua în care am aflat că sora mea fusese ucisă, am aşteptat două săptămâni să facă cineva ceva – orice, nu doar să o aşeze într-un sicriu închis, să îi acopere mormântul cu trandafiri albi şi să o jelească.

Lacrimile nu aveau s-o aducă înapoi şi nici nu aveau să mă ajute să mă împac cu ideea că asasinul ei se plimbă liber şi fericit pe undeva, în vreme ce sora mea zace lividă şi rece la doi metri sub pământ.

Acele săptămâni or să rămână veşnic învăluite într-o pâclă pentru mine. Am plâns fără încetare. Ochii şi mintea îmi erau împăienjenite de lacrimi. Lacrimi pe care nu le puteam stăpâni. Sufletul însuşi plângea în mine. Alina nu fusese doar sora mea, ci şi cea mai bună prietenă. Cu toate că era de opt luni la Trinity College din Dublin, ţinuserăm legătura prin e-mail şi vorbiserăm la telefon săptămânal, destăinuindu-ne una alteia cele mai ascunse secrete.

Cel puţin, aşa îmi închipuiam eu. Dar, Doamne, cât de tare mă înşelasem.

Plănuiam să închiriem împreună un apartament când se întorcea în ţară. Să ne mutăm la oraş, eu urmând să mă ocup de facultate, iar ea de doctorat, la Universitatea din Atlanta. Nu era un secret că, dintre toţi membrii familiei, sora mea era cea mai ambiţioasă. După absolvirea liceului, eu mă mulţumisem cu o slujbă de barmaniţă la The Brickyard, patru sau cinci seri pe săptămână, şi locuiam cu părinţii, ceea ce îmi permitea să pun deoparte aproape toţi banii câştigaţi. În paralel, frecventam câteva cursuri la o universitate anonimă (unul sau două pe semestru, de genul „Cum să navigăm pe internet” ori „Eticheta în călătorie”, de care părinţii mei nu se arătau deloc entuziasmaţi) numai pentru a le da mamei şi tatei motiv să spere că, într-o bună zi, voi absolvi şi voi obţine o *Slujbă Normală* în *Lumea Normală.* Cert este că, din ambiţie ori din alte motive, intenţionam să mă apuc serios de treabă şi să-mi schimb viaţa radical odată cu întoarcerea Alinei.

Cu luni în urmă, când îmi luasem la revedere de la ea la aeroport, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că n-o voi mai vedea niciodată în viaţă. Pentru mine, era o prezenţă certă,

asemeni soarelui care răsare şi apune. Era fermecată. Ea avea douăzeci şi patru de ani, iar eu douăzeci şi doi. Ne credeam nemuritoare. Vârsta de treizeci de ani era la un milion de ani-lumină distanţă. Patruzeci nu era nici măcar în aceeaşi galaxie. Moartea? Ha-ha. Moartea îi aştepta pe cei foarte, foarte bătrâni.

Greşit.

După două săptămâni, lacrimile au început să se usuce şi vederea să mi se limpezească. Durerea, în schimb, era intactă. Cred că epuizasem toate resursele de apă din corp. Ura îmi inunda sufletul uscat. Voiam răspunsuri. Voiam să se facă dreptate.

Voiam răzbunare.

Dar păream singura care dorea aceste lucruri.

Făcusem un curs de psihologie, cu câţiva ani înainte, unde ne învăţaseră că împăcarea cu moartea se realizează pe parcursul mai multor etape. În ceea ce mă privea, se pare că o sărisem pe prima, „negarea”, şi trecusem direct la a doua, „suferinţa”. În absenţa părinţilor, pe mine mă chemaseră să identific cadavrul. Nu fusese o experienţă plăcută, dar în felul acesta dispăruse orice posibilitate de negare.

Două săptămâni mai târziu, mă găseam în faza de furie. Dacă era să mă iau după curs, următoarea ar fi fost depresia. Apoi, acceptarea, cu condiţia ca persoana în cauză să îşi păstreze echilibrul psihic. Comportamentul celor din jur trăda deja primele semne ale acceptării, ca şi când aceştia ar fi sărit de la stupefacţie direct la resemnare. Discutau despre „acte de violenţă gratuită”. Despre viaţa care „trebuie să meargă înainte”. Erau convinşi că „poliţia îşi face datoria aşa cum trebuie”.

Eu, pe de altă parte, *nu* ajunsesem la un asemenea echilibru solid. Şi nu eram deloc sigură că poliţia irlandeză investighează moartea surorii mele aşa cum se cuvine.

Să accept moartea Alinei?

Exclus.

— Nu mergi nicăieri, Mac. Am încheiat discuţia.

Mama mă privea de lângă blatul din bucătărie, cu un prosop pe umăr, cu un şorţ în culori vesele legat în jurul taliei, şi mâinile acoperite de făină.

Făcea prăjituri. Şi mâncare. Şi curăţenie. După care, o lua de la capăt cu prăjiturile. Se transformase într-un fel de tornadă domestică. Era modul în care o sudistă neaoşă ca ea se împăca cu ideea morţii. Aici, când moare cineva, femeile îşi îneacă tristeţea în treburile casnice. Aşa sunt învăţate.

Ne certam de o jumătate de ceas. Seara trecută, ne sunase un inspector din Dublin pentru a ne anunţa cu mare regret că, din lipsă de dovezi, de piste şi de martori, ancheta ajunsese într-un punct mort. Ne informau, astfel, oficial că dosarul Alinei va fi trimis la Brigada Cazuri nerezolvate, despre care ştie oricine că nu este o brigadă adevărată, ci un simplu fişet ascuns într-un subsol prăfuit şi întunecos. În ciuda asigurărilor că vor reexamina cazul periodic în speranţa descoperirii de noi indicii şi că îl vor trata cu cea mai mare seriozitate, mesajul era limpede: Alina era moartă, corpul ei fusese repatriat, prin urmare, nu mai era treaba lor.

Renunţaseră.

Îşi bătuseră probabil propriul record. Trei săptămâni. Douăzeci şi una de zile amărâte. Incredibil!

— Pun pariu că dac-am fi trăit acolo, nu s-ar fi lăsat păgubaşi atât de repede, am spus eu, cu amărăciune.

— N-ai de unde să ştii, Mac.

Mama şi-a îndepărtat bretonul blond din ochii albaştri înroşiţi de plâns, lăsându-şi o pată de făină pe frunte.

— Atunci, lasă-mă măcar să aflu ce s-a-ntâmplat.

Am văzut cum i se strâng buzele într-o linie subţire şi palidă.

— Nici nu începe discuţie. Ţara aia mi-a răpit deja o fiică. Nu vreau s-o pierd şi pe-a doua.

Era de neclintit, deşi dezbăteam problema încă de la micul dejun, când îmi anunţasem hotărârea de a pleca la Dublin pentru a mă interesa direct ce anume făcuse poliţia pentru a soluţiona cazul Alinei.

Aveam de gând să cer o copie a dosarului şi să îi conving prin orice mijloace să continue ancheta. Aveam să fiu chipul şi vocea – una puternică şi convingătoare, speram eu – ale familiei îndurerate. Nu-mi puteam scoate din cap ideea că, dacă sora mea ar fi avut un reprezentant direct la Dublin, cazul ei ar fi fost tratat cu mai mare atenţie.

Mă chinuisem să îl atrag pe tata de partea mea, dar fără niciun folos. Era doborât de suferinţă. Deşi eu şi Alina ne deosebeam prin trăsături şi statură, aveam totuşi aceeaşi culoare a ochilor şi părului. Iar în rarele dăţi când tata mă privise cu adevărat în ultimul timp, îi apărea o asemenea durere pe chip, încât mi-aş fi dorit să fiu invizibilă. Ori brunetă cu ochi căprui, ca el, nu blondă cu ochii verzi.

Imediat după înmormântare, desfăşurase o activitate febrilă. Dăduse nenumărate telefoane, luase legătura cu diverse persoane. Ambasada îi răspunsese cu amabilitate, dar îl sfătuise să contacteze Interpolul. Interpolul îl lăsase să aştepte câteva zile, timp în care „se examinase dosarul”, pentru ca în cele din urmă să îi sugereze diplomat să se adreseze… Poliţiei din Dublin. Odată revenit în punctul de unde pornise, tata se lovise de aceleaşi argumente. Nu există dovezi. Nu există indicii. Nu există nicio pistă. *Dacă vă nemulţumeşte situaţia, adresaţi-vă ambasadei, domnule.*

Sunase apoi la Poliţia din Ashford: nu, nu puteau merge în Irlanda pentru a ancheta cazul. Sunase iarăşi la Poliţia din Dublin: erau siguri că îi interogaseră pe toţi prietenii, colegii şi profesorii Alinei? Nu a fost nevoie să aud replica poliţistului pentru a deduce că insistenţele tatei începeau să îi calce pe nervi.

În disperare de cauză, apelase la unul dintre foştii săi colegi de facultate, care ocupa acum o poziţie importantă în guvern. Nu ştiu ce i-a spus acesta, însă conversaţia l-a dezumflat de tot. S-a închis în biroul său şi n-a mai ieşit de acolo.

Atmosfera din casă devenise insuportabilă. Mama se învârtea ca un titirez prin bucătărie, iar tata lâncezea în birou, cufundat în gânduri negre. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, aşteptându-i să-şi revină. Timpul trecea şi

dovezile se pierdeau cu fiecare minut. Cineva trebuia să facă ceva. Urgent. Iar acel cineva nu puteam fi decât eu.

— Să ştii că am să plec, fie că-ţi convine sau nu, i-am spus mamei.

A izbucnit în lacrimi. A trântit pe blat aluatul pe care îl frământa şi s-a năpustit afară din bucătărie. O clipă mai târziu, am auzit uşa dormitorului închizându-se cu un bufnet.

Un singur lucru nu suport pe lume – să o văd pe mama plângând. Ca şi când nu vărsase deja destule lacrimi, acum îi mai dădusem şi eu un motiv. Am părăsit bucătăria, cu sufletul strâns şi sentimentul acut că sunt cea mai josnică fiinţă de pe faţa pământului.

Mi-am scos pijamaua, am făcut un duş, mi-am uscat părul şi m-am îmbrăcat, după care am rămas în mijlocul coridorului, uitându-mă buimăcită în capătul opus, la uşa camerei Alinei.

De câte mii de ori intraserăm şi ieşiserăm pe ea în timpul zilei? De câte ori ne furişaserăm pe ea în miez de noapte? De câte ori ne strecuraserăm una în patul celeilalte, căutând alinare după un vis urât?

Acum eram pe cont propriu. Rămăsesem singură cu coşmarurile mele.

Vino-ţi în fire, Mac. M-am trezit la realitate şi am decis să plec spre campus. Dacă mai stăteam în casa aia, riscam să-mi pierd minţile.

În drum spre centru, mi-am amintit de celularul pe care îl scăpasem în piscină. Doamne, chiar trecuseră atâtea săptămâni de atunci? Am hotărât să trec pe la mall ca să-mi cumpăr unul nou, în caz că mama şi tata vor să mă sune.

Dacă observau că lipsesc.

Am oprit la magazin, am cumpărat cel mai ieftin model de Nokia disponibil, l-am dezactivat pe cel vechi şi l-am activat pe cel nou.

Apoi mi-am verificat mesageria vocală. Primisem paisprezece mesaje, ceea ce reprezenta un record pentru mine. Viaţa mea socială este extrem de redusă. Nu fac

parte dintre persoanele dependente de telefonul mobil. Dimpotrivă, îmi repugnă ideea de a putea fi contactată în orice clipă, oriunde m-aş afla. Nu am văzut niciodată utilitatea unei camere încorporate ori a serviciului de mesaje scrise. Nu am conexiune la internet şi nici radio. Din punctul meu de vedere, un telefon trebuie să fie un telefon şi nimic mai mult. Celălalt gadget care mi se pare indispensabil este iPod-ul: muzica este singura care mă ajută să evadez din realitate.

Am urcat în maşină, am pornit motorul, lăsând aerul condiţionat să se lupte cu zăpuşeala de iulie, şi mi-am ascultat mesajele. Majoritatea erau dinaintea morţii Alinei, primite de la prieteni de la facultate sau de la Brickyard, cu care, între timp, avusesem ocazia să vorbesc.

Cum telefonul se stricase cu câteva zile înainte de tragicul eveniment, într-un colţişor al minţii mele exista speranţa infimă că am un mesaj de la sora mea. Speranţa că mă sunase, că vocea ei are să-mi spună că fusese fericită înainte să moară. Că mesajul ei o să mă ajute să uit de durere, fie şi pentru câteva clipe numai. Doream cu deznădejde să îi mai aud glasul o dată.

Când dorinţa mi s-a împlinit, aproape că am scăpat telefonul din mână. Vocea ei a răsunat prin difuzorul minuscul, încărcată de nelinişte şi spaimă.

— Mac! Dumnezeule, Mac, *unde* eşti? Trebuie să vorbesc cu tine. Mi-a intrat direct căsuţa vocală. De ce-ţi ţii telefonul închis? Sună-mă *imediat* ce primeşti mesajul. Imediat, ai auzit?

În ciuda caniculei de afară, m-a trecut un fior de gheaţă.

— Mac, totul a luat-o razna! Credeam că ştiu în ce mă bag. Credeam că el vrea să mă ajute, dar… Doamne, nu-mi vine să cred cât de proastă am fost! Credeam că-l iubesc, iar el… e unul de-al lor. E unul dintre *ei,* Mac!

Mi-am privit mobilul, nedumerită. Unul de-al cui? Cine era acest „el” care era unul dintre „ei”? Alina, îndrăgostită? Imposibil! Nu existau secrete între noi două. Cu excepţia câtorva tipi cu care ieşise în primele luni după ce ajunsese la Dublin, nu-mi pomenise de nimeni altcineva.

Darămite de unul de care să se fi îndrăgostit.

Cuvintele i s-au stins într-un suspin. Degetele mi s-au încleştat pe telefon, vrând parcă să o prindă pe Alina prin el. Să o ţină pe această Alină în siguranţă, ferită de rele. După câteva secunde de interferenţe, a reluat în şoaptă, temându-se parcă să nu o audă cineva.

— Trebuie să vorbim, Mac! Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii. Dumnezeule mare, nici nu-ţi imaginezi *ce* eşti! Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul, dar am crezut că pot să te ţin departe de toate astea până când eram amândouă în siguranţă. Am să încerc să vin acasă – şi a izbucnit într-un râs sarcastic, atât de neobişnuit pentru ea – dar nu cred că o să mă lase să părăsesc ţara. Te sun imediat ce…

Din nou, interferenţe. Un geamăt.

— Mac, vine! a rostit ea agitată, în şoaptă. Ascultă-mă. Trebuie să găsim…

Cuvântul care a urmat părea stâlcit ori străin. Ceva de genul *şii-sadu,* din câte am înţeles eu.

— Totul depinde de asta! Nu-i putem lăsa să pună mâna pe ea! *Trebuie* s-o găsim noi primele! M-a minţit de la bun început, dar acum ştiu ce este, şi ştiu unde…

Linişte deplină.

Legătura fusese întreruptă.

Am rămas încremenită, tulburată, căznindu-mă să găsesc o explicaţie pentru cele auzite. Iniţial, m-am gândit că sufăr de dublă personalitate, că există două Mac înăuntrul meu. Una care trăia în lumea reală şi alta care era atât de dezorientată, încât abia reuşea să-şi tragă hainele pe ea şi pantofii în picioare. Mac cea raţională murise probabil odată cu Alina, fiindcă *această* Mac, în mod evident, nu îşi cunoştea sora câtuşi de puţin.

S-a îndrăgostit şi nu mi-a spus o vorbă despre asta! Nici măcar o aluzie. Dar asta nu era decât o părticică din toate câte îmi ascunsese. Eram şocată. Mă simţeam trădată. *Luni* de zile, sora mea îmi ascunsese cele mai importante lucruri din viaţa ei.

Despre ce pericol vorbea? De ce anume încercase să mă ţină la adăpost? Până când vom fi în siguranţă faţă de *ce?*

Ce trebuia să găsim? Fusese ucisă de bărbatul de care se îndrăgostise? De ce*… de ce* naiba nu mi-a spus cum îl cheamă?

Am verificat ora şi data la care primisem apelul. Alina îmi telefonase la o zi după ce scăpasem mobilul în piscină. Am simţit că mi se face rău. O abandonasem exact în momentul în care avea mai mare nevoie de mine. În vreme ce ea se chinuia să dea de mine, eu leneveam pe un şezlong, cu muzica răsunându-mi în urechi şi telefonul defect uitat pe masa din sufragerie.

Am apăsat precaută tasta de salvare, după care am ascultat şi restul mesajelor, în speranţa că mă mai sunase o dată. Dar nu se întâmplase. Conform informaţiilor primite de la Poliţia din Dublin, Alina murise la aproximativ patru ore după ce încercase să ia legătura cu mine, deşi corpul ei nu fusese găsit decât două zile mai târziu, pe o alee lăturalnică.

Era o imagine pe care mă căzneam din răsputeri să mi-o şterg din minte.

Am închis ochii. Refuzam să mă gândesc că ratasem ultima şansă de a vorbi cu ea, că, dacă aş fi răspuns, poate aş fi reuşit să o salvez. Astfel de idei mă puteau aduce în pragul nebuniei.

Am ascultat din nou mesajul. Ce era acel *şii-sadu*? Şi ce-ar fi trebuit să înţeleg din acea frază bizară *Nici nu-ţi imaginezi ce eşti*? La ce naiba s-o fi referit?

După a treia ascultare, ştiam deja mesajul pe de rost.

Şi mai ştiam că era exclus să ajungă la urechile părinţilor mei. Nu numai că i-ar deprima şi mai tare – dacă asta era posibil –, dar le-ar da motiv să mă încuie în camera mea pe vecie. Şi-ar fi protejat cu disperare singurul copil pe care îl mai aveau.

Totuşi… dacă m-aş duce la Dublin şi aş da mesajul poliţiei, vor fi obligaţi să redeschidă cazul, nu-i aşa? O pistă mai bună decât asta nici că se putea. Dacă Alina avusese un iubit, cineva trebuie să-i fi văzut împreună. La facultate, acasă la ea, la serviciu. Cineva sigur îl cunoştea.

Iar dacă bărbatul misterios nu era ucigaşul ei, în mod

cert ne-ar fi putut conduce la făptaş. În fond, el era „unul dintre *ei”.*

M-am încruntat.

Indiferent cine sau ce erau aceşti „ei”.

DOI

Am înţeles rapid că una este *să plănuiesc* să merg la Dublin şi să cer să se facă dreptate pentru sora mea, şi cu totul altceva să mă văd acolo, vlăguită şi dezorientată de diferenţa de fus orar, la peste şase mii de kilometri depărtare de casă.

Şi totuşi, iată-mă ajunsă la destinaţie, pe înserat, pe o străduţă pietruită din inima unui oraş necunoscut, uitându-mă cum taxiul meu se îndepărtează, înconjurată de o mare de oameni ce vorbeau o engleză ininteligibilă, încercând să mă împac cu gândul că, în acel milion de localnici, eu nu am nici măcar o singură cunoştinţă.

Nici la Dublin. Nici în Irlanda. Nici în întreaga Europă.

Eram complet singură.

Cu o zi înainte de plecare, avusesem o ceartă aprinsă cu mama şi tata, care acum refuzau să îmi vorbească. Pe de altă parte, ei nu îşi vorbeau nici între ei, aşa că nu aveam motiv să mă simt ofensată. Mi-am dat demisia de la bar şi m-am retras de la şcoală. Am scos toţi banii pe care îi aveam în cont. Eram o tânără de douăzeci şi doi de ani, albă, necăsătorită, într-o ţară necunoscută în care fusese ucisă sora mea.

Cu o valiză în fiecare mână, am început să mă învârt pe trotuar. Ce naiba a fost în capul meu? M-am îndreptat de spate, înainte să mă năpădească panica, şi am intrat ţanţoş în The Clarin House.

Alesesem acea pensiune din două motive: era aproape de apartamentul minuscul şi zgomotos pe care îl închiriase Alina deasupra unuia dintre nenumăratele puburi din Dublin, şi era unul dintre cele mai convenabile din zonă. De asemenea, neştiind cât se va prelungi şederea mea, îmi rezervasem unul dintre cele mai ieftine zboruri doar dus

pe care îl putusem găsi. Resursele mele erau limitate, ceea ce mă obliga să fiu atentă la fiecare ban cheltuit, altminteri riscam să nu mai pot pleca acasă. N-aveam de gând să părăsesc Irlanda înainte să fiu convinsă că poliţia – sau *An Garda Síochána,* Apărătorii Păcii, cum li se spune pe aici – face tot ce îi stă în putere pentru a soluţiona cazul.

Pe durata călătoriei, citisem din scoarţă-n scoarţă două ghiduri, cam depăşite, ce-i drept, pe care le găsisem la The Book Nook, unicul anticariat din Ashford. Studiasem tot soiul de hărţi, încercând să învăţ câte ceva despre istoria Irlandei şi obiceiurile locale. În timpul escalei de trei ore de la Boston, am închis ochii şi am trecut în revistă toate amănuntele pe care le prinsesem de la Alina despre Dublin, în discuţiile noastre telefonice sau în e-mailuri. Nu mă simţeam deloc suficient informată, dar speram să nu fiu chiar atât de stângace încât să comit gafă după gafă.

Am intrat în holul de la Clarin House şi m-am dus repede la recepţie.

— ’Seara, drăguţă, m-a întâmpinat cu voioşie recepţionerul. ’Per c-ai ’ezervare pen’că altfel nu-s’ poate într-o noapt’ aşa d’ fainã.

Am clipit din ochi, nedumerită, şi mi-am derulat cu încetinitorul în minte cuvintele bărbatului.

— Ah, rezervare, am exclamat. Desigur.

Am întins bătrânului confirmarea prin e-mail. Din pricina părului coliliu, a bărbii îngrijite, a ochilor care îi sticleau în spatele ochelarilor rotunzi, fără ramă, şi a urechilor nefiresc de mici, îmi părea un spiriduş vesel scos din poveştile irlandeze. Mi-a confirmat rezervarea şi m-a înregistrat, în tot acest timp asaltându-mă cu pliante şi sfaturi despre locurile care merită vizitate.

Cel puţin, asta îmi *închipui* eu că a făcut.

Sincer vorbind, am înţeles prea puţin din câte mi-a spus. Deşi avea un accent încântător, temerile apărute în aeroport începeau să mi se confirme: creierului meu de american sadea îi va trebui mult timp pentru a se obişnui cu pronunţia irlandeză şi cu sintaxa neobişnuită. La cât de repede vorbea recepţionerul, ar fi putut la fel de bine să

bălmăjească (un cuvânt nou învăţat din preţioasele mele ghiduri) în galeză, fiindcă eu oricum nu înţelegeam o iotă.

După câteva minute – şi o nouă avalanşă de informaţii încâlcite – mă aflam la etajul al treilea, descuind uşa camerei mele. Modestă, după cum era de aşteptat la preţul pe care îl plătisem. Având o suprafaţă nu mai mare de opt metri pătraţi, încăperea era simplu mobilată, cu un pat de o persoană aşezat sub o fereastră înaltă şi îngustă, o comodă cu trei sertare pe care se găsea o veioză cu un abajur galben murdar, un scaun şubred, o chiuvetă cu picior, un şifonier cam de dimensiunea mea, în care am descoperit două umeraşe din sârmă, complet deformate. Baia comună se afla la capătul culoarului. Singurele obiecte care încercau să creeze o minimă atmosferă erau covorul decolorat, cu portocaliu şi roz, şi draperia asortată de la fereastră.

Am lăsat bagajele pe pat, am tras draperia şi am aruncat o privire către oraşul în care sora mea îşi găsise sfârşitul.

Mi-aş fi dorit să fie urât, dar nu era.

În întuneric, Dublinul era scăldat într-o mare de lumini. Plouase de curând, astfel că străduţele pietruite scânteiau în galben, trandafiriu şi albastru-neon datorită felinarelor şi a firmelor luminoase. Arhitectura îmi era cunoscută numai din cărţi şi filme: specifică Lumii Vechi, elegantă şi grandioasă. Clădirile se mândreau cu faţadele lor bogat ornamentate; unele erau decorate cu stâlpi şi coloane exterioare, altele îşi expuneau ferestrele mari cu rame frumos sculptate în lemn. Pensiunea era situată la marginea cartierului Temple Bar, care, conform ghidurilor mele, era zona cea mai animată a oraşului, plină de *craic,* cum spuneau irlandezii, sau, pe înţelesul tuturor, „veselie fără limite”.

Oamenii forfoteau pe străzi, migrând de la un pub la altul. Mi-am amintit de celebra ghicitoare a lui James Joyce, „Cum poţi să traversezi Dublinul fără să întâlneşti în cale niciun pub?” *Peste şase sute de puburi în Dublin!* scria pe unul din pliantele pe care mi le oferise cu mândrie recepţionerul entuziast. Din câte apucasem să văd pe

drum, nu era o exagerare. Alina muncise din răsputeri pentru a obţine o bursă la exclusivistul Trinity College, dar ştiam şi că savurase din plin energia, viaţa socială efervescentă şi nenumăratele puburi locale. Se îndrăgostise de Dublin.

Privind oamenii care râdeau şi vorbeau pe sub fereastra mea, m-am simţit la fel de minusculă şi neînsemnată ca un fir de praf sub razele lunii.

Şi la fel de înstrăinată de lumea înconjurătoare.

— Haide, trezeşte-te la realitate, m-am certat singură. Eşti singura speranţă a Alinei.

În momentul de faţă, Singura Speranţă a Alinei era atât de flămândă încât uitase şi de oboseală – iar după trei escale şi douăzeci de ore de zbor, vă închipuiţi în ce stare de oboseală mă aflam. Nu reuşeam niciodată să adorm cu stomacul gol, aşa că am decis să înghit ceva înainte să mă pregătesc de culcare. Dacă aş fi renunţat la mâncare, m-aş fi zvârcolit toată noaptea, iar dimineaţa m-aş fi trezit şi înfometată, şi mai frântă decât în ajun. Un lucru absolut neindicat, căci mă aştepta o zi plină şi trebuia să fiu în formă.

Era un moment prielnic să intru în contact cu lumea reală. M-am stropit cu apă rece pe faţă, mi-am retuşat machiajul şi m-am pieptănat. După ce m-am schimbat în fusta mea preferată, fiindcă era scurtă şi albă şi îmi scotea în evidenţă picioarele bronzate, un maiou lila şi un pulover asortat, mi-am prins părul într-o coadă de cal, am încuiat uşa camerei şi am părăsit pensiunea, aventurându-mă pe străzile din Dublin.

Am intrat în primul pub care părea îmbietor şi se lăuda cu mâncarea sa tradiţională. Am ales unul discret şi oarecum desuet în defavoarea celor moderne şi mai vulgare care împânzeau întregul cartier. Nu voiam decât o masă caldă, într-o atmosferă liniştită. Şi dorinţa mi s-a împlinit: un castron sănătos cu tocană irlandeză, înecată într-un sos consistent, pâine caldă, şi o felie de prăjitură cu whisky şi ciocolată, udate cu o sticlă de Guinness.

În ciuda toropelii plăcute care m-a cuprins după masa copioasă, am mai comandat o sticlă de bere. M-am lăsat pe spătarul scaunului, uitându-mă curioasă în jur şi bucurându-mă de ambianţa plăcută. Mă întrebam dacă Alina trecuse vreodată pe acolo, şi m-am lăsat pradă visării, imaginându-mi-o pe sora mea aşezată la una din mese, râzând şi distrându-se alături de prietenii ei. Era un pub drăguţ, cu separeuri confortabile îmbrăcate în piele, sau „cuiburi”, cum le numesc localnicii, aliniate de-a lungul pereţilor. Barul era amplasat în centrul sălii, o construcţie elegantă şi impunătoare, din mahon, alamă şi multe oglinzi. În jurul său erau amplasate măsuţe şi scaune înalte. La una din acestea şedeam şi eu.

Clienţii pubului erau dintre cei mai diverşi, studenţi şi turişti, oameni în ţinute elegante, dar şi sport, şi chiar rockeri nonconformişti. Din postura de barmaniţă, mă interesează mereu cum sunt alte localuri: ce oferă, ce clientelă atrag, ce drame umane se desfăşoară în interiorul lor, fiindcă acestea sunt inevitabile. Nu lipsesc niciodată băieţii frumoşi, bătăile, poveştile de dragoste. Şi veşnicele personaje ciudate. Astea sunt prezente în orice bar, în orice noapte.

Seara de faţă era ca oricare alta.

Plătisem deja pentru consumaţie şi mă pregăteam să dau pe gât ultima picătură de bere, când a intrat el. L-am remarcat pentru era imposibil să îl ignori. Cu toate că l-am văzut abia după ce trecuse de masa mea, chiar şi privit din spate mi-a părut impresionant. Era spatele unui sportiv de talie mondială. Înalt, viguros, cu muşchii picioarelor conturaţi prin pantalonii negri din piele, ghete negre şi – aţi ghicit, cum îi şade bine unui veritabil cuceritor – cămaşă neagră. Din vasta mea experienţă de barman, ajunsesem să cunosc oamenii după hainele pe care le poartă. Bărbaţii îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare se încadrează în două categorii: vor să dea impresia că sunt periculoşi, sau chiar sunt. De regulă, îi evit. Femeile care se îmbracă în negru sunt o altă poveste, dar asta nu ne interesează acum.

Aşadar, cum spuneam, l-am observat mai întâi din spate. Şi cum îl studiam eu cu ochii cunoscătorului (periculos ori nu, tipul era teribil de atrăgător), el s-a dus direct la bar, s-a aplecat peste el şi a *şterpelit o sticlă de whisky scump.*

Nimeni nu părea să fi băgat de seamă.

Am simţit cum creşte indignarea în mine din spirit de solidaritate cu angajatul barului. Nu aveam nicio îndoială că, la ora închiderii, când vor face bilanţul zilei, barmanul va trebui să scoată din propriul buzunar şaizeci şi cinci de dolari, cât costa sticla de whisky.

Am dat să cobor de pe scaun cu cea mai mare discreţie. Da, am s-o fac – ce îndrăzneală pentru un străin într-o ţară străină! – am să mă duc şi-am să-l pârăsc. Noi, barmanii, trebuie să fim uniţi.

Tipul s-a întors.

Am înlemnit, cu un picior pe stinghia scaunului, complet descumpănită. Cred că mi se tăiase răsuflarea. Dacă v-aş spune că era frumos ca o vedetă de la Hollywood, ar fi o nedreptate faţă de el. Că era superb, ar însemna să îl desconsider. Că numai îngerii mai fuseseră binecuvântaţi de Dumnezeu cu asemenea chipuri, ar fi insuficient. Cu părul său lung şi blond, ochii ce păreau argintii, şi pielea aurie, bărbatul era de o frumuseţe orbitoare. M-a străbătut un fior prin tot corpul. Iar în minte mi-a încolţit cel mai straniu gând: *Nu este om.*

Am clătinat din cap, încercând să alung ideea nebunească, şi mi-am reluat locul pe scaun. Nu renunţasem la intenţia de a-l pârî barmanului, dar hotărâsem să aştept până ce necunoscutul va pleca. Brusc, îmi pierise orice chef de a mă apropia de el.

El, însă, nu s-a mişcat. Ba mai mult, s-a rezemat de tejghea, a rupt sigiliul sticlei, a deşurubat capacul şi a luat o înghiţitură.

Şi, în timp ce eu îl priveam, s-a petrecut cel mai bizar lucru. Tot părul de pe corpul meu a început să freamăte, mâncarea mi s-a strâns ca un ghem de plumb în stomac, şi aveam senzaţia că visez cu ochii deschişi. Barul era la locul lui, bărbatul, la fel, doar că în *această* realitate, nu mai era

deloc atrăgător. Era un monstru ascuns sub o mască inteligentă, iar de sub perfecţiunea amăgitoare se înălţa mirosul vag al putreziciunii. Dacă m-aş fi apropiat mai mult, duhoarea oribilă m-ar fi ucis. Dar asta nu era totul. Simţeam că, dacă aş putea deschide ochii mai larg, aş desluşi mult mai multe. Aş vedea exact ceea ce este.

Nu ştiu cât timp se scursese de când stăteam acolo, cu privirile încremenite asupra lui. Ulterior, am aflat că ar fi avut vreme suficientă să mă ucidă, dar la momentul respectiv habar nu aveam.

Salvarea de la un final tragic, chiar atunci şi acolo, a venit printr-o lovitură la ceafă.

— Au, am strigat, sărind de pe scaun şi întorcându-mă către agresor.

Ea mi-a aruncat o uitătură fioroasă – o femeie măruntă, ce trebuie să fi avut în jur de optzeci de ani. Părul cărunt şi des îi era prins într-o coadă împletită lungă, care îi dezvăluia osatura delicată a chipului.

Era înveşmântată în negru, ceea ce m-a cam enervat, căci trebuia să îmi revizuiesc întreaga teorie despre moda feminină. Nici n-am apucat să-i spun „Hei, ce naiba faci?”, că femeia m-a mai plesnit o dată. Am auzit cum îi trosnesc degetele în clipa în care mi-au atins fruntea.

— Au. Potoleşte-te.

— Cum îndrăzneşti să te zgâieşti la el? a rostit ea, cu un şuierat.

Ochii ei de un albastru tăios mă fixau dintre ridurile fine.

— Vrei să ne pui pe toţi în pericol, nesăbuito?

— Poftim?

La fel cum se întâmplase şi în cazul spiriduşului de la recepţie, am fost nevoită să-mi repet în minte cuvintele ei. Dar nici atunci nu am izbutit să le găsesc vreo noimă.

— Întunecatul Tuatha Dé! Cum poţi să ne trădezi? O O’Connor, unde mai pui! Tre’ să am o discuţie cu familia ta, chiar aşa.

— Poftim?

Părea unicul cuvânt care îmi ieşea din gură. O auzisem bine? Ce naiba era un *tuu-aa-dei?* Drept cine mă lua? Când

am văzut-o ridicând mâna din nou, am rostit pe nerăsuflate:

— N-am nicio legătură cu vreo familie O'Connor.

— Cum să n-ai? a zis ea, dându-şi ochii peste cap, exasperată. Părul, ochii. Culoarea pielii. Eşti o O'Connor până-n măduva oaselor. Un blestemat ca el te-ar frânge ca pe-o surcică şi s-ar scobi între dinţi cu oasele tale înainte s-apuci să deschizi gura şi să implori îndurare. Acu', şterge-o de-aici înainte să ne distrugi pe toţi!

Am clipit din ochi, nelămurită.

— Dar am…

M-a amuţit cu o privire aspră, fără îndoială exersată timp de o jumătate de secol.

— Pleacă imediat. Şi să nu mai pui piciorul aici. Niciodată. Dacă nu poţi să fii discretă şi să-ţi cinsteşti seminţia, du-te să-ţi găseşti sfârşitul în altă parte.

Chestia asta a durut. Încă nevenindu-mi să cred ce mi se întâmplă, am bâjbâit prin spatele meu, căutându-mi geanta. Nu era nevoie să mă gonească cu băţul. Câteva palme erau de-ajuns pentru a-mi da de înţeles că nu sunt dorită. Cu fruntea sus şi ochii aţintiţi în faţă, m-am îndepărtat cu spatele, pentru a nu-i da ocazia bătrânei ţicnite să mă atace din nou prin surprindere. Când am ajuns la o distanţă sigură, m-am întors şi am pornit spre ieşire.

— Mai bine de-atât nici că se putea, Mac, am bombănit în singurătatea cămăruţei mele de la pensiune. Bun venit în Irlanda!

Încă nu stabilisem ce anume fusese mai alarmant: halucinaţia bizară sau cotoroanţa nesuferită.

O ultimă concluzie înainte să adorm a fost că bătrâna era în mod cert nebună. Ori ea, ori eu – iar eu sigur nu eram.

TREI

A doua zi, nu mi-a fost prea uşor să găsesc secţia de poliţie din Pearse Street. La faţa locului, lucrurile păreau mult mai complicate decât pe hartă. Străzile nu se ramificau acolo unde ar fi trebuit şi îşi schimbau numele fără logică de la un cvartal la altul.

Am trecut de trei ori prin dreptul aceleiaşi terase şi aceluiaşi stand de ziare. ***Un bărbat îl vede pe diavol pe un câmp din comitatul Clare, al şaselea incident similar în această lună,*** scria cu litere mari pe prima pagină a unui tabloid. ***Se întorc Bătrânii, afirmă un mediu,*** anunţa un altul. Meditând cine ar putea fi aceşti „Bătrâni" – o veche trupă rock, probabil? –, m-am trezit pentru a patra oară în faţa chioşcului şi am decis să cer ajutorul vânzătorului.

Nu am înţeles o iotă din ce mi-a explicat. Începeam să descopăr o corelaţie între vârsta vorbitorului şi ininteligibilitatea pronunţiei sale. L-am lăsat pe bărbatul cărunt să-şi continue monologul melodios care n-avea niciun sens pentru mine şi m-am mulţumit să zâmbesc şi să clatin din cap, căznindu-mă să nu afişez o privire tâmpă. Am aşteptat să termine, după care am riscat – în definitiv, şansele erau egale – şi am pornit-o spre nord.

Cu un cloncănit ascuţit, bărbatul m-a apucat de umăr şi m-a întors în direcţia opusă, răstindu-se la mine:

— Fătucă, eşti tare de-o ureche?

Cel puţin, aşa cred. Totuşi, nu este exclus să-mi fi spus că sunt o zăbăucă fără pereche.

I-am răspuns cu un zâmbet larg şi am apucat-o spre sud.

Recepţionista din tura de dimineaţă de la pensiune, o tânără de vreo douăzeci de ani pe numele său Bonita (cu care m-am înţeles fără probleme), mă asigurase că, odată

ajunsă în zonă, nu am cum să ratez secţia de poliţie. Spusese că e o clădire istorică, cu aspect de vechi conac englezesc, clădită din piatră, cu o mulţime de hornuri şi turnuleţe circulare la fiecare capăt. Descrierea s-a dovedit foarte exactă.

Am intrat în secţie printr-o uşă masivă din lemn, montată într-o boltă înaltă din piatră, şi m-am apropiat de biroul de recepţie.

— Numele meu este MacKayla Lane, am spus eu, sărind peste politeţuri. Sora mea a fost omorâtă aici acum o lună. Aş dori să discut cu detectivul care a anchetat cazul. Am informaţii noi pentru dumnealui.

— Despre cine e vorba, drăguţă?

— Inspectorul O'Duffy. Patrick O'Duffy.

— N-ai noroc, drăguţă. Patty e-n concediu câteva zile. Îţi fixez o întâlnire cu el joi, dacă-ţi convine.

Abia joi? Informaţia mea trebuia verificată *acum.* N-aveam chef să aştept trei zile.

— Aş putea vorbi cu un alt inspector?

Femeia a ridicat din umeri.

— De putut, ai putea. Dar cel mai potrivit este să discuţi cu cel implicat în anchetă. Dac-ar fi vorba de sora mea, l-aş aştepta pe Patty.

Am început să mă legăn nervoasă de pe un picior pe altul. Dorinţa de a face ceva mă ardea în stomac, dar important era să iau decizia cea mai înţeleaptă, nu să mă pripesc.

— În regulă. Fixaţi-mi o întâlnire joi. Se poate dimineaţa?

Femeia m-a programat la prima oră a dimineţii.

După ce am rezolvat această problemă, m-am îndreptat către locuinţa Alinei.

Cu toate că îşi plătise chiria până la sfârşitul lunii – fără posibilitate de rambursare –, nu ştiam cât îmi va lua să-i adun lucrurile şi să le expediez în Georgia. Aşadar, cel mai nimerit era să mă apuc de treabă fără întârziere. Eram hotărâtă să nu las în urmă nicio fărâmă din ceea ce îi

aparţinuse Alinei.

Peste uşa apartamentului fusese aplicat sigiliul poliţiei, însă cineva îl rupsese. Am intrat folosindu-mă de cheia pe care ne-o trimisese inspectorul O'Duffy, laolaltă cu alte câteva obiecte găsite asupra ei la locul crimei. Înăuntru mirosea ca dormitorul ei de acasă, a lumânări cu aromă de piersici şi a parfum Beautiful.

Era întuneric, jaluzelele fiind trase. Pubul de la parter nu îşi deschisese încă porţile, astfel că în apartament domnea o linişte mormântală. Am bâjbâit pe perete în căutarea întrerupătorului. Deşi ne avertizaseră că locuinţa fusese răscolită până în cele mai ascunse cotloane, nu eram pregătită sufleteşte pentru imaginea care mi-a apărut în faţa ochilor. Peste tot se zărea praf de amprente. Niciun obiect casant nu scăpase nevătămat, veioze, bibelouri, veselă, nici măcar oglinda montată în poliţa căminului. Canapeaua fusese sfâşiată, pernele rupte, paginile din cărţi smulse, biblioteca făcută bucăţi, iar draperiile zdrenţuite. Un covor de CD-uri sparte îmi trosnea sub picioare pe măsură ce înaintam prin sufragerie.

Dezastrul ăsta se petrecuse înainte sau după moartea ei? Poliţia nu ne oferise nicio informaţie privitoare la momentul efracţiei. Nu îmi dădeam seama dacă toate astea erau rezultatul unei furii violente, sau dacă asasinul căutase ceva anume. Poate chiar lucrul despre care îmi spusese Alina că trebuie să-l găsim. Poate că nemernicul îşi închipuise că se află în posesia ei. Indiferent ce-ar fi acest obiect blestemat.

Cadavrul Alinei fusese găsit la kilometri distanţă de casă, pe o alee murdară de pe malul opus al râului Liffey. Ştiam exact unde. Examinasem atent pozele de la locul crimei. Înainte să plec spre Irlanda, eram conştientă că voi ajunge la acea alee, pentru a-mi lua rămas-bun de la sora mea, însă preferam să mai amân momentul. Mă simţeam şi aşa destul de rău.

Ca să mărturisesc tot adevărul, n-am rezistat înăuntru mai mult de cinci minute.

Am încuiat şi am rupt-o la goană pe scările înguste şi întunecoase, năpustindu-mă orbeşte pe aleea ceţoasă din spatele barului. Mă bucuram că dispun de încă trei săptămâni înainte să expire contractul de închiriere. Data viitoare, nu voi mai avea un şoc. Data viitoare, voi veni înarmată cu cutii, saci menajeri şi o mătură.

Data viitoare, mi-am zis în sinea mea, ştergându-mi obrazul cu mâneca hainei, nu voi mai plânge.

Mi-am petrecut restul dimineţii şi o bună parte din după-amiaza mohorâtă într-un internet café, încercând să desluşesc ce este acel obiect despre care pomenise Alina – *şii-sadu.* Am epuizat toate motoarele de căutare. Am încercat până şi cu Jeeves. Am căutat prin arhiva de ziare locale, în speranţa că voi descoperi ceva. Din nefericire, habar nu aveam cum se scrie. Nu ştiam dacă este numele unei persoane, al unui loc, ori obiect. Şi indiferent de câte ori aş fi ascultat mesajul, nu eram convinsă că înţeleg corect.

Din lipsă de altă ocupaţie, am hotărât să caut cuvântul ciudat pe care îl rostise bătrâna cu o seară înainte – *tuu-aa-dei.* În zadar.

La capătul a câteva ore de căutare inutilă – timp în care am trimis şi câteva e-mailuri, printre care unul sentimental destinat părinţilor mei –, am mai comandat o cafea şi i-am întrebat pe cei doi irlandezi simpatici de la bar dacă au idee ce reprezintă un *şii-sadu.*

Nu auziseră de aşa ceva.

— Dar *tuu-aa-dei*? am insistat eu, aşteptându-mă la un răspuns similar.

— *Tuu-aa-dei*? a repetat tânărul brunet, cu un accent uşor diferit de al meu.

— Da, am confirmat eu, clătinând din cap. Mi l-a zis o bătrână aseară la un pub. Ştii ce înseamnă?

— Normal, a replicat el, pufnind în râs. E chestia pe care o caută toţi americanii care vin aici. Pe lângă oala cu aur de la capătul curcubeului. N-am dreptate, Seamus?

Cei doi au schimbat un zâmbet ironic.

— Bun, şi ce înseamnă? am întrebat eu, timid. Bărbatul mi-a făcut şmechereşte cu ochiul, fluturându-şi braţele de parcă ar fi avut aripi.

— Păi, e o zână mititică, scumpo.

O zână mititică. Aha. Mare descoperire. Umilită, am luat cana fierbinte, am plătit, şi m-am întors la masă, cu obrajii în flăcări.

Babă scrântită, mi-am zis, clocotind de mânie, şi am oprit calculatorul. Dacă mai dau cu ochii de ea, o să-i zic câteva.

Vremea ceţoasă mi-a creat numai necazuri.

N-aş fi păţit nimic dacă ar fi fost o zi senină. Negura, însă, are darul de a transforma până şi cel mai familiar peisaj într-unul străin şi sinistru, şi, cum oraşul îmi era deja străin, nu a durat mult până să-şi etaleze latura sinistră.

Acum o clipă mergeam spre Clarin House, traversând destul de neatentă stradă după stradă, când, deodată, m-am trezit pe o stradă necunoscută, în mijlocul unei gloate care începea să se împrăştie, iar imediat după aceea, în compania a doar două persoane, pe o străduţă cufundată în pâclă şi într-o tăcere macabră. Nu ştiam unde ajunsesem. Eram mult prea pierdută în gânduri. Era posibil să fi mers kilometri întregi fără să-mi dau seama.

M-a străfulgerat o idee care, pe moment, mi-a părut extrem de inteligentă. Mă voi lua după unul dintre cei doi oameni, care sigur mă va conduce în centrul oraşului.

Mi-am încheiat haina pentru a mă feri de burniţă şi am decis să urmăresc persoana de lângă mine, o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată cu un pardesiu bej şi cu o eşarfă albastră la gât. Trebuia să mă ţin aproape de ea, fiindcă ceaţa era atât de groasă încât o puteai tăia cu cuţitul.

Două colţuri mai încolo, am observat-o cum îşi strânge geanta la subraţ şi se uită neliniştită peste umăr, în direcţia mea. A durat câteva minute până să mă dumiresc de ce anume se temea – *de mine.* Abia atunci mi-am

amintit ce citisem în ghidurile mele despre infracţionalitatea urbană. Delincvenţii erau în cea mai mare parte tineri, băieţi şi fete cu aspect inofensiv.

Am încercat să o liniştesc.

— M-am rătăcit, i-am strigat. Nu vreau decât să ajung la hotel. Vă rog să mă ajutaţi.

— Nu te mai ţine după mine. Lasă-mă-n pace, s-a răstit ea, iuţind pasul.

— Bine. Vă las.

M-am oprit. Ultimul lucru pe care îl doream era să o pun pe fugă. Cealaltă persoană se făcuse nevăzută, aşa că femeia aceea era singura mea scăpare. Ceaţa devenea tot mai densă cu fiecare minut, iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă aflu.

— Îmi cer scuze că v-am speriat. Îmi puteţi arăta încotro este cartierul Temple Bar? Vă rog! Sunt venită din America şi nu cunosc oraşul.

Fără să se întoarcă ori să încetinească, femeia mi-a făcut un semn neclar spre stânga, apoi a dispărut după colţ, lăsându-mă singură în ceaţă.

Am oftat. Deci, spre stânga.

Am dat colţul şi mi-am văzut de drum, nici prea repede, nici prea lent. Cu ochii la clădirile din jur, am grăbit pasul puţin. La o primă impresie, intram într-o zonă urâtă, industrială a oraşului. Prăvăliile, la etajul cărora se vedea ici şi colo câte un apartament, erau înlocuite de clădiri banale asemeni unor depozite, cu ferestre sparte şi uşi care abia se mai ţineau în balamale. Trotuarul se îngusta tot mai tare şi trebuia să fac slalom printre gunoaie. Îmi era greaţă, din cauza mirosului din canalizări, presupun. Cândva, aici funcţionase o fabrică de hârtie, judecând după foile îngălbenite de toate mărimile care zburau pe străzile pustii. Aleile strâmte şi murdare erau marcate prin săgeţi scorojite ce arătau spre docurile care păreau nefolosite de cel puţin douăzeci de ani.

Imediat în faţa mea, un furnal se înălţa falnic, mistuindu-se în negură. Puţin mai departe, o maşină abandonată stătea cu portiera şoferului întredeschisă, iar lângă ea se

zăreau o pereche de pantofi şi un maldăr de haine, ca şi când şoferul coborâse din ea, se dezbrăcase şi lăsase totul în urmă. Era nefiresc de linişte. Singurele sunete erau foşnetul paşilor mei şi clipocitul apei care se scurgea prin jgheaburi. Cu cât mă adânceam mai mult în cartierul dărăpănat, cu atât îmi doream să o iau la sănătoasa, sau măcar să mă lansez într-un sprint serios. Mă temeam, însă, că dacă există personaje dubioase prin preajmă, ropotul paşilor mei le-ar atrage atenţia. Mă gândeam că acea zonă fusese lăsată în paragină din cauza bandelor de criminali. Cine putea şti ce mă pândea din spatele ferestrelor sparte? Sau al uşilor întredeschise?

Următoarele zece minute au fost cele mai cumplite din viaţa mea. Cutreieram singură printr-o zonă rău famată a unui oraş necunoscut, neştiind dacă merg în direcţia bună ori mă îndrept spre ceva şi mai periculos. În două rânduri, mi s-a părut că aud foşnete pe aleile din apropiere. De fiecare dată, mi-am înăbuşit spaima şi am refuzat să o rup la fugă. Cum să nu mă gândesc la Alina, când locul ăla îmi amintea atât de bine de cel în care îi găsiseră cadavrul? Nu mă puteam scutura de senzaţia că e ceva rău aici, iar răul ăsta nu izvora din tabloul dezolant al declinului. Cartierul nu era doar pustiu. Părea… abandonat… de oameni şi de Dumnezeu, scos parcă din *Infernul* lui Dante. Undeva, ar fi trebuit să existe un semn pe care să stea scris „Lăsaţi orice speranţă, voi ce intraţi aici”.

Greaţa devenea tot mai greu de îndurat şi mi se încreţise pielea de spaimă. Am grăbit pasul şi am traversat colţ după colţ, străduindu-mă pe cât posibil să o ţin tot spre stânga. Deşi era abia după-amiază, ploaia şi ceaţa transformaseră ziua în seară, iar puţinele felinare care supravieţuiseră timpului au început să se aprindă, cu pâlpâiri timide. Se lăsa noaptea. În curând, peticele de stradă dintre luminiţele răzleţe vor fi cufundate în beznă.

Mi-am continuat drumul, aproape alergând. Îngrozită la gândul că rătăcesc prin acest loc oribil, nu mi-am putut reţine un suspin de fericire în clipa în care mi s-a ivit în faţă o clădire ce strălucea precum o oază de lumină.

Am renunţat la orice prudenţă şi am luat-o la fugă.

Pe măsură ce mă apropiam, am observat că toate geamurile sunt întregi, că este o clădire frumos renovată, cu o faţadă modernă şi vizibil costisitoare, îmbrăcată în lemn şi alamă. Coloane masive încadrau intrarea boltită, în centrul căreia se afla o uşă frumoasă mărginită de vitralii şi încoronată cu un oberliht. Ferestrele laterale înalte erau încadrate de copii în miniatură ale coloanelor de la intrare şi acoperite cu grilaje sofisticate din fier forjat. O berlină de ultimă generaţie era parcată în faţă, alături de o motocicletă scumpă.

Mai departe, am desluşit vitrinele magazinelor, la etajul cărora se găseau apartamente. Oamenii circulau pe stradă, oameni normali, ieşiţi la cumpărături, la restaurant sau prin puburi.

Şi uite aşa, mă aflam din nou în zona bună a oraşului. *Slavă Domnului,* am răsuflat uşurată. Cu toate că, mai târziu, aveam să mă întreb cine mă salvase în acea zi şi dacă fusesem într-adevăr salvată. Există o vorbă care spune „să cazi din lac în puţ”. Eu ar fi trebuit să fiu udă leoarcă.

Librăria Barrons Books and Baubles îşi făcea reclamă pe un banner viu colorat, ce atârna deasupra trotuarului, de o bară decorativă din alamă, montată în frontonul din cărămidă. Firma luminoasă din vitrina verzuie, demodată, anunţa că este *Deschis.* Un loc mai grozav de unde să chem un taxi nu exista nici dacă m-ar fi întâmpinat cu un indicator pe care să scrie: „Bine aţi venit, turişti rătăciţi! Chemaţi un taxi de aici!”

Avusesem parte de suficiente aventuri pentru o singură zi. Mă săturasem să cer îndrumări. Mă săturasem să merg pe jos. Frigul şi umezeala îmi pătrunseseră în oase. Nu visam decât la o supă fierbinte şi la un duş şi mai fierbinte. Tânjeam după ele atât de mult, încât nu mă mai gândeam la bani.

Am deschis uşa magazinului într-un clinchet de clopoţei.

Imediat ce am pus piciorul înăuntru, m-am oprit buimăcită. Judecând după aspectul exterior, m-aş fi

aşteptat să descopăr o prăvălie de cărţi şi mărunţişuri, de dimensiunea unui fast-food studenţesc. Însă, când am pătruns în interiorul său spaţios, am găsit o asemenea bogăţie de cărţi, încât biblioteca pe care Bestia i-o oferă cadou Frumoasei în ziua nunţii părea absolut sărăcăcioasă.

Ador cărţile, mult mai mult decât filmele. Filmele îţi impun un punct de vedere. Cărţile îţi permit să gândeşti. Filmele îţi arată o casă roz. Cărţile îţi spun că există o casă roz şi te lasă să-ţi desenezi în minte o parte din detaliile ei. Poate să alegi stilul acoperişului. Marca maşinii parcate în faţă. Filmele nu au reuşit niciodată să îmi egaleze imaginaţia. Un exemplu concret ar fi seria *Harry Potter*. În niciun caz Fleur Delacour nu arăta aşa.

Totuşi, librăria de faţă depăşea până şi închipuirea mea. Camera trebuie să fi avut în jur de treizeci de metri lungime şi vreo doisprezece lăţime. Partea din faţă se deschidea până la acoperiş, adică pe o înălţime de patru etaje, sau chiar mai mult. O frescă încărcată, ale cărei detalii nu le puteam distinge, împodobea cupola. Rafturile erau aliniate de-a lungul pereţilor, de la podea până la cornişa tavanului. Mai multe pasarele, încadrate de balustrade elegante, permiteau accesul la etajele superioare. Scările mobile se deplasau pe roţile lor bine unse de la o secţiune la alta.

La parter, în partea stângă, se găseau şiruri de rafuri detaşate, aranjate în aşa fel încât să rămână destul spaţiu între ele. În dreapta, două canapele şi standul casierului. Nu se vedea nimic în spatele pasarelelor de la etajele superioare, dar am presupus că sunt tot cărţi şi, poate, acele mărunţişuri menţionate în numele librăriei[2].

Nici ţipenie de om.

— E cineva? am întrebat, învârtindu-mă în loc, fascinată de toate acele minunăţii.

O astfel de librărie era o descoperire excepţională, finalul fericit al unei zile îngrozitoare. Ca să nu mă plictisesc în aşteptarea taxiului, o să caut ceva de citit.

— Hei, e cineva pe aici?

[2] *Bauble* — mărunţiş, nimic, fleac (engl.).

— Vin imediat, drăguţă, mi-a răspuns o voce de femeie din fundul magazinului.

Am auzit nişte şoapte – un bărbat şi o femeie – apoi zgomot de tocuri pe parchet.

Doamna trupeşă şi elegantă semănase în tinereţe cu divele de odinioară. Acum, trecută de cincizeci de ani, îşi purta părul negru şi lucios strâns în coc, lăsând la vedere chipul pal cu trăsături clasice. Cu toate că timpul şi gravitaţia îşi puseseră amprenta asupra ei, desenându-i riduri pe pielea fină, femeia asta avea să-şi păstreze frumuseţea până în ziua morţii. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, gri şi o bluză subţire din in, care îi sublinia silueta voluptuoasă şi lăsa să se întrevadă sutienul din dantelă de dedesubt. La gât, mână şi urechi îi sclipeau bijuterii din perle.

— Numele meu este Fiona. Te pot ajuta cu ceva, drăguţă?

— Aş putea folosi telefonul magazinului ca să chem un taxi? Vă promit că o să cumpăr şi-o carte, am adăugat repede.

Multe dintre firmele locale aveau expuse afişe care avertizau că telefonul şi toaletele pot fi folosite doar de clienţii plătitori.

— Nu e nevoie să cumperi nimic, decât dacă doreşti, mi-a zis ea, zâmbind. Sigur că poţi folosi telefonul.

După ce am răsfoit prin cartea de telefoane şi am comandat un taxi, m-am gândit să profit de cele douăzeci de minute pe care le aveam la dispoziţie, astfel că am cumpărat ultimele două thrillere publicate de Janet Evanovich şi o revistă de modă. În vreme ce Fiona înregistra vânzarea, m-am gândit să mai fac o încercare, fiindcă o persoană care îşi petrece zilele înconjurată de atâtea cărţi trebuie să cunoască o mulţime de lucruri.

— Mă tot chinuiesc să aflu ce înseamnă un cuvânt. Dar nu sunt sigură în ce limbă e, sau dacă îl pronunţ corect, i-am spus.

Fiona a scanat şi ultima carte şi m-a anunţat cât costă.

— Care este cuvântul?

M-am apucat să scotocesc prin geantă după cardul de credit. Când îmi stabilisem bugetul, nu prevăzusem achiziţionarea de cărţi, astfel că va trebui să îmi amortizez cumva investiţia în timpul pe care îl mai am de stat aici.

— *Şii-sadu,* am zis. Cel puţin, aşa cred.

Am găsit portmoneul, am scos cardul Visa şi am privit-o pe femeie. Încremenise şi era palidă ca ceara.

— Nu l-am auzit niciodată, a răspuns ea, tensionată. De ce îl cauţi?

Am clipit.

— Cine-a zis că-l caut?

Nu eu, asta e sigur. Eu întrebasem doar ce înseamnă.

— Altminteri de ce te-ai interesa de el?

— Eram curioasă ce înseamnă, am replicat.

— Unde l-ai auzit?

— Ce contează?

Eram conştientă de iritarea din glasul meu, dar, în fond, ce îi păsa ei? În mod evident, cuvântul însemna ceva pentru ea. De ce nu voia să-mi spună?

— Vă rog, e important pentru mine.

— Cât de important? m-a întrebat.

Ce naiba voia de la mine? Bani? Asta ar fi fost problematic.

— Foarte.

Femeia s-a uitat dincolo de mine, peste umărul meu, şi a rostit un singur cuvânt ca pe o binecuvântare.

— Jericho.

— Jericho[3]? am repetat eu, nedumerită. Vă referiţi la oraşul biblic?

— Jericho Barrons, a răsunat o voce bărbătească, melodioasă, în spatele meu. Iar dumneata eşti?

Nu avea accent irlandez. N-aş fi putut spune ce accent era ăla.

M-am întors, gata să mă prezint, dar am amuţit. Nu era de mirare că Fiona îi pronunţase numele în acel mod. M-am trezit din reverie şi am întins mâna spre el.

[3] Ierihon, oraş din Palestina, considerat cea mai veche aşezare urbană din lume (engl.).

— MacKayla. Dar toţi cunoscuţii îmi spun Mac.

— Nume de familie nu ai, MacKayla?

Mi-a ridicat mâna la buze cu un gest fugitiv, apoi i-a dat drumul. M-a trecut un fior peste locul atins de gura lui.

Mi se părea mie, sau privirea lui era ca a unui animal de pradă? Mă temeam că devin paranoică. Fusese o zi lungă şi stranie, după o noapte şi mai stranie. Vedeam deja în minte titlurile din *Jurnalul de Ashford*: ***Cea de-a doua fiică a familiei Lane îşi găseşte sfârşitul într-o librărie din Dublin.***

— Doar Mac, am ocolit eu răspunsul.

— Şi ce ştii despre acest *şii-sadu,* Doar Mac?

— Absolut nimic. Tocmai de-aia am întrebat. Ce este?

— Habar nu am, a spus el. Unde l-ai auzit?

— Nu-mi amintesc. De ce vă interesează?

Bărbatul şi-a încrucişat braţele pe piept.

Eu am făcut acelaşi lucru. De ce mă tot minţeau oamenii ăştia? Ce Dumnezeu reprezenta cuvântul ăla?

M-a studiat cu privirea lui rapace, măsurându-mă din cap până-n picioare. I-am răspuns cu aceeaşi monedă. Bărbatul nu numai că ocupa spaţiu, ci părea să îl domine. Mai devreme, cărţile fuseseră atracţia principală. Acum, el părea să acapareze toată atenţia. Avea în jur de treizeci de ani, 1,90 înălţime, păr brun, piele aurie şi ochi negri. Trăsăturile chipului erau bine definite, dar delicate. Originile sale, ca şi accentul, erau un mister pentru mine. Se trăgea probabil din zona Mediteranei. Ori îi curgea prin vene sânge de ţigan. Purta un costum italian elegant, cenuşiu-închis, cămaşă de un alb impecabil, şi o cravată cu model discret. Nu l-aş descrie drept chipeş, căci e un cuvânt mult prea modest. Afişa o masculinitate izbitoare. Emana sexualitate. Exercita o atracţie irezistibilă. Era imaginea senzualităţii pure, începând cu ochii şi buzele pline şi terminând cu ţinuta corpului. Era exact genul de bărbat cu care nu aş flirta nici în ruptul capului.

Un zâmbet i-a apărut în colţurile gurii. Un zâmbet obscur, care nu a reuşit să mă amăgească.

— Ştiţi ce este, am zis eu. De ce nu vreţi să-mi spuneţi

odată?

— Şi tu ştii ceva despre el, a replicat bărbatul. De ce nu-mi spui tu mie?

— Eu am întrebat prima, am spus.

Mi-am dat seama că e un comentariu pueril, dar a fost singurul care mi-a venit în minte. El nu a binevoit să-mi răspundă.

— Într-un fel sau altul, tot o să descopăr ce mă interesează, am zis.

Dacă oamenii ăştia ştiau despre ce vorbesc, sigur mai există şi alţii în Dublin.

— Şi eu. Poţi să mă crezi pe cuvânt, Doar Mac.

I-am aruncat privirea mea de gheaţă, la care apelam deseori pentru a scăpa de clienţii beţi şi prea îndrăzneţi de la Brickyard.

— Ar trebui s-o iau ca pe-o ameninţare?

L-am văzut venind spre mine şi am înlemnit. Bărbatul a întins braţul peste umărul meu, după care s-a tras înapoi, studiindu-mi cardul de credit.

— Bineînţeles că nu, domnişoară *Lane,* a rostit el, cu ochii la numele meu. Văd că ai un card eliberat de Suntrust. Parcă asta era o bancă din sudul SUA.

— Posibil, am spus, smulgându-i cardul dintre degete.

— Din ce stat sudic eşti?

— Din Texas, am minţit eu.

— Aha. Şi ce anume te aduce la Dublin?

— Nu e treaba dumitale.

— Ba e treaba mea, din momentul în care ai pus piciorul în magazinul meu şi ai întrebat de *şii-sadu.*

— Deci *chiar* ştii ce este! Tocmai ai recunoscut.

— Te înşeli. Aş avea, totuşi, un sfat pentru dumneata, domnişoară Lane. Problema asta te depăşeşte. Renunţă, cât mai poţi.

— E prea târziu. E imposibil acum.

Atitudinea lui arogantă mă scotea din sărite. Iar când mă enervează ceva, devin şi mai încăpăţânată.

— Păcat. Cu o astfel de purtare prostească, n-ai să rezişti nicio săptămână. Dar, dacă ai fi amabilă să îmi spui

tot ce ştii, s-ar putea să te-ajut să scapi cu viaţă.

— Nici nu mă gândesc. Doar dacă nu-mi spui dumneata mai întâi.

Bărbatul a scos un sunet de iritare şi m-a privit cu ochii mijiţi.

— Nesăbuito, nici nu-ţi imaginezi în ce…

— A chemat cineva un taxi? a răsunat un glas străin prin clinchetul clopoţeilor de la intrare.

— Da, imediat, am răspuns, răsucindu-mă brusc.

Jericho Barrons mi-a dat senzaţia că vrea să se repeadă asupra mea, ca pentru a mă opri. Până în acea clipă, în ciuda atmosferei tensionate şi oarecum alarmante, nu existase nicio ameninţare făţişă. Furia de mai devreme a lăsat loc panicii.

Privirile noastre s-au întâlnit şi, preţ de câteva secunde, am rămas amândoi împietriţi. Parcă îl vedeam cântărind importanţa – dacă se poate discuta despre aşa ceva – vizitatorului neaşteptat.

Apoi mi-a aruncat un zâmbet sarcastic şi a înclinat capul, ca şi când mi-ar fi transmis: „De data asta, câştigi, domnişoară Lane.”

— Să nu-ţi închipui că a doua oară mai ai noroc, mi-a şoptit el printre dinţi.

Salvată în ultimul moment, mi-am luat sacoşa cu cărţi şi m-am retras cu prudenţă. Nu l-am scăpat din ochi până ce nu am ieşit din magazin.

PATRU

Băile comune sunt oribile.

Întoarsă la Clarin House, am avut parte de o supă fierbinte, dar duşul a fost rece. Cu mare tristeţe, am descoperit că toţi clienţii pensiunii se spălau seara, înainte de a ieşi la cină, iar apoi în oraş. Nişte nesimţiţi! Apa era mult prea rece pentru a mă spăla pe cap, aşa că am cerut recepţionerei să mă trezească la şase dimineaţa pentru a-mi mai încerca norocul o dată. Bănuiam că majoritatea petrecăreţilor abia atunci începeau să se adune prin camere.

Am schimbat hainele de stradă cu un tricou piersiciu cu dantelă şi chiloţi asortaţi. Ăsta era un alt inconvenient al băilor comune. După duş, trebuia fie să te îmbraci într-o ţinută decentă, fie să o iei la goană pe hol, aproape despuiat, prin dreptul uşilor care riscau să se deschidă în orice clipă. Eu am optat pentru prima variantă.

Mi-am despachetat şi ultima valiză. Pusesem în bagaje o serie de obiecte care să-mi facă şederea mai suportabilă. Una din lumânările cu aromă de piersică ale Alinei, două batoane de ciocolată Hershey, perechea mea preferată de pantaloni scurţi din blugi, decoloraţi şi deşiraţi, pe care mama ameninţa mereu să o arunce la gunoi, şi o fotografie cu părinţii mei, pe care am rezemat-o de veioza de pe comodă.

După aceea, am scos din rucsac carnetul pe care îl cumpărasem cu câteva săptămâni în urmă şi m-am aşezat turceşte în mijlocul patului. Încă din copilărie, Alina ţinuse un jurnal. Ca orice surioară răzgâiată, nu mă lăsam până nu îi găseam ascunzătorile – cu fiecare an, sora mea devenea tot mai ingenioasă, astfel că ultimul loc descoperit a fost sub o şipcă din şifonier – şi o tachinam întruna în

legătură cu vreun băiat de care era îndrăgostită, scoţând tot soiul de sunete enervante care imitau pupăturile.

Până de curând, nu m-a interesat să ţin un jurnal al meu. După înmormântare, însă, copleşită de povara emoţiilor, am umplut pagini întregi. În ultima perioadă, listele au fost prioritare: ce să pun în bagaje, ce să cumpăr, ce informaţii să caut, unde să merg mai întâi. Listele astea m-au ajutat să-mi păstrez capul pe umeri. Să supravieţuiesc de pe o zi pe alta. Abisul somnului m-a ajutat să supravieţuiesc nopţilor. Atâta vreme cât ştiam încotro mă îndrept şi ce am de făcut, totul era bine.

Eram mândră de tupeul pe care îl dovedisem în prima mea zi la Dublin. Dar când tupeul e unicul tău atu, se poate transforma uşor într-o mască. Eu ştiam prea bine cine sunt: o fată frumuşică, abia trecută de vârsta legală pentru a fi barmaniţă, care nu vizitase decât statele învecinate Georgiei, care îşi pierduse sora şi care era – după cum spusese Jericho Barrons – complet depăşită de situaţie.

Mergi la Trinity College, discută cu profesorii şi încearcă să afli numele prietenilor ei, era primul obiectiv de pe lista pentru a doua zi. Aveam o copie a orarului Alinei, structurat pe ore şi completat cu numele fiecărui profesor. Mi-l trimisese chiar ea, la începutul semestrului, ca să ştiu când e la şcoală şi când o pot prinde acasă. Cu puţin noroc, una dintre persoanele cu care voi vorbi mâine va şti cu cine se vedea sora mea şi cine este bărbatul cel misterios. *Mergi la bibliotecă şi încearcă să găseşti şii-sadu* era următorul obiectiv. În librăria din seara asta nu îndrăzneam să mai calc, ceea ce mă scotea din sărite, fiindcă era de-a dreptul fenomenală. Intuiţia îmi şoptea că scăpasem de acolo printr-un noroc chior. Dacă taximetristul n-ar fi sosit la timp, Jericho Barrons m-ar fi legat de un scaun şi m-ar fi torturat până ar fi scos de la mine tot ce îl interesa. *Cumpără cutii, saci şi o mătură pentru apartamentul Alinei* se afla pe locul trei. Asta era mai degrabă opţional. Nu mă simţeam foarte pregătită sufleteşte să mă întorc acolo. Îmi ronţăiam vârful pixului şi regretam că nu reuşisem să discut cu inspectorul O’Duffy.

Sperasem să-i pot citi rapoartele şi să aflu câte ceva despre ancheta poliţiei. Din păcate, mai aveam de aşteptat.

Am făcut o scurtă listă cu lucruri pe care trebuia să le cumpăr de la drogheria din zonă: un adaptor ca să-mi încarc iPod-ul, suc de fructe, câteva pungi de covrigei şi biscuiţi pe care să le am în cameră. După ce am terminat, am stins lumina şi m-am cufundat aproape instantaneu într-un somn adânc, lipsit de vise.

M-a deşteptat o bătaie la uşă.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am frecat la ochi. Îi simţeam grei şi obosiţi, de parcă abia îi închisesem. A durat câteva secunde până să mă dumiresc unde mă aflu – într-o cameră răcoroasă din Dublin, cu ploaia lovind uşor în ferestre.

Eram în mijlocul unui vis minunat. Eu şi Alina jucam volei pe malul unuia dintre lacurile artificiale construite de compania de electricitate Georgia Power, care împânzeau tot statul. Erau trei în apropiere de Ashford, şi vara mergeam la câte unul în fiecare weekend, ca să ne distrăm, să ne bronzăm şi să ne uităm după băieţi. Era un vis atât de intens, încât mai că simţeam gustul de Corona cu lămâie, parfumul de cocos al cremelor solare, şi nisipul fin sub tălpi.

M-am uitat la ceas. Era ora două dimineaţa. Eram somnoroasă şi ţâfnoasă şi nu m-am obosit să o ascund.

— Cine e?

— Jericho Barrons.

Nu m-aş fi dezmeticit mai repede nici dacă m-ar fi pocnit cineva în cap cu tigaia din fontă a mamei. Ce căuta *el* acolo? Cum îmi dăduse de urmă? Am sărit din pat, am apucat telefonul, pregătită în orice clipă să sun la recepţie şi să chem poliţia.

— Ce doreşti?

— Să facem un schimb de informaţii. Pe tine te interesează ce este. Pe mine mă interesează ce ştii tu.

Mă căzneam să nu-i arăt cât de speriată sunt în realitate.

— Isteţ băiat. M-am prins încă de la librărie. Cum de ţi-a luat atâta timp?

Lipsa unui răspuns imediat m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva plecase.

— Nu sunt obişnuit să mă rog de oameni. Nici să mă tocmesc cu o femeie, a rostit el, într-un final.

— Atunci, obişnuieşte-te, amice, fiindcă eu nu primesc ordine de la nimeni. Şi nu ofer nimic pe gratis.

Cu tupeu, Mac, cu tupeu. El n-avea de unde să ghicească.

— Ai de gând să deschizi uşa, domnişoară Lane? Sau ne continuăm conversaţia în auzul tuturor?

— Chiar vrei să facem schimb de informaţii? am insistat eu.

— Da.

— Eşti dispus să vorbeşti tu primul?

— Da.

Mi-am relaxat umerii. Am ridicat mâna de pe telefon. M-am îndreptat din nou de spate. Ştiam cât de important este să zâmbeşti indiferent dacă eşti trist. După o vreme, începi să te înveseleşti. Aceeaşi strategie era valabilă şi în cazul curajului. Nu aveam încredere în Jericho Barrons nici cât negru sub unghie, dar individul ştia ce reprezintă *şii-sadu,* şi oricât de mult mi-aş fi dorit să o descopăr pe alte căi, dacă totuşi nu izbuteam? Dacă îmi iroseam timpul în zadar? Timpul înseamnă bani, iar banii mei erau extrem de limitaţi. Dacă era dispus să cadă la învoială, nu aveam încotro decât să deschid uşa. Doar dacă nu cumva…

— Ne putem înţelege prin uşă, am propus eu.

— Inadmisibil.

— De ce nu?

— Îmi place să fiu discret, domnişoară Lane. Accepţi ori nu.

— Dar eu…

— Nu.

Am pufnit enervată. Din tonul bărbatului reieşea limpede că nu are rost să mă târguiesc cu el. Am întins mâna după o pereche de blugi.

— Cum m-ai găsit? l-am întrebat.

Mi-am tras fermoarul pantalonilor şi mi-am trecut degetele prin păr. Din cauza lungimii, se încurca mereu în timpul somnului. Mă trezeam cu el vâlvoi.

— Ai chemat un mijloc de transport de la stabilimentul meu.

— Acasă la mine, le numim taxiuri. Şi librării.

Dumnezeule mare, cât de înţepat putea fi.

— Acasă la mine, le numim bune maniere, domnişoară Lane. Dumneata ai aşa ceva?

— Ia uite cine vorbeşte. Nu e vina mea. Nu reacţionez prea frumos la ameninţări.

Am crăpat uşa şi m-am uitat la el prin spaţiul lăsat de lanţul de protecţie. Nu mi-l puteam imagina pe Jericho Barrons copil, mergând spre şcoală, cu faţa spălată şi părul pieptănat şi cu o cutiuţă de mâncare în mână. Nu se născuse dintr-o fiinţă umană, ci fusese zămislit de cine ştie ce eveniment cataclismic.

Bărbatul a înclinat capul şi m-a studiat prin deschizătură, în toată splendoarea mea: părul ciufulit, ochii şi gura umflate de somn, bluza din dantelă, blugii, degetele de la picioare. Când a terminat, aveam senzaţia că fusesem copiată pe un CD.

— Îmi dai voie să intru? a întrebat el.

— *Eu* nu te-aş fi lăsat să urci.

Eram furioasă pe recepţioner. Credeam că paza e mai grozavă. Mâine va trebui să port o discuţie cu directorul.

— Le-am zis că sunt fratele tău, a spus el, citindu-mi gândurile pe faţă.

— Foarte credibil. Semănăm ca două picături de apă.

El era iarna, eu eram vara. Eu, zi, el, noapte. O noapte neagră şi furtunoasă.

Nu a părut deloc amuzat de gluma mea.

— Deci, domnişoară Lane?

— Încă mă gândesc.

Din moment ce descoperise unde stau, putea oricând să-mi facă rău. De ce să grăbim momentul fatidic? Ar putea aştepta până mâine şi să mă atace în plină stradă. Şi acum,

şi pe viitor, pericolul va plana asupra mea, doar dacă nu voi hotărî să mă mut de la o pensiune la alta, ca să-mi piardă urma. Deranjul ar fi fost mult prea mare. Trebuia să rămân în acel cartier. În plus, nu părea genul de ticălos care să ucidă o femeie într-o cameră de hotel. Era mai curând genul de ticălos care o împinge în raza puştii unui asasin, fără nici cea mai mică remuşcare. Faptul că foloseam un astfel de argument în favoarea lui ar fi trebuit să mă îngrijoreze. Abia mai târziu, aveam să realizez că în primele săptămâni petrecute în Irlanda eram încă bântuită de moartea Alinei. Apatia şi nesăbuinţa erau doar două dintre simptome.

— Bine. Intră.

Am închis uşa, am scos lanţul, după care am deschis-o din nou şi m-am tras într-o parte pentru a-i face loc. Am lăsat uşa lipită de perete, astfel încât oricine ar fi trecut pe acolo să poată vedea înăuntru şi, la nevoie, să-mi audă toată lumea ţipetele. Adrenalina îmi pompa prin vene, dându-mi o stare de agitaţie. Bărbatul purta acelaşi costum elegant de mai devreme, iar cămaşa albă era la fel de impecabilă, de parcă n-ar fi trecut câteva ore de la prima noastră întâlnire. Prezenţa lui Jericho Barrons a inundat camera şi aşa neîncăpătoare. Dacă un om normal umple sută la sută din spaţiul pe care îl ocupă, el reuşea cumva să ocupe dublu.

A aruncat o privire fugitivă, dar atentă în jur. Nu mă îndoiam că, dacă va fi chestionat mai târziu, va putea descrie cu precizie absolut orice detaliu, de la petele ruginii de pe tavan până la sutienul meu cu floricele care zăcea pe carpetă. Am împins covoraşul cu vârful picioarelor, îndesându-l pe el şi indecenta sa încărcătură sub pat.

— Deci, ce reprezintă? am rupt tăcerea. Ba nu, mai întâi spune-mi cum se scrie.

Încercasem toate variantele în zadar şi, presupunând că îmi va spune adevărul şi voi scăpa cu viaţă, voiam să-mi continui căutările pe cont propriu.

A început să se învârtă în jurul meu. Ca să nu fiu expusă,

mă răsuceam odată cu el.

— S-i-n-s-a-r, a pronunţat el pe litere.

— Sinsar? am spus eu.

Jericho a scuturat din cap.

— *Şii-sa. Şii-sa-du.*

— Ah, da. Aşa se explică. Dar cum rămâne cu „du”?

S-a oprit, aşa că am făcut şi eu acelaşi lucru. El stătea cu spatele la perete, eu, cu spatele la uşa deschisă. Ulterior, când am început să observ anumite tipare, mi-am dat seama că el se poziţiona întotdeauna în aşa fel încât să nu fie cu spatele la o uşă ori fereastră. Nu din teamă, ci din dorinţa de a deţine controlul.

— D-u-b-h, a zis el.

— *Dubh* înseamnă *do*[4]?

Eram sceptică. Nu era de mirare că nu reuşisem să găsesc cuvântul ăla tâmpit.

— După acelaşi model, ar trebui să zic în loc de pub, *poo*?

— *Dubh* e un cuvânt galez. Pub nu e.

— Ai grijă să nu plesnească ceva în tine de râs. Eram convinsă că făcusem o glumă reuşită. Dar ce poţi să-i ceri unui înţepat?

— *Sinsar Dubh* nu e motiv de glume.

— Scuzele mele. Deci, ce este acest lucru atât de groaznic?

Ochii lui au coborât de la chipul meu la degetele de la picioare, şi înapoi. Din câte se vedea, nu făceam nicio impresie asupra lui.

— Du-te acasă, domnişoară Lane. Trăieşte-ţi tinereţea. Bucură-te că eşti frumoasă. Găseşte-ţi un bărbat. Fă copii. Îmbătrâneşte alături de drăguţul tău soţ.

Comentariul lui mi-a ars pielea asemeni unor picături de acid. Din cauză că eram blondă şi frumuşică, iar băieţii mă dezbrăcau din priviri încă din clasa a şaptea, a trebuit să îndur să fiu tratată ca o Barbie. Preferinţa mea pentru roz, accesorii şi tocuri înalte nu a făcut decât să accentueze această imagine. Păpuşa Ken, însă, nu m-a atras niciodată

[4] *Do* — a face (engl.).

– nici măcar pe vremea când eram prea mică pentru a-mi da seama că nu are nimic în pantaloni. Nu visam la o căsuţă cu gard alb, nici la o maşină de familie în garaj. Şi detestam toate stereotipurile legate de Barbie: *Fă copii şi mori, de altceva mai bun nu eşti în stare.* N-oi fi eu vreun geniu, dar nici chiar proastă nu sunt.

— Ia mai du-te naibii, Jericho Barrons. Ai promis că-mi spui ce e.

— Numai dacă insişti. Nu fi fraieră şi nu insista.

— Ba insist. Ce este?

— Ultima şansă.

— Dă-o-ncolo. N-am nevoie de ea. Vreau să ştiu ce e.

Privirile sale întunecate s-au oprit în ochii mei. După care a ridicat din umeri. Costumul său elegant i-a alunecat pe corp cu supleţea şi moliciunea pe care doar hainele scumpe le au.

— *Sinsar Dubh* e o carte.

— O carte? Doar atât? O amărâtă de carte?

Cruntă dezamăgire!

— Nicidecum, domnişoară Lane. Nu face greşeala de a crede că este o simplă carte. Vorbim despre un manuscris extrem de rar şi extrem de vechi. Mulţi ar fi capabili de crimă pentru a intra în posesia lui.

— Inclusiv tu? Ai fi în stare să ucizi pentru el?

Simţeam nevoia să clarific toate aspectele acestei probleme.

— Categoric, a răspuns el, examinându-mi expresia feţei. Acum, mai ai chef să rămâi?

— Bineînţeles.

— Ai să ajungi acasă între patru scânduri.

— Asta se vrea tot o ameninţare de-a ta?

— Nu voi fi eu autorul.

— Atunci cine?

— Eu am respectat înţelegerea. E rândul tău să-mi răspunzi la întrebări. Aşadar, domnişoară Lane, ce ştii despre *Sinsar Dubh*?

Aproape nimic, era evident. În ce naiba se amestecase sora mea? Într-o grupare interlopă care se ocupa cu furtul

de artefacte şi era plină de criminali şi hoţi fără scrupule?

— Spune-mi, a insistat el. Şi vezi să nu mă minţi, fiindcă o să-mi dau seama.

L-am privit cu atenţie, aproape convinsă că nu exagerează. Nu mă gândeam că e înzestrat cu vreun soi de capacităţi paranormale – nu cred în astfel de lucruri – dar îl vedeam capabil să mă citească din gesturi şi mimică.

— Sora mea a fost studentă aici, am spus.

El fusese foarte zgârcit în informaţii, aşadar la fel voi fi şi eu.

— A fost ucisă acum o lună. Mi-a lăsat un mesaj în mesageria vocală, chiar înainte să moară, în care îmi spunea că trebuie neapărat să găsesc *Sinsar Dubh.*

— De ce?

— Asta nu mi-a zis. Doar că totul depinde de asta.

Jericho a scos un sunet de nerăbdare.

— Unde-i mesajul? Vreau să-l ascult şi eu.

— L-am şters, din greşeală, am minţit eu.

Bărbatul şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a rezemat de perete.

— Mincinoaso. O persoană dispusă să moară pentru sora sa nu face astfel de greşeli. Unde e mesajul?

Văzându-mă că tac, a continuat pe un ton mai blând:

— Dacă nu eşti alături de mine, eşti împotriva mea. Nu am pic de milă pentru duşmanii mei.

Am ridicat din umeri. Voia acelaşi lucru ca şi mine, şi era gata să ucidă pentru a-l obţine. După logica mea elementară, eram oricum duşmani. Am aruncat o ocheadă la uşa deschisă din spatele meu, calculându-mi următoarea mişcare. Ameninţarea lui mă lăsase rece. Doream, totuşi, să-i văd expresia feţei în momentul în care ascultă mesajul. În cazul în care fusese implicat în moartea surorii mele, speram ca la auzul glasului ei să trădeze o emoţie. De asemenea, voiam să îi dau impresia că atât eu, cât şi poliţia dispunem de anumite informaţii.

— Am lăsat deja o copie a înregistrării la *Garda* din Dublin, l-am anunţat în timp ce îmi căutam mobilul prin geantă. Încearcă să dea de urma tipului cu care umbla

sora mea.

Bluf à la Mac. Mai eficient decât fuga. Şi mult, mult mai bun decât moartea. Nu m-a contrazis. Se vede treaba că i se defectase poligraful. Am apăsat pe tasta pentru difuzor, şi vocea Alinei a răsunat în cămăruţă.

Am tresărit. Indiferent de câte ori l-aş fi ascultat, de fiecare dată mă treceau fiori reci – glasul îngrozit al surorii mele, cu doar câteva ore înainte să moară. Chiar şi peste cincizeci de ani, vorbele ei vor continua să-mi răsune în minte, la fel de clar ca în prima zi.

Totul a luat-o razna… Credeam că-l iubesc… Ele unul de-al lor… trebuie să găsim Sinsar Dubh*… totul depinde de asta… nu-i putem lăsa să pună mâna pe ea… m-a minţit de la bun început…*

L-am observat cu atenţie în timp ce se derula mesajul. Era calm, imperturbabil, chipul său nu trăda absolut nimic.

— Ai cunoscut-o pe sora mea?

Jericho a clătinat din cap.

— Amândoi căutaţi această „carte extrem de rară” şi totuşi nu v-aţi întâlnit niciodată? am spus eu, pe un ton acuzator.

— Un milion de oameni trăiesc în Dublin. În afară de aceştia, oraşul este luat zilnic cu asalt de navetişti şi vizitatori. Ciudat ar fi fost, domnişoară Lane, dacă ne-am fi întâlnit. Ce voia sora dumitale să spună prin „nici nu-ţi imaginezi ce eşti”?

M-a ţintuit cu privirea lui sumbră, vrând parcă să îmi măsoare sinceritatea din ochi.

— Asta m-am întrebat şi eu. N-am nici cea mai vagă idee la ce se referea.

— Chiar niciuna?

— Absolut niciuna.

— Hm. Şi asta e tot ce ţi-a lăsat? Un mesaj?

Am încuviinţat din cap.

— Nimic altceva? Vreun bileţel, vreun pachet, ceva de genul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Şi habar n-aveai ce înseamnă *Sinsar Dubh*? Sora

dumitale nu-ţi spunea secretele ei?

— Eu aşa credeam, dar se pare că m-am înşelat.

Nu mi-am putut ascunde amărăciunea din glas.

— A spus „unul de-al lor”. Despre cine e vorba?

— Asta speram să mă lămureşti tu, i-am replicat eu, tăios.

— Eu nu fac parte dintre ei, dacă asta insinuezi. Multe persoane şi facţiuni caută *Sinsar Dubh.* Şi eu vreau s-o găsesc, dar prefer să lucrez pe cont propriu.

— De ce o vrei?

— E o carte nepreţuită. Iar eu sunt colecţionar, a spus el, înălţând din umeri.

— Şi din cauza asta eşti dispus să faci moarte de om? Următorul pas care e? Să o vinzi celui care plăteşte mai mult?

— Dacă nu-ţi convin metodele mele, nu te amesteca.

— Foarte bine.

— Da, foarte bine. Ce altceva mai ai să-mi spui, domnişoară Lane?

— Nimic.

Mi-am recuperat telefonul, am avut grijă să mai salvez mesajul o dată, după care i-am făcut semn din priviri că ar fi momentul să se retragă.

Bărbatul a izbucnit într-un râset melodios şi enigmatic.

— Cred că sunt invitat să plec. Nu-mi aduc aminte ultima oară când mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

Următoarea mişcare m-a luat prin surprindere. Jericho trecuse de mine şi era aproape de uşă când m-a apucat şi m-a lipit violent cu spatele de corpul său. Am avut senzaţia că lovesc un zid din cărămidă. Ceafa mi-a ricoşat din pieptul lui şi mi-au clănţănit dinţii în gură din cauza impactului.

Am dat să ţip, dar mi-a acoperit gura cu palma. Mă strângea atât de tare de coaste, încât am simţit că mă sufoc. N-aş fi bănuit ce forţă se ascunde sub costumul ăla scump. Am priceput, în acea clipă, că îmi permisese să las uşa larg deschisă dintr-un soi de concesie ironică, şi nu făcuse altceva decât să-mi întindă o cursă. Mi-ar fi putut

frânge gâtul fără să apuc să scot vreun sunet. Sau mă putea sufoca, exact cum se întâmpla în acel moment. Forţa lui era colosală, uluitoare. Şi nu avea nevoie să folosească decât o frântură din ea. Simţeam că se stăpâneşte, că este foarte, foarte grijuliu cu mine.

Şi-a apropiat buzele de urechea mea.

— Întoarce-te acasă, domnişoară Lane. N-ai ce căuta aici. Lasă poliţia. Lasă cercetările. Uită de *Sinsar Dubh,* altminteri îţi vei găsi sfârşitul în Dublin.

A slăbit uşor strânsoarea, suficient pentru a-mi da ocazia să răspund şi să trag aer în piept.

— Iar mă ameninţi, am şuierat eu.

Mai bine muream luptându-mă, decât smiorcăindu-mă.

Braţul său mi s-a înfipt în coaste, înăbuşindu-mă din nou.

— Nu e o ameninţare, ci un avertisment. După atâţia ani de căutări, doar nu-ţi închipui că am să las pe cineva să-mi stea în cale, tocmai acum când sunt la un pas de a pune mâna pe ea? Există două categorii de oameni în lume, domnişoară Lane: cei care supravieţuiesc cu orice preţ, şi cei care sunt victime sigure.

I-am simţit buzele pe gât, limba care i se plimba peste vena mea pulsândă.

— Dumneata, domnişoară Lane, eşti o victimă. Un miel într-un oraş de lupi. Ai termen până mâine-seară la nouă să-ţi faci bagajele şi să părăseşti ţara.

M-am prăbuşit pe podea imediat ce mi-a dat drumul, gâfâind după aer.

Până să-mi vin în fire, Jericho Barrons se făcuse nevăzut.

CINCI

— Speram să-mi puteţi spune câte ceva despre sora mea, i-am zis penultimului profesor de pe lista mea, S.S. Ahearn. Ştiţi cine erau prietenii ei? Pe unde îşi petrecea timpul?

Făcusem asta aproape întreaga zi. Cu orarul Alinei într-o mână şi harta campusului în cealaltă, trecusem de la o clasă la alta, aşteptasem să se încheie cursul, după care îi încolţisem pe profesori cu întrebările mele. Mâine urma să o iau de la capăt, doar că aveam să-i abordez pe studenţi. Poate cu ei aveam mai mult noroc. Deocamdată, nu reuşisem să aflu mai nimic. Iar din puţinul aflat, nimic nu-mi era de folos.

— Am declarat deja poliţiei tot ce ştiu.

Profesorul, înalt şi slab ca un ţâr, îşi aduna foile cu mare viteză.

— Inspectorul O'Duffy, parcă aşa îl cheamă, s-a ocupat de anchetă. Ai discutat cu el?

— Am stabilit o întâlnire spre sfârşitul săptămânii. Speram totuşi să îmi acordaţi câteva clipe.

Profesorul a vârât foile în servietă şi a închis-o.

— Regret, domnişoară Lane, dar nu am cunoscut-o aproape deloc pe sora dumitale. În rarele dăţi când binevoia să vină la curs, nici nu îi simţeam prezenţa.

— În rarele dăţi când binevoia să vină la curs? am repetat, şocată.

Alina era îndrăgostită de şcoală. Îi plăcea să studieze, să înveţe. Nu chiulea niciodată.

— Exact. După cum le-am spus şi poliţiştilor, iniţial venea regulat, dar după un timp, a început să absenteze tot mai des. Uneori nu o vedeam trei-patru cursuri la rând.

Probabil chipul meu exprima o asemenea mirare şi

îndoială, încât s-a simţit obligat să adauge:

— E o problemă frecventă cu studenţii străini. Tineri scăpaţi de sub supravegherea părinţilor pentru prima oară în viaţa lor… într-un oraş ticsit de puburi. Alina era o fată drăguţă, la fel ca dumneata… Sunt sigur că din punctul ei de vedere avea alte lucruri mai bune de făcut decât să stea într-o clasă aglomerată şi înăbuşitoare.

— Alina n-ar fi gândit niciodată aşa. Sora mea iubea clasele aglomerate şi înăbuşitoare mai mult ca orice. Era visul ei să studieze la Trinity College.

— Îmi pare rău dacă te dezamăgesc. Îţi spun doar ce am observat eu.

— Aveţi idee cine erau prietenii ei?

— Mă tem că nu ştiu nimic despre asta.

— Avea un iubit? am stăruit eu.

— Nu am băgat de seamă. În rarele ocazii când am văzut-o, nu am observat dacă era însoţită sau nu de alte persoane. Îmi pare rău, domnişoară Lane, dar sora dumitale a fost doar unul dintre sutele de studenţi care trec pe aceste holuri în fiecare semestru. Iar dacă s-a făcut remarcată prin ceva, a fost prin absenţele sale, nu prin prezenţă.

Abătută, i-am mulţumit şi am plecat.

Domnul Ahearn era al cincilea profesor cu care discutasem, iar descrierea pe care i-o făcuseră cu toţii surorii mele nu corespundea defel cu ceea ce ştiam eu. O persoană care nu frecventa cursurile, căreia nu îi păsa de învăţătură, şi care, aparent, nu avea prieteni.

M-am uitat spre coada listei. Mai aveam o singură profesoară de găsit, dar aceasta nu avea ore decât în zilele de miercuri şi vineri. Am decis să merg la bibliotecă. În timp ce traversam terenurile înverzite înţesate de studenţi lungiţi în soarele după-amiezii, încercam să găsesc o explicaţie pentru comportamentul nefiresc al Alinei. Principalul obiectiv al programului de studii în străinătate era sensibilizarea culturală, astfel că sora mea – care absolvise Facultatea de Litere şi visa să facă un doctorat în literatură – îşi alesese cursuri precum *Campania lui Cezar*

în Galia şi *Impactul industriei asupra Irlandei secolului al XX-lea.* E posibil să nu-i fi plăcut?

Era greu de crezut. Alina era fascinată de orice domeniu.

Am oftat adânc, ceea ce s-a dovedit o greşeală. Mă dureau coastele îngrozitor. Azi-dimineaţă, când m-am trezit, am descoperit o dungă vânătă de-a curmezişul pieptului, imediat sub sâni. Nu suportam sutienul, aşa că am îmbrăcat un maiou dantelat cu flori pe sub un pulover roz care să se asorteze cu manichiura şi pedichiura. Adăugasem la ţinută o pereche de pantaloni trei sferturi negri, o curea lată argintie, sandale argintii, şi o poşetă metalică marca Juicy Couture, pentru care economisisem bani o vară întreagă. Îmi pieptănasem părul într-o coadă de cal pe care o prinsesem cu o clamă lucioasă. Ce dacă eram complet bulversată şi plină de vânătăi? Măcar arătam senzaţional. Aşa cum un zâmbet fals te poate binedispune, aspectul îngrijit îmi dădea parcă o stare de linişte interioară. Iar în ziua aceea trebuia neapărat să fiu tare de inimă.

Ai termen până mâine-seară la nouă să-ţi faci bagajele şi să părăseşti ţara. Cât tupeu. Cu greu mă înfrânasem să nu-i replic în stilul meu infantil: *Şi dacă nu plec, ce-ai să-mi faci? Nu eşti şeful meu.* Singura reacţie mai nepotrivită de-atât ar fi fost să o sun pe mama ca să mă vait ei: *Mami, oamenii ăştia nu mă iubesc şi nu pricep de ce!*

Şi cu cât cinism vorbea despre oameni! *Eşti o victimă sigură, vacs,* am bodogănit eu. Auzindu-mă, am scos un mârâit de nemulţumire. Mama, o fire evlavioasă, era foarte vehementă în privinţa înjurăturilor. „O fată frumoasă nu trebuie să aibă gura spurcată”, zicea ea, astfel că eu şi Alina ne folosiserăm imaginaţia şi găsiserăm tot soiul de surogate inofensive. În loc de „rahat”, spuneam „cacao”. Pentru „pe dracu”, foloseam „vacs”. În loc de „cur” aveam „popou”, iar pentru cuvântul cu F – pe care nu l-am mai pronunţat de o veşnicie – aveam „a frige”.

Din păcate, abuzaserăm de ele în asemenea măsură, încât deveniseră un năravla fel de greu de vindecat

precum înjurăturile adevărate. Spre ruşinea mea, cu cât mă enervam mai tare, cu atât aveam tendinţa să revin la vocabularul din copilărie. Nu era uşor să-i fac pe beţivii de la bar să mă ia în serios când îi ameninţam că „bodyguardul o să le rupă popourile în bătaie şi-o să-i facă de cacao în faţa celorlalţi clienţi”. În vremurile acestea infecte, un limbaj cuviincios este de cele mai multe ori luat în derâdere.

Mi-am dres glasul şi am mai zis o dată:

— Victimă sigură, pe *dracu.*

Fie, recunosc. M-au trecut toate năduşelile când m-am trezit în braţele lui Jericho Barrons. Dar mi-a trecut. Nu mă îndoiam că e o persoană lipsită de scrupule. Totuşi, dacă ar fi fost un criminal, m-ar fi ucis aseară şi ar fi terminat toată tărăşenia. Nu se întâmplase. Mă lăsase în viaţă, ceea ce, după logica mea, însemna că la fel va proceda şi pe viitor. Nu era exclus să mai recurgă la intimidări, ameninţări, poate chiar agresiuni fizice, dar de omorât nu mă va omorî.

Nu se schimbase nimic. Trebuia să-l găsesc pe ucigaşul surorii mele, deci nu plecam nicăieri. Iar acum că aflasem cum se scrie *Sinsar Dubh,* puteam elucida şi acest mister. Ştiam că e o carte, dar despre ce anume?

În speranţa de a evita aglomeraţia de la ora de vârf şi de a economisi bani mâncând mai rar, m-am oprit într-un pub pentru un soi de prânz târziu/cină timpurie cu crochete de peşte şi cartofi prăjiţi. Apoi am pornit spre bibliotecă. La capătul a câteva ore de cercetări, am descoperit informaţia dorită. Habar nu aveam ce să înţeleg din ea, dar cert este că o găsisem.

Alina ar fi ştiut cum să folosească programele de căutare şi să ajungă exact la ceea ce voia, eu, însă, aveam nevoie de indicatoare ca să mă descurc. În prima jumătate de oră, nu am făcut altceva decât să aleg cărţi despre istorie şi arheologie şi să le car la o masă izolată, într-un colţ. Încă vreo jumătate de oră mi-a luat să le răsfoiesc. Ca să nu mă credeţi complet incultă, să ştiţi că am studiat glosarele de

termeni, iar undeva, pe la mijlocul celei de-a doua grămezi, a dat norocul peste mine.

> Sinsar Dubh[1]: *Talisman al Întunericului*[2] *aparţinând rasei mitologice Tuatha Dé Danaan. Scris într-o limbă cunoscută doar de bătrânii din neamul lor, se spune că manuscrisul ar ascunde în paginile sale cea mai primejdioasă dintre vrăji. Adus în Irlanda de către Tuatha Dé în vremea invaziilor menţionate în manuscrisul pseudo-istoric* Leabhar Gabhåla[3], *a fost furat dimpreună cu celelalte Talismane Întunecate şi, conform zvonurilor, a ajuns pe tărâmul oamenilor.*

Am clipit din ochi, uluită. După care am căutat notele de subsol.

> [1]*Noii colecţionari manifestă un interes crescând faţă de relicvele mitologice, unii dintre aceştia pretinzând chiar că ar deţine fotocopii după una sau două pagini din acest „manuscris blestemat”.* Sinsar Dubh *este o plăsmuire, la fel ca şi fiinţa legendară care l-ar fi scris cu un milion de ani în urmă – „Regele Întunericului” al Tuatha Dé Danaan. Presupus a fi fost scris într-un limbaj criptic, într-o limbă moartă, autorul cărţii de faţă ar dori să ştie cum pot face acei colecţionari dovada autenticităţii paginilor.*
> [2]*Despre Tuatha Dé Danaan se spune că ar fi deţinut opt relicve sau talismane antice de o putere uriaşă: patru ale Luminii, patru ale Întunericului. Relicvele Luminii erau piatra, lancea, sabia şi cazanul. Cele ale Întunericului erau oglinda, cutia, amuleta şi cartea* (Sinsar Dubh).
>
> [3]Leabhar Gabhåla *(Cartea invaziilor) plasează dominaţia Tuatha Dé Danaan la treizeci şi şapte de ani după Fir Bolg (care i-au urmat lui Cessair,*

nepoata lui Noe, triburilor Partoloniene şi Nemediene) şi la două sute nouăzeci şi şapte de ani înainte de Milesieni sau poporul Goidelic. Cu toate acestea, sursele anterioare şi ulterioare contrazic atât veridicitatea Tuatha Dé, cât şi data sosirii lor consemnată în acel manuscris datând din secolul al XII-lea.

*

Am închis *Enigma artefactelor – între adevăr şi legendă,* şi am rămas cu privirile aţintite în gol. Eram atât de cufundată în gânduri, încât m-ai fi putut dărâma cu o pană. Nu glumesc. Cu una din acele pene micuţe cu care sunt umplute pernele. Ar fi fost de ajuns să o fluturi spre mine, şi aş fi căzut de pe scaun.

Rasă mitologică? Regele Întunericului? Magie? Îşi băteau joc de mine?

Nici eu, nici Alina nu eram pasionate de chestiile astea oculte. Preferinţele noastre în materie de cărţi sau filme se limitau la thrillere, comedii romantice, ori suspans. Nimic paranormal.

Vampiri? Scârbos! Cum să-ţi placă nişte mortăciuni? Călătorii în timp? Mai bine mă uit la desene animate decât să dau nas în nas cu vreo matahală primitivă. Vârcolaci? Asta ar fi culmea prostiei. Cine-ar vrea să se-ncurce cu un bărbat mai mult câine decât om? De parcă bărbaţii normali nu ţi-ar da destule bătăi de cap.

Nu, mulţumesc. Pe mine, realitatea m-a satisfăcut dintotdeauna. N-am încercat niciodată să evadez din ea. Iar Alina era la fel ca mine. Cel puţin, aşa credeam. Mă îndoiam tot mai tare că îmi cunoscusem sora cu adevărat.

Toată povestea asta era peste puterile mele de înţelegere. De ce mi-ar fi lăsat un mesaj în care-mi spune să găsesc o carte de magie despre care T.A. Murtough, autorul *Enigmei artefactelor,* afirmă că nici măcar nu există?

Am deschis cartea şi am recitit prima notă de subsol. Era posibil să existe oameni pe lume care credeau în acea

carte de magie, iar Alina să fi fost ucisă pentru că se nimerise în calea căutărilor lor nebuneşti?

Jericho Barrons se număra printre cei ce o credeau reală.

Am meditat o clipă la această posibilitate. Înseamnă că e plecat cu sorcova şi el, am conchis, ridicând din umeri. Oricât de trainică ar fi fost la început, o carte începe să se descompună după câteva mii de ani. Una cu o vechime de un milion de ani s-ar fi făcut praf şi pulbere de mult. În plus, din moment ce nimeni nu o putea descifra, de ce erau atât de disperaţi să pună mâna pe ea?

Derutată, m-am apucat din nou de citit. Am terminat al doilea teanc de cărţi şi am trecut la al treilea. O jumătate de oră mai târziu, o carte despre mituri şi legende irlandeze mi-a oferit răspunsul la această ultimă întrebare.

> *Potrivit legendei, cheia descifrării limbii* Sinsar Dubh *a fost ascunsă în patru pietre mistice. [Patru este cifra sacră a Tuatha Dé: patru case regale, patru relicve, patru pietre.] În mâna unui druid priceput, o piatră poate fi folosită spre a descifra un fragment de text, dar este nevoie de toate patru pentru ca manuscrisul să se dezvăluie în întregime.*

Minunat. Acum i-am băgat şi pe druizi în afacerea asta. Am căutat informaţii despre ei.

> *În societatea celtă precreştină, druizii îndeplineau sarcini de natură religioasă, legislativă şi juridică, precum şi educativă, ei fiind responsabili cu iniţierea tinerilor din clasele superioare în tainele ordinului.*

Ei, hai că nu par chiar atât de îngrozitori. Mi-am continuat lectura. Imediat mi-a pierit orice entuziasm.

> *Druizii săvârşeau sacrificii umane şi mâncau ghinde înainte de ceremoniile de prevestire a*

viitorului. Considerau că noaptea este premergătoare zilei şi credeau în metempsihoză, concepţie conform căreia sufletul nu moare, ci renaşte sub o altă formă. În vremurile străvechi, se credea că druizii sunt înzestraţi cu puteri divine şi pot controla materia, spaţiul şi chiar timpul. De altfel, vechiul cuvânt irlandez drui *înseamnă magician, vrăjitor, ghicitor…*

Gata, mi-a ajuns. Am închis cartea, hotărâtă să pun punct cercetărilor pe acea zi. Convingerile mele naive fuseseră zdruncinate din temelii. Sora mea era de nerecunoscut. Iar pentru asta exista o singură explicaţie.

Jericho Barrons mă minţise. Îl şi vedeam cum şade în magazinul lui fiţos, îmbrăcat în costumul lui fiţos de cinci mii de dolari şi râde de mine.

Îmi aruncase o gogoaşă, iar eu o înghiţisem fără să stau pe gânduri. Îmi împuiase capul cu tot felul de scorneli despre o carte de magie neagră, doar ca să mă deruteze şi să mă ţină departe de lucrul pe care Alina îmi ceruse *cu adevărat* să-l găsesc. Şi, ca orice mincinos desăvârşit, îşi presărase minciuna cu frânturi de adevăr – îşi dorea cu disperare să intre în posesia acelui obiect, în consecinţă apelase la o înşelătorie. Amuzat de credulitatea mea, probabil nici nu se obosise să schimbe ortografia cuvântului prea mult. *„Şii-sa-du”.* L-am pronunţat pe silabe, încercând să-mi dau seama cum se scrie în realitate. Doamne, cât eram de fraieră. Era posibil să nu existe decât o diferenţă de două sau trei litere între cuvântul galic rostit de Alina şi ceea ce-mi spusese Jericho, dar acele litere făceau diferenţa dintre un obiect fictiv şi unul concret, tangibil, care să mă ajute să lămuresc misterul morţii surorii mele. Desigur, presupunând că era un cuvânt de origine galică, şi nu doar o altă păcăleală. Nu puteam crede o iotă din vorbele sale.

Şi ca să pună paie pe foc, apelase la ameninţări în speranţa că astfel mă va convinge să plec acasă. Iar drept cadou de rămas-bun, îmi lăsase o vânătaie de toată

frumuseţea.

Cu cât mă gândeam mai mult la ce păţisem, cu atât mă înfuriam mai tare.

Am plecat de la bibliotecă şi am trecut pe la o drogherie pentru a cumpăra una-alta, după care m-am îndreptat spre pensiune prin aglomeraţia din Temple Bar. Lumea forfotea pe străzi. Puburile luminate îşi aşteptau clienţii cu uşile larg deschise în acea seară plăcută de iulie, iar muzica se revărsa pe trotuare. Pretutindeni băieţi simpatici care nu m-au lăsat să trec fără strigătele şi fluierăturile de rigoare. Un loc mai minunat nici că se putea pentru o barmaniţă tânără, singură şi pasionată de muzică. Asta însemna *craic.*

Nu-mi plăcea absolut deloc.

Mi se întâmplă deseori ca atunci când sunt nervoasă să mă pierd în tot soiul de dialoguri interioare – când îţi vin în cap acele replici geniale pe care nu le găseşti niciodată la momentul oportun – şi să uit de tot ce mă înconjoară.

Şi uite aşa, în loc să ajung la pensiune, m-am trezit la uşa librăriei Barrons. Nu asta intenţionasem. O făcusem pur şi simplu din instinct. Era ora nouă şi douăzeci de minute, însă puţin îmi păsa de orarul domnului Barrons.

M-am oprit în faţa magazinului şi am aruncat o privire la stânga, spre zona aceea pustie în care mă rătăcisem cu o zi înainte. Clădirea cu patru niveluri, renovată, din cărămidă, lemn şi piatră, părea să se afle la graniţa dintre partea bună şi cea rea a oraşului. În dreapta mea, felinarele aruncau o lumină gălbuie şi caldă, iar oamenii gălăgioşi discutau şi râdeau. În stânga, felinarele răzleţe răspândeau o lumină palidă şi bolnăvicioasă, şi liniştea era curmată doar de scârţâitul uşilor şubrede.

Mi-am întors atenţia dinspre cartierul dezolant. Eu cu Barrons aveam treabă. Panoul „Deschis” era stins – aveau program de la 12 până la 8 seara – iar înăuntru se zăreau doar câteva luminiţe firave, dar motocicleta scumpă era parcată în acelaşi loc în care o găsisem şi în ziua anterioară. Nu mi-o închipuiam pe Fiona urcându-se pe motorul în negru şi crom, la fel cum nu mi-l închipuiam pe

Barrons la volanul unei berline ieftine. Prin urmare, tipul nu putea fi departe.

Am încleştat pumnul şi am izbit în uşă. Eram în toane proaste, căci aveam senzaţia că toată lumea din Dublin îşi pusese în minte să mă rănească într-un fel sau altul. De la sosire, puţini îmi arătaseră un minimum de politeţe, nimeni nu fusese într-adevăr cumsecade, ba unii chiar se purtaseră ca nişte mitocani. Şi se mai spune că americanii sunt prost-crescuţi! Am bătut din nou. Am aşteptat douăzeci de secunde şi am mai încercat o dată. Mama zice că am temperament de roşcată, dar am cunoscut câteva roşcate şi nu cred că sunt nici pe departe la fel de nesuferită ca ele. Problema mea este că, atunci când mă macină ceva, nu mă potolesc până nu încerc să-i dau cumva de cap. Exact aşa se întâmplase şi cu venirea mea în Irlanda.

— Deschide, Barrons. Ştiu că eşti înăuntru, am strigat.

Am continuat să ţip şi să ciocănesc vreme de câteva minute. Tocmai când începeam să cred că mă înşelasem, am auzit un glas, ascuns undeva în bezna din stânga mea, un glas al cărui accent misterios îmi evoca imaginea unor tărâmuri exotice. Cu haremuri şi spelunci pentru opiomani.

— Femeie, eşti nebună de legat.

Am mijit ochii, chinuindu-mă să străpung întunericul. Ceva mai departe, se observa o pată neagră care am presupus că este el. Era imposibil să îi disting contururile, însă peticul acela întunecos părea mai dens şi mai viguros decât umbrele din jur. Şi îmi dădea un vag fior pe şira spinării. Da, el era.

— Nu-s chiar atât de nebună pe cât crezi, am replicat eu. Nu chiar atât de nebună încât să mă las vrăjită de poveştile tale.

— Un miel într-un oraş de lupi. Oare cine îşi va înfige colţii în tine?

— Vacs… Pe dracu’! Nu mă sperii.

— Oh, da, nebună de legat.

— Ştiu că m-ai minţit, Barrons. Haide, spune-mi, ce-i *şii-sadu* ăsta, până la urmă?

Deşi nu intenţionasem să-l accentuez, cuvântul necunoscut parcă a ricoşat din clădirile înconjurătoare cu bubuitul unei puşti. Or, în acea stranie clipă, timpul s-a oprit în loc şi o tăcere deplină a coborât peste pământ, la fel ca atunci când se face brusc linişte exact în momentul în care rosteşti ceva de genul: „Ai văzut ce scorpie e Jane Doe aia?”, şi îţi vine să intri în pământ de ruşine când descoperi că Jane Doe e chiar în spatele tău.

— N-ai de ce să te mai ascunzi, fiindcă oricum nu plec până nu aflu adevărul.

Nici n-am apucat să-mi duc fraza până la capăt, că m-am trezit cu el lângă mine. Individul se deplasa cu viteza fulgerului. A contat şi faptul că nu venea din locul în care bănuisem eu. A apărut din beznă, de la nici zece metri de mine, şi m-a lipit cu spatele de uşă.

— Femeie nesăbuită, nu rosti astfel de vorbe în auzul oricui.

A întins mâna spre broască, fără a se sinchisi că mă striveşte.

— Ba am să zic tot ce…, am dat eu să spun, însă m-am oprit, uitându-mă peste umărul lui.

Pata de întuneric pe care o confundasem cu el se pusese în mişcare. Şi nu era singură, ci se mai ivise una care pândea lângă zidul altei clădiri din apropiere, o siluetă incredibil de înaltă. Am cercetat trotuarul de vizavi, pentru a-l vedea pe idiotul care îndrăzneşte să cutreiere străzile acelui cartier sinistru.

Nu era nimeni.

Am privit din nou spre cele două umbre. Veneau spre noi. Repede.

Mi-am întors atenţia spre Barrons. Stătea nemişcat şi mă urmărea. A aruncat o privire peste umăr, după aceea înapoi la mine.

A deschis uşa, m-a îmbrâncit înăuntru, a închis-o în urma noastră şi a tras toate cele trei zăvoare.

ŞASE

— Explică-te, mi-a strigat el, împingându-mă spre centrul camerei, cât mai departe de uşă.

Mi-a întors spatele şi s-a apucat să apese pe întrerupătoare. Una după alta, s-au aprins toate lustrele şi lămpile din magazin. Afară, felinarele îmbrăcau strada într-o lumină albă.

— Să explic? Ce să explic? *Tu* să-mi explici mie. De ce m-ai minţit? Oraşul ăsta mă scoate din sărite. Alina mi l-a prezentat ca pe un loc minunat, unde toată lumea e amabilă şi totul e frumos, dar eu n-am văzut nimic frumos, nici n-am întâlnit vreo persoană amabilă. Îţi dau cuvântul meu că am să-i învineţesc un ochi următorului care îmi spune să plec acasă!

— De parcă ai fi în stare. Ai grijă că s-ar putea să-ţi rupi vreo unghie.

I se citea dispreţul în ochi.

— Nu mă cunoşti, Barrons, am replicat eu, fixându-l cu o privire la fel de dispreţuitoare.

Bărbatul a aprins şi ultimele lămpi şi s-a întors spre mine. Am tresărit uşor când l-am văzut în lumina orbitoare. Probabil că nu îl studiasem foarte bine prima oară, fiindcă nu era doar masculin şi senzual, ci emana un erotism intimidant. Aproape te înfricoşa. Părea schimbat în acea seară. Mai înalt, mai zvelt, mai periculos, trăsăturile şi muşchii corpului erau şi mai bine definiţi. O constatare surprinzătoare, ţinând cont că la prima întâlnire îi remarcasem pometii ascuţiţi şi chipul de o aroganţă rece care îmbina un amestec incredibil de gene.

— De unde te tragi? am întrebat pe un ton enervat, dându-mă un pas înapoi.

S-a uitat la mine cu o privire goală, şocat de întrebare şi

totodată încurcat. S-a oprit o clipă, meditând parcă la un răspuns, după care a ridicat din umeri.

— Am sânge basc şi celt. Pict, mai exact, domnişoară Lane. Mă îndoiesc totuşi că ştii care este diferenţa dintre cele două.

Mă pricepeam la istorie. Urmasem câteva cursuri la facultate şi cunoşteam cele două culturi. Astfel se explicau multe. Două popoare de criminali şi barbari. Înţelegeam în sfârşit de unde moştenise ochii uşor migdalaţi, pielea măslinie şi caracterul nesuferit. Un amestec genetic mai primitiv nu cred că exista.

Nu mi-am dat seama că am rostit ultimul gând cu glas tare, până când nu l-am auzit replicându-mi pe un ton nepăsător:

— Ba sunt sigur că mai există şi altele. Acum, spune-mi ce-ai văzut afară.

— Absolut nimic, am minţit eu.

La drept vorbind, nici eu nu ştiam ce anume văzusem şi nu aveam chef să dezbat problema. Îmi era somn, iar peştele de la cină nu-mi priise deloc. Dar mai presus de toate, mă durea sufletul, iar o asemenea durere îţi poate întuneca mintea.

A făcut un gest de nerăbdare.

— Nu suport minciunile, domni…

— Quiproquo, Barrons, am zis eu, jubilând ca un copil pentru că îi tăiasem vorba.

Expresia de pe chipul lui era mai grăitoare decât orice cuvânt. M-am mutat într-unul din spaţiile pentru discuţii, am trântit sacoşa cu târguieli şi geanta pe masă, şi m-am prăbuşit pe canapeaua din piele bej. Cel mai înţelept era să mă fac comodă pentru că nu aveam de gând să plec fără să primesc nişte răspunsuri, şi după cât era Jericho de încăpăţânat şi refractar, nu era exclus să ne petrecem toată noaptea acolo. Mi-am sprijinit picioarele încălţate în sandale argintii pe măsuţă şi le-am pus unul peste celălalt. Ce scandal mi-ar fi făcut mama dacă m-ar fi văzut, însă ea nu era acolo.

— Tu-mi spui ceva şi apoi îţi spun şi eu ceva. Dar de data

asta, trebuie să vii cu dovezi şi abia pe urmă primeşti ceva la schimb.

M-am trezit cu el peste mine, înainte să-l văd măcar schiţând un gest în acest sens. Era a treia oară când îmi făcea chestia aia şi începea deja să mă enerveze. Tipul fie era campion olimpic la sprint, fie nu ştiam eu cum se desfăşoară un atac, fiindcă nu trecusem niciodată prin aşa ceva. Mişcările lui erau mult prea rapide pentru mine.

Cu buzele strânse şi faţa încremenită într-un rictus de furie, Barrons m-a târât de pe canapea cu o mână înfiptă în părul meu, m-a apucat de gât cu cealaltă şi m-a împins cu spatele la perete.

— Haide, fă-o, am şuierat printre dinţi. Omoară-mă odată. Scapă-mă de chinuri.

Durerea provocată de moartea Alinei era mai cumplită decât orice boală. Bolnavii în fază terminală au cel puţin alinarea gândului că totul se va sfârşi în cele din urmă. La capătul tunelului meu, însă, nu licărea nicio luminiţă. Durerea mă va mistui, zi după zi, noapte după noapte, şi deşi voi simţi poate că mor, poate chiar voi dori să mor, acest lucru nu se va întâmpla. Voi fi condamnată să-mi continui viaţa cu un gol imens în suflet. Voi suferi până în clipa morţii. Cei care nu mă înţeleg, ori au senzaţia că exagerez, nu au cunoscut niciodată dragostea adevărată.

— Nu vorbeşti serios, mi-a răspuns el.

— Cum spuneam, nu mă cunoşti deloc.

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Priveşte-ţi mâinile.

L-am ascultat. Amândouă erau încleştate în antebraţul lui. Unghiile roz cu vârfuri ornate se implântaseră asemeni ghearelor în costumul lui, în încercarea de a slăbi strânsoarea. Fusese o reacţie absolut inconştientă.

— Mă pricep la oameni, domnişoară Lane. Îşi închipuie că vor să moară, uneori chiar o declară sus şi tare, dar niciodată nu vorbesc serios. Când simt că se apropie sfârşitul, încep să ţipe şi să se zbată din răsputeri.

I se citea amărăciunea în glas, ca şi când ar fi vorbit din proprie experienţă. Brusc, nu am mai fost atât de sigură că

Jericho Barrons nu este un criminal.

M-a izbit de perete şi m-a ţinut acolo, aproape sugrumându-mă cu o mână, în vreme ce ochii săi negri alergau peste faţa şi gâtul meu, peste sânii care îmi tresăltau sub bluza din dantelă. *În special* peste sâni. Cred că aş fi pufnit în râs dacă aş fi avut suficient oxigen. Era de neconceput ca Jericho Barrons să mă considere atrăgătoare. Nu existau pe lume doi oameni mai nepotriviţi decât noi. Dacă el era Antarctica, atunci eu eram Sahara. Ce naiba punea la cale? Nu mă va mai ameninţa cu moartea, ci cu violul? Sau miza pe amândouă?

— Te mai întreb o dată, domnişoară Lane, şi te-aş sfătui să termini cu prostiile. Nu sunt în cea mai tolerantă dispoziţie astă-seară. Am treburi mai importante de rezolvat. Deci, ce-ai văzut afară?

Am închis ochii şi mi-am cântărit opţiunile. Sunt foarte orgolioasă din fire. Mama zice că e un fel de luptă cu mine însămi. Din moment ce afişasem de la bun început o atitudine sfidătoare, orice concesie ar fi părut acum un semn de înfrângere. Am deschis ochii.

— Nimic.

— Păcat, a spus Barrons. Dacă nu ai văzut nimic, nu-mi eşti de niciun folos. Dacă ai văzut ceva, atunci îmi eşti utilă. Dacă nu ai văzut nimic, viaţa ta este neimportantă. Dacă ai văzut ceva, viaţa ta este…

— Am prins ideea, am bombănit. Devii plictisitor.

— Aşadar? Ce anume ai văzut?

— Dă-mi drumul la gât.

Trebuia să obţin şi eu o victorie cât de mică.

M-am clătinat pe picioare în clipa în care şi-a retras mâna. Nu realizasem că mă ţinea atât de sus încât nu atingeam pământul cu tălpile. Mi-am masat gâtul şi am spus pe un ton irascibil:

— Umbre, Barrons. Asta-i tot ce-am văzut.

— Descrie-mi-le.

M-a ascultat atent până la capăt, fără să-şi dezlipească o clipă privirea de pe chipul meu.

— Ai mai văzut aşa ceva? m-a întrebat.

— Nu.

— Niciodată?

— Nu, am spus, ridicând din umeri. Am trăit totuşi un moment ciudat într-un pub, acum vreo două seri.

— Povesteşte-mi, mi-a poruncit el.

Rămăsesem prinsă între el şi perete şi simţeam nevoia de mai mult spaţiu. Apropierea fizică de Jericho Barrons avea un efect tulburător, ca şi când m-aş fi aflat în apropierea unui câmp magnetic. M-am strecurat pe lângă el, străduindu-mă să nu-l ating – gest care a părut să-l amuze grozav – şi m-am dus spre canapea. Am început să relatez strania viziune şi vorbele bătrânei răutăcioase. Barrons mi-a pus o mulţime de întrebări, insistând asupra celor mai mici detalii. Eu nu sunt înzestrată cu un simţ al observaţiei la fel de dezvoltat ca al lui, astfel că jumătate din întrebările sale au rămas fără răspuns. Nu şi-a ascuns dezgustul faţă de neputinţa mea de fi mai explicită în privinţa viziunii ori a bătrânei. La finalul interogatoriului, a izbucnit într-un râs ironic.

— Nici prin cap nu-mi trecea că există cineva ca tine. Complet neştiutoare şi nepregătită. E pur şi simplu incredibil. Habar n-ai ce eşti, nu-i aşa?

— Nebună, am spus eu, încercând să destind atmosfera cu o glumă.

Barrons a clătinat pe cap şi a dat să se apropie de mine. Când a văzut că mă trag înapoi, s-a oprit şi un zâmbet vag i-a înflorit pe buze.

— Te temi de mine, domnişoară Lane?

— Vezi să nu. Dar nu-mi place să am vânătăi.

— Vânătăile se vindecă. Sunt pericole mai mari decât mine care pândesc în beznă.

Am deschis gura, vrând să-i dau o replică maliţioasă, dar el m-a amuţit dintr-o mişcare a mâinii.

— Lasă bravada. Nu păcăleşti pe nimeni. Nu, nu eşti nebună. Eşti, însă, o ciudăţenie. Nu-mi explic cum ai supravieţuit până acum. Presupun că ai trăit într-un orăşel atât de provincial şi de banal, încât n-ai avut ocazia să dai nas în nas cu vreunul de-al lor. O localitate atât de izolată,

încât nu a fost şi nu va fi vreodată vizitată de ei.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cine sunt „ei” care veniseră ori nu veniseră în vizită, dar în celelalte privinţe avea perfectă dreptate. Eram destul de sigură că, în statul Georgia, Ashford este încadrat la litera P, de la provincial, şi mă îndoiam profund că parada de Crăciun, cu venerabilele sale decoraţiuni datând dinaintea Războiului Civil, sau concursul de gătit pui l-ar fi făcut mai renumit decât alte oraşe din Sud.

— Da, mă rog, am spus, uşor irascibilă, căci îmi iubeam oraşul natal. Unde vrei să ajungi?

— Dumneata, domnişoară Lane, eşti *sidhe-seer.*

— Poftim?

Ce mai e şi asta, *şii-siăr?*

— *Sidhe-seer.* Adică ai capacitatea de a-i vedea pe Fae.

M-a pufnit râsul.

— Nu e de râs, m-a repezit el. E o chestiune de viaţă şi de moarte, tâmpito.

Am râs şi mai tare.

— Ar trebui să-mi fie frică de nişte zânuţe enervante, asta vrei să spui?

Barrons se uita la mine cu ochii mijiţi.

— Ce crezi că sunt umbrele pe care le-ai văzut afară, domnişoară Lane?

— Nişte umbre, am răspuns, mai serioasă decât înainte.

Eram nervoasă pe mine însămi. Nu suportam să-şi bată cineva joc de mine. Era imposibil ca acele forme negre să fie ceva palpabil. Zânele nu sunt reale, oamenii nu le pot vedea, şi nu există cărţi de magie scrise cu un milion de ani în urmă.

— Umbrele te-ar fi absorbit, şi n-ar mai fi rămas din tine decât învelişul din piele pe care să-l fluture briza nopţii pe caldarâm, a spus el glacial. Părinţii tăi n-ar putea nici măcar să-ţi îngroape corpul. N-ar şti ce s-a întâmplat cu tine. Încă un turist dispărut printre străini.

— Da, cum să nu, am izbucnit eu, ajunsă la capătul răbdării. Mai ai şi alte aiureli să-mi spui? Că *şii-sadu* chiar este o carte de magie? Că a fost într-adevăr scrisă acum un

milion de ani de un anume Rege Întunecat? Cât de proastă mă crezi? Voiam doar să ştiu ce înseamnă cuvântul respectiv, ca să-i pot ajuta pe anchetatori să-l găsească pe ucigaşul surorii mele…

— Cum a murit? s-a interesat el.

În ciuda tonului blând, întrebarea m-a lovit ca un baros în moalele capului.

Am strâns din dinţi şi i-am întors spatele.

— N-am chef să discut despre asta. Şi nici nu te priveşte.

— A fost o moarte ciudată? Cumplită? Zi-mi, domnişoară Lane, îi arăta trupul de parcă ar fi fost sfâşiat de nişte sălbăticiuni?

— Taci odată. Te urăsc, am mârâit, întorcându-mă brusc spre el.

I se citea iritarea în ochi.

— Vrei să sfârşeşti şi tu la fel?

L-am fixat cu o privire plină de duşmănie. Refuzam să plâng în prezenţa lui. Refuzam să-mi amintesc ce văzusem în ziua în care identificasem corpul Alinei. Ferească sfântul de o asemenea moarte.

Mi-a citit răspunsul pe chip şi l-am văzut cum rânjeşte.

— Aşa mă gândeam şi eu, domnişoară Lane. Ascultă-mă bine, bagă la cap ce-ţi spun şi te voi ajuta.

— De ce ai face-o? i-am spus pe un ton sarcastic. Nu eşti tocmai Bunul Samaritean. Din contră, cred că dacă te uiţi în dicţionar, ai să-ţi găseşti poza lângă „mercenar”. N-am cu ce să te plătesc.

Gura i s-a schimonosit într-un fel de mârâit, dar imediat şi-a reluat masca de politeţe europeană. Acum chiar că îl atinsesem într-un punct nevralgic. Unul dintre cuvintele mele îi străpunsese pielea groasă, iar după toate aparenţele, acela era „mercenar”.

— Nu pot să te las să mori. M-ar apăsa pe conştiinţă.

— Tu nu ai conştiinţă, Barrons.

— Nu mă cunoşti deloc, domnişoară Lane.

— Nici nu doresc. Am să vorbesc cu inspectorul de poliţie ca să redeschidă cazul surorii mele. Nu te voi mai vedea. Nici pe tine, nici umbrele alea stupide. Nu voi mai

insista să-mi spui ce înseamnă de fapt *şii-sadu* pentru că nu mă interesează psihozele tale. Stai departe de mine, altfel te voi reclama la poliţie.

Am apucat geanta şi punga cu târguieli şi am dat să plec.

— Faci o mare greşeală, domnişoară Lane.

Am smucit de uşă.

— Singura greşeală este că am luat în serios ce mi-ai spus ieri. N-o să se mai repete.

— Dacă pui piciorul afară, ai să mori. Îţi dau cel mult trei zile.

Nu m-am obosit să-i răspund. A fost suficient de elocvent când i-am trântit uşa în nas.

Cred că l-am auzit strigându-mi ceva dinăuntru, ceva bizar de genul „Stai la lumină”, însă nu eram sigură şi nici nu-mi păsa.

Încheiasem socotelile cu Jericho Barrons.

Cel puţin, aşa îmi închipuiam. Ulterior, s-a dovedit a fi una din multele privinţe în care m-am înşelat. În scurt timp, aveam să fim de nedespărţit, fie că ne convenea sau nu.

Şi vă asigur că niciunul nu era încântat.

ŞAPTE

Mai târziu, aveam să privesc aceste zile drept ultimele clipe de normalitate din viaţa mea, deşi, la momentul respectiv, îmi păruseră de domeniul fantasticului. Normalitatea însemna plăcintă cu piersici şi fasole verde, să lucrez la bar şi să-mi duc maşina la service pentru o „cosmetizare” de două sute cincizeci de dolari, nu să investighez moartea surorii mele la Dublin.

Mi-am petrecut toată ziua de miercuri în campusul de la Trinity College. Am discutat cu ultimul profesor de pe lista mea, dar nici acesta nu mi-a oferit vreo informaţie preţioasă. La terminarea cursurilor, am vorbit cu colegii Alinei. Cu toţii mi-au înşirat aceeaşi poveste. Aşadar, fie făceau parte dintr-o vastă conspiraţie în stilul *Dosarele X* – nu mi-a plăcut niciodată serialul ăsta fiindcă este prea ambiguu şi neconcludent, iar eu prefer deznodămintele clare –, fie aceasta fusese adevărata faţă a surorii mele cât trăise acolo.

După spusele lor, în primele două sau trei luni, Alina s-a arătat prietenoasă, sociabilă, interesantă, plăcută. Asta era faţa pe care i-o cunoşteam eu.

Apoi, s-a schimbat pe neaşteptate. A început să lipsească de la cursuri. Când venea, dacă era întrebată pe unde fusese, afişa o atitudine ciudată, enigmatică. Părea surescitată şi profund preocupată, ca şi când îşi găsise o ocupaţie mult mai incitantă decât studiile. În ultimele luni, slăbise şi era veşnic extenuată, de parcă îşi petrecea nopţile într-o petrecere şi-o beţie continue, iar acest lucru îşi punea amprenta asupra ei. „Irascibilă” şi „nervoasă” erau două cuvinte pe care nu le asociasem niciodată cu sora mea, însă ele se întâlneau adeseori în descrierile colegilor ei.

I-am întrebat dacă avea vreun iubit. Două dintre persoanele cu care am discutat au răspuns afirmativ, două fete care păreau să o fi cunoscut mai bine decât ceilalţi. Sigur avea un iubit, mi-au spus ele. După părerea lor, era mai în vârstă. Era bogat. Sofisticat şi atrăgător, dar niciuna nu avusese ocazia să-l cunoască. Nimeni nu-l văzuse. Alina nu li-l prezentase.

Chiar înainte de moartea sa, în rarele dăţi când apărea la facultate, dădea impresia că ar încerca să se pună pe picioare, însă părea vlăguită şi resemnată, ca şi când ar fi fost conştientă că ducea o luptă zadarnică.

Spre seară, am intrat într-o cafenea internet şi am descărcat câteva melodii pentru iOod. Cei de la iTunes sunt îndrăgostiţi de cardul meu Visa. Ar trebui să fiu mai cumpătată, dar am două vicii, cărţile şi muzica. Îmi închipui, totuşi, că există altele şi mai rele. Aşteptam cu nerăbdare albumul *Greatest Hits* al formaţiei Green Day (cântecul ăla al lor cu „uneori mă sperii de mine însumi, uneori mintea îmi joacă feste” mă urmărea de la o vreme încoace) şi l-am achiziţionat la preţul de chilipir de 9,99 dolari, adică mai ieftin decât în magazin. Acum înţelegeţi cum îmi justific obsesiile – dacă găsesc un lucru la un preţ mai avantajos decât la Wal-Mart, trebuie să pun mâna pe el.

Le-am trimis părinţilor un e-mail interminabil şi intenţionat optimist, şi alte câteva mai scurte amicilor mei de acasă. Mă simţeam atât de departe de Georgia.

Se lăsase deja întunericul când am pornit către pensiune. Nu-mi plăcea să stau prea mult în camera mea. Nu era nici confortabilă, nici primitoare, astfel că mă străduiam să-mi fac de lucru pe afară până mă apuca somnul. În două rânduri, am avut sentimentul că sunt urmărită, însă de câte ori am întors capul, nu am zărit decât peisajul nocturn obişnuit din cartierul Temple Bar. Lumini puternice, o atmosferă îmbietoare, gloata de turişti şi clienţi ai puburilor. Nimic care să-mi dea fiori.

În jurul orei trei dimineaţa, m-am trezit, cuprinsă de o ciudată stare de nelinişte. Am tras draperia şi m-am uitat

pe fereastră. Jericho Barrons stătea pe trotuarul din faţa pensiunii, sprijinit de un stâlp de iluminat, cu braţele încrucişate pe piept şi privirile aţintite asupra clădirii. Purta un pardesiu lung, care îi ajungea până aproape de glezne, o cămaşă de un roşu aprins şi pantaloni negri. Era întruchiparea eleganţei europene şi a aroganţei. Părul îi cădea peste faţă până la gât. Nu observasem cât e de lung fiindcă de regulă şi-l pieptăna pe spate. Avea genul de trăsături care îi permiteau o astfel de frizură, bine conturate, osatură simetrică. La venirea dimineţii, am conchis că fusese doar un vis.

Joi, m-am întâlnit cu inspectorul O'Duffy, un bărbat supraponderal, cu un început de chelie şi faţa congestionată, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni legaţi cu o curea sub burta care abia încăpea în cămaşă. Nu era irlandez, ci englez, ceea ce m-a bucurat nespus fiindcă accentul nu mai era o problemă.

Din păcate, discuţia s-a dovedit mai deprimantă decât conversaţia cu colegii Alinei. La început, lucrurile au decurs bine. Deşi nu se făcuseră publice multe dintre informaţiile legate de cazul Alinei, mi-a făcut (încă) o copie a dosarului oficial şi mi-a povestit răbdător tot ce îi spusese şi tatei. Da, îi interogaseră pe colegii şi profesorii Alinei. Nu, nimeni nu ştia ce se întâmplase cu ea. Da, câţiva pomeniseră de un iubit, însă nu reuşiseră să afle nimic despre el. Era bogat, mai în vârstă, sofisticat, şi nu era irlandez, mai mult de atât nu descoperiseră.

L-am pus să asculte mesajul Alinei. După ce l-a auzit de două ori, s-a lăsat pe spateaza scaunului şi şi-a împreunat degetele sub bărbie.

— Sora dumitale consuma droguri de mult timp?

Am clipit, şocată de întrebare.

— Droguri? Alina nu se droga.

Mi-a aruncat genul ăla de privire pe care o au adulţii atunci când îţi spun ceva pentru binele tău şi încearcă să fie cât mai delicaţi. O privire care mă scoate din sărite când ştiu că adultul se înşală amarnic. Dar nu ai cum să raţionezi cu adulţii când le intră o idee în cap.

— Panta descendentă pe care se afla, după spusele colegilor ei, e tipică consumatorilor de droguri. A luat dosarul şi s-a apucat să citească: Subiectul manifesta o agitaţie şi irascibilitate crescânde, aproape paranoide. Subiectul pierduse în greutate şi părea în permanenţă extenuat.

A urmat acea enervantă ridicare din sprânceană, spunându-mi parcă „nu vezi ce e în faţa ochilor tăi”, prin care oamenii se aşteaptă să obţină o confirmare din partea ta.

I-am răspuns cu o privire impasibilă, profund dezgustată de cuvântul „subiectul”.

— Nu-i o dovadă că se droga. Arată că era în pericol.

— Şi totuşi, nu ţi-a pomenit nici dumitale, nici părinţilor despre acest pericol? Luni în şir? Chiar dumneata ai spus că aveaţi o relaţie foarte strânsă. Nu ţi-ar fi spus dacă i-ar fi fost viaţa în primejdie? Îmi pare nespus de rău, domnişoară Lane, dar este mai probabil să fi consumat droguri decât să fi fost în pericol şi să nu fi menţionat nimănui despre asta. E un comportament pe care îl observăm la mulţi dintre tinerii noştri.

— A zis că voia să mă protejeze pe mine, i-am reamintit pe un ton tăios. De-asta nu putea spune nimic.

— De ce anume să te protejeze?

— Nu ştiu. Asta trebuie să aflăm. Nu puteţi redeschide cazul şi să-ncercaţi să daţi de urma iubitului? Sigur există cineva care l-a văzut. Pe înregistrare, mi se pare că se ascundea de cineva. Spunea că vine el. Că nu o va lăsa să părăsească ţara. E limpede că o ameninţa cineva.

M-a studiat câteva clipe, după care a oftat adânc.

— Domnişoară Lane, am găsit găuri pe braţele surorii dumitale. Genul de găuri lăsate de ace.

Am ţâşnit imediat în picioare, cuprinsă de furie.

— Erau găuri pe *tot* corpul surorii mele, domnule inspector! Nu doar pe braţe! Legistul a spus că seamănă a muşcături.

Muşcături provocate de un om sau animal pe care nu îl putuse identifica.

— Erau zone din corp care fuseseră complet sfâşiate, am spus, tremurând.

Uram acea amintire. Îmi venea să vomit când mă gândeam la ea. Speram doar să fi fost moartă atunci când s-a întâmplat acea monstruozitate. Ceva îmi şoptea că nu fusese. Tata şi mama îşi pierduseră minţile la vederea trupului ei. La fel am păţit şi eu, însă eu m-am trezit din coşmar pentru că cineva trebuia să o facă.

— Au examinat-o şi legiştii noştri. Urmele acelea nu au fost lăsate de dinţii unui animal ori om.

— Dar nici de un ac, am replicat eu, iritată.

— Dacă te linişteşti o cli…

— Redeschideţi cazul sau nu? am întrebat sec.

Inspectorul a ridicat braţele în aer.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple. Nu-mi permit să trimit oamenii să ancheteze un caz în care nu avem nicio pistă, când suntem îngropaţi în o mulţime de altele mult mai clare. În ultima perioadă, ne confruntăm cu un val nemaivăzut de crime şi dispariţii, a spus el, cu o expresie de dezgust pe chip. Zici că jumătate din oraş a luat-o razna. Şi aşa dispunem de prea puţini oameni. Nu am cum să explic redeschiderea cazului surorii dumitale când nu avem niciun punct de plecare. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnişoară Lane. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva drag. Dar nu am cum să te ajut. Sfatul meu este să te duci acasă şi să-ţi ajuţi părinţii să depăşească această perioadă dificilă.

Şi cu asta, întrevederea noastră s-a încheiat.

Copleşită de sentimentul eşecului, disperată să fac ceva care să aducă un rezultat concret, m-am îndreptat agale spre pensiune, am adunat sacii menajeri, cutiile şi mătura şi m-am urcat într-un taxi, căci nu aveam cum să merg pe jos cu tot bagajul ăla. Dacă tot nu aveam altceva mai bun de făcut, puteam măcar să fac puţină curăţenie în apartamentul Alinei. Pe când lucram la The Brickyard, o făceam în fiecare noapte înainte să închid, şi eram tare pricepută.

Dădeam cu mătura şi plângeam. De mila Alinei, de mila mea, de mila unei lumi în care o persoană ca sora mea putuse cădea victimă unei crime atât de oribile.

Când am terminat de măturat şi am rămas fără lacrimi, m-am aşezat turceşte pe podea şi am început să împachetez. Nu mă înduram să arunc nimic, nici chiar obiectele stricate, cum ar fi hainele rupte şi bibelourile sparte. Fiecare era pus cu grijă într-o cutie. Într-o bună zi, poate voi lua cutiile din podul casei noastre din Georgia şi voi tria lucrurile cu mai mare atenţie. Deocamdată, voiam doar să nu le mai văd.

După o după-amiază întreagă petrecută acolo, am făcut un progres vizibil. Va mai dura câteva zile să isprăvesc de împachetat, să fac curat şi să verific dacă există stricăciuni pe care nu le acoperă garanţia. Când am plecat, era înnorat şi ploua cu găleata. Nu se zărea niciun taxi. Cum nu aveam umbrelă şi eram lihnită de foame, am lipăit prin băltoace până la cel mai apropiat pub.

Nu o ştiam atunci, însă acelea fuseseră ultimele ore de normalitate din viaţa mea.

El şedea la o masă, la nici patru metri de separeul meu, în faţa unei femei mignone, de vreo treizeci de ani, cu un păr şaten ce îi atârna până la baza gâtului.

I-am remarcat pentru că ea era urâţică, iar el absolut superb. Superb, la modul în care doar în vise ţi-ai putea imagina. De cele mai multe ori, se întâmplă exact invers, adică vezi o voluptuoasă Betty Boop modernă în compania unuia ca Jack Nicholson. Rare sunt cazurile când un cuplu e format din Fabio şi Olive Oyl.

Înalt şi viril, etalându-şi corpul musculos şi bronzat de sub tricoul alb şi blugii decoloraţi, bărbatul avea un păr blond şi lung ce strălucea ca aurul. Îmi amintea de un fotomodel, cu chipul său exotic, ochii de un căprui sexy şi buzele pline şi senzuale. Era pur şi simplu superb. Părea elegant, dar natural, graţios, puternic, şi chiar îmbrăcat în blugi reuşea să dea impresia că este mai bogat decât Cresus.

Mărturisesc că mă fascina. Cu toate că femeia purta o fustă scurtă vaporoasă, o bluză din mătase, accesorii fine şi era îngrijită până la manichiura franţuzească de la unghiile de la picioare, cel mai inofensiv epitet pe care l-ai fi putut folosi pentru a o descrie era „banală”. El, însă, părea îndrăgostit lulea şi nu îşi dezlipea mâinile de pe ea.

Şi tocmai când îmi era lumea mai dragă, am avut una din viziunile mele afurisite.

Îmi terminasem cheeseburgerul şi mă rezemasem comod în separeul meu, savurându-mi ultimii cartofi prăjiţi (mor după cartofii prăjiţi, ori cel puţin aşa era înainte; îmi săram şi piperam ketchupul din belşug, după care îl tunam peste ei şi îi ronţăiam agale, unul câte unul), când, brusc, gesturile lui şi-au pierdut eleganţa şi au devenit onctuoase, iar trăsăturile sculptate s-au transformat într-un chip cadaveric.

Deodată, a dispărut şi, pentru o fracţiune de secundă, scaunul a fost ocupat de altcineva. Schimbarea s-a petrecut atât de fulgerător, încât nu am observat cine îi luase locul, ci doar că pentru o clipă nu a mai fost el.

Am închis ochii, m-am frecat la ei, apoi i-am redeschis. Adonisul blond se întorsese şi îşi mângâia partenera pe obraz, trecându-şi degetele uşor peste buzele ei – *cu gheare ascuţite şi galbene ce ieşeau dintr-o mână hidoasă, ca şi când o fâşie de piele pământie şi putredă ar fi fost întinsă peste oasele unui cadavru!*

Am scuturat violent din cap şi mi-am îngropat faţa în palme, de data asta frecându-mă zdravăn la ochi până mi-am întins rimelul. Băusem două beri şi, cu toate că, în general, rezist la trei sau patru fără să mă ameţesc, berea Guinness brună este mai tare decât cea americană. „Am să deschid ochii şi am să văd exact ce se află acolo”, mi-am zis. Adică, un bărbat şi nu o halucinaţie.

Presupun că ar fi trebuit să rostesc ultima parte cu glas tare, căci imediat ce am deschis ochii am fost cât pe ce să ţip de groază. Adonisul se făcuse nevăzut, iar gura femeii urâte se găsea în palma unei fiinţe monstruoase şi i-o *săruta.*

Scheletică şi uscată, creatura avea o înălţime impresionantă… de aproape trei metri. Era pământie şi scârboasă şi acoperită de răni supurânde din cap până-n picioare. Părea umană într-o oarecare măsură, fiindcă avea braţe, picioare şi un cap. Dar asemănările se terminau aici. Craniul său era de două ori mai lung decât al unui om şi diform de îngust, nu mai lat de o palmă. Avea ochii negri, fără iris sau sclerotică. A rostit ceva, şi am băgat de seamă că gura – care ocupa întreaga jumătate inferioară a feţei sale hidoase – nu era roz înăuntru, iar limba şi gingiile erau la fel de pământii ca şi restul corpului său putred şi prezentau aceleaşi ulceraţii. Asemeni rechinilor, era lipsită de buze şi avea două rânduri de dinţi. Într-un cuvânt, era absolut infectă.

Adonis s-a întors. Şi mă privea. Cu insistenţă. Nu mai discuta cu femeia, ci mă cerceta pe mine. Judecând după expresia lui, nu părea încântat.

Am clipit. Nu-mi pot explica de unde ştiam acele lucruri. Era ca şi cum fusesem programată la nivel molecular. Mintea îmi era divizată în mai multe compartimente. Primul dintre ele insista că cele văzute sunt doar o iluzie. Al doilea îmi cerea să mă ridic, să-mi iau geanta, să pun banii pe masă şi s-o rup la goană cât mai iute. Primele două compartimente îmi păreau chiar şi mie uşor isterice.

Al treilea era calm şi stăpân pe sine. Şi stăruia pe un ton glacial să fac tot posibilul să conving creatura care se dădea drept fiinţă umană că nu văd ce se află sub învelişul său exterior – altminteri eram ca şi moartă.

L-am ascultat fără să stau pe gânduri. M-am silit să-i zâmbesc şi am plecat fruntea de parcă eram emoţionată de atenţia pe care mi-o acorda un bărbat atât de atrăgător.

Când am ridicat ochii din pământ, monstrul pământiu revenise. Capul lui era mult mai sus decât ar fi fost capul lui Adonis şi, neştiind ce să fac, m-am concentrat asupra buricului creaturii (chiar dacă nu avea), fiindcă acolo *s-ar fi găsit* chipul bărbatului, în cazul în care l-aş mai fi putut vedea. Îi simţeam privirea bănuitoare aţintită asupra mea. Am aruncat buricului un alt surâs fâstâcit, după care m-am

întors la cartofii mei prăjiţi.

N-am mai pus gura pe cartofi prăjiţi din ziua aia. Am stat acolo cuminte şi am înghiţit tot ce aveam în farfurie. M-am forţat să dau impresia că monstrul respingător este un bărbat frumos. Sunt şi acum convinsă că bluful meu a funcţionat tocmai pentru că am rămas în pub. Însă de câte ori văd cartofi prăjiţi, mi se întoarce stomacul pe dos.

Cu fiecare atingere, creatura se hrănea din partenera sa. Îi sorbea frumuseţea prin fiecare din ulceraţiile de pe braţe. Îmi mâncam cartofii şi urmăream cum părul femeii devine tot mai spălăcit, tenul ei tot mai tern, ea, tot mai urâtă, mai stinsă şi mai cenuşie de câte ori o atingea. Bănuiam că fusese cândva o frumuseţe răpitoare. Mă întrebam ce va mai rămâne din ea în momentul în care monstrul îşi va încheia socotelile cu ea. Mă întrebam dacă se va trezi a doua zi dimineaţa şi va urla îngrozită de ceea ce va vedea în oglindă. Mă întrebam dacă familia şi prietenii o vor mai recunoaşte, dacă vor şti cine a fost.

Au plecat înaintea mea, femeia scundă şi pocită şi monstrul de trei metri. Am mai stat acolo o vreme, cu ochii pierduţi la a treia sticlă de bere.

Într-un final, am plătit şi am părăsit barul, îndreptându-mă direct spre Jericho Barrons.

OPT

Era abia şapte şi jumătate, însă ploaia neobosită grăbise lăsarea întunericului pe când mă aflam încă în pub. Străzile erau cufundate în beznă şi aproape pustii, căci prea puţini turişti însetaţi se încumetau să înfrunte potopul pentru o halbă de bere când barul hotelului le oferea acelaşi lucru. Bacşişurile barmanilor vor fi cam subţiri astă-seară.

Cu un ziar ud deasupra capului, făceam slalom printre băltoace. Mă felicitam pentru că schimbasem costumul galben din in pe care îl purtasem la întâlnirea cu inspectorul cu o pereche de blugi, un tricou verde şi şlapi, deşi regretam că nu avusesem inspiraţia de a-mi lua şi o jachetă. Temperatura scăzuse simţitor din cauza ploii reci. În această zonă a Irlandei, luna iulie este relativ răcoroasă, mai ales pentru una ca mine, învăţată cu verile caniculare din sudul Georgiei. Vara la Dublin se înregistrau temperaturi maxime de douăzeci de grade şi minime de până la zece. În acea seară, nu ştiu dacă nu cumva erau mai scăzute.

Am întâmpinat cu un sentiment de uşurare luminile aprinse din librărie. Nu o ştiam pe atunci, însă viaţa mea ajunsese într-un nou punct crucial. Pe vremuri, nu puteam să adorm decât în întuneric deplin, fără raze de lumină furişate printre şipcile jaluzelelor, fără vreun beculeţ de la laptop ori iPod aprins. După ultimele întâmplări, nu am mai dormit niciodată în beznă.

Barrons lipsea, dar am găsit-o pe Fiona. Mi-a aruncat o privire pe deasupra clienţilor aliniaţi la coadă şi mi-a zis pe un ton vioi:

— Mă bucur să te revăd, scumpo. Eşti udă leoarcă. Vrei să te usuci puţin? Revin într-o clipită, le-a spus ea

clienţilor.

Cu un zâmbet rigid, m-a apucat de un cot şi aproape m-a târât până la baia din fundul librăriei.

Abia când m-am văzut în oglinda de deasupra chiuvetei, i-am înţeles reacţia. Şi eu m-aş fi luat de acolo cu forţa. Aveam ochii bulbucaţi şi o figură de om smintit. Rimelul şi dermatograful îmi desenau cercuri negre în jurul ochilor. Eram albă ca hârtia, îmi mâncasem tot rujul de pe buze cu excepţia a două dâre rămase în colţurile gurii, iar pe obraz aveam o pată mare de ketchup. Eram udă până la piele şi coada pe care mi-o prinsesem azi-dimineaţă în vârful capului atârna tristă pe lângă urechea stângă. Arătam jalnic.

M-am curăţat pe îndelete. Mi-am scos tricoul şi l-am întins pe marginea chiuvetei. Cu un prosop de hârtie, am încercat să-mi usuc sutienul cât mai bine cu putinţă înainte de a îmbrăca tricoul din nou. Vânătăile de la coaste erau încă vizibile, dar mai puţin dureroase. Mi-am aranjat părul, după care am înmuiat câteva prosoape în apă şi mi-am tamponat faţa, ştergând uşor pielea fină din jurul ochilor. Am scos trusa de machiaj din geantă, o cutiuţă cu principalele farduri fără de care nicio domnişoară respectabilă din Sud nu ar trebui să iasă din casă. Mama ne cumpărase mie şi Alinei câte una anul trecut de Crăciun. Am aplicat o cremă hidratantă, apoi fondul de ten, mi-am dat cu un strop de fard de obraz şi dermatograf, şi la final cu luciul meu roz de buze.

Am deschis uşa, am ieşit şi m-am izbit de pieptul lui Jericho, cu un ţipăt. Nu m-am putut abţine. Era ţipătul pe care mi-l înăbuşeam încă de când văzusem creatura din pub, iar acum se elibera în sfârşit.

Barrons m-a prins de umeri – ca să mă calmeze, îmi imaginez – şi eu i-am tras un pumn. Habar n-am de ce am făcut-o. Poate pentru că eram isterică. Ori poate pentru că începeam să realizez că se întâmplă ceva straniu cu mine, iar gândul ăsta mă enerva. Când lucrurile nebuneşti încep să se desfăşoare sistematic în jurul tău, atunci ştii că ai dat de belea. Era vina *lui. El* îmi împuiase capul cu tot soiul de

ciudăţenii. L-am mai lovit de câteva ori. El stătea acolo şi încasa loviturile, cu mâinile încleştate pe umerii mei şi ochii pironiţi pe faţa mea. Să nu vă faceţi o impresie greşită despre el. Individul nu suferea cu demnitate, dimpotrivă, părea iritat la culme. Dar m-a lăsat să-l lovesc. Fără a riposta. Ceea ce presupun că era o uriaşă concesie din partea lui Jericho Barrons.

— Ce-ai văzut? m-a întrebat el, după ce m-am potolit.

Nu m-am obosit să-l întreb de unde ştie. Eram amândoi conştienţi că nu aş apela la el decât dacă aş avea nevoie de ceva ce numai el îmi poate da. Ca de pildă, răspunsurile pe care le respinsesem cu încăpăţânare data trecută. Era limpede că îmi schimbasem viziunea asupra lucrurilor.

Încă nu îmi dăduse drumul la umeri. În acea seară, apropierea de el îmi oferea o senzaţie diferită, dar nu mai puţin tulburătoare. Nu ştiu dacă vi s-a întâmplat vreodată să coborâţi din maşină în apropierea unor cabluri de înaltă tensiune rupte de o furtună. Eu am avut această experienţă. Simţi cum energia sfârâie şi trosneşte în vreme ce cablurile se contorsionează pe jos, şi realizezi că stai lângă o forţă atât de mare încât te-ar putea ucide într-o secundă. Am scuturat din umeri.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

M-a ascultat.

— Tu ai venit la mine. Nu uita asta.

De parcă m-ar fi lăsat! „A fost alegerea ta”, mi-a amintit el mai târziu. „Ai fi putut foarte bine să te întorci acasă.”

— Cred că am să vomit, am spus.

— Ba n-ai să vomiţi. Vrei s-o faci, dar te vei abţine. Cu timpul, te vei obişnui.

A avut dreptate. Nu am vomitat atunci, însă n-am scăpat de senzaţia că aş putea da afară cartofii cu ketchup în orice moment.

— Vino cu mine.

Am revenit în partea din faţă a magazinului, unde m-a condus la aceeaşi canapea bej pe care şezusem cu câteva seri înainte. A întins o pătură pe deasupra pentru a proteja pielea de blugii mei uzi. La noi, în Sud, oamenii nu

consideră canapeaua mai importantă decât persoana care stă pe ea; asta se numeşte ospitalitate. Nu se putea să nu remarce cât de rău tremuram. În plus, era şi problema tricoului ud, din cauza căruia mi se întăriseră sfârcurile. I-am aruncat o uitătură duşmănoasă şi m-am înfăşurat în pătură. Cu mişcările lui rapide, a apucat un alt pled din lână şi a reuşit să mi-l vâre sub fund înainte să mă trântesc pe canapea. Apoi şi-a tras un scaun în faţa mea. Fiona plecase, iar panoul din vitrină era stins. Barrons Books and Baubles îşi încetase activitatea pe ziua respectivă.

— Povesteşte-mi, mi-a cerut.

I-am relatat toate câte văzusem. La fel ca data trecută, mi-a pus o mulţime de întrebări, cerându-mi cele mai mărunte detalii. S-a arătat ceva mai mulţumit de răspunsurile mele. Chiar şi eu simţeam că mi se ascuţiseră simţurile, dar, între noi fie vorba, prima întâlnire cu Moartea îţi lasă o impresie puternică.

— Nu e Moartea, mi-a zis el. E Omul Cenuşiu.

— Omul Cenuşiu?

— Nu ştiam că e aici, a şoptit Barrons. Nu-mi imaginam că situaţia e atât de gravă.

Îşi masa obrazul, părând deranjat de această întorsătură a lucrurilor.

L-am privit cu atenţie.

— Ce-ai pe mână? E sânge?

Bărbatul a tresărit, uitându-se când la mine, când la mână.

— Ah, da, a spus el, de parcă abia atunci îşi amintea ceva. Am ieşit la o plimbare. Am găsit un câine rănit pe stradă şi l-am dus la magazinul stăpânului său ca să moară acolo.

— Am înţeles.

Surprizele se ţineau lanţ. Barrons părea mai degrabă genul care să-i curme suferinţa chiar acolo, pe caldarâm, probabil prin strangulare ori o lovitură bine ţintită, fără să ia în calcul factorul uman. Am descoperit ulterior că instinctul nu mă înşelase, că nu existase niciun câine în seara cu pricina. Sângele de pe mâinile lui era uman.

— Să revenim la Omul Cenuşiu. Ce mai e şi ăsta?

— Exact ce-ai văzut. Alege cei mai atrăgători oameni şi le fură frumuseţea.

— De ce?

— De ce nu? a spus el, ridicând din umeri. E vorba de un Unseelie. Lor nu le trebuie vreun motiv anume. Ei sunt Fiinţele Întunericului. Legenda spune că Omul Cenuşiu este atât de urât, încât până şi semenii lui îl dispreţuiesc. Fură frumuseţea altora din pură invidie şi ură. Ca cei mai mulţi Fae Întunecaţi, distruge pentru că îi stă în putere.

— Ce se-ntâmplă cu victimele lui?

— Bănuiesc că cele mai multe se sinucid. Femeile frumoase sunt deseori mult prea superficiale pentru a suporta să se ştie urâte. Lipseşte-le de atuurile lor şi ai să vezi cum se alege praful de ele.

M-a fixat cu o privire de judecător, jurat şi călău.

Nu am catadicsit să-mi ascund sarcasmul din glas.

— Oricât aş fi de măgulită că mă încadrezi în categoria oamenilor frumoşi, dă-mi voie să-ţi amintesc că sunt încă vie. M-am întâlnit cu Omul Cenuşiu şi iată-mă aici, nici mai frumoasă, nici mai urâtă decât înainte, boule.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Mă bucur că te-ai descărcat în sfârşit.

Eram supărată la culme. Eu nu le spun niciodată oamenilor că sunt „boi”. În fine… A fost o zi grea. *Scuze, mamă.*

— Ce naiba se petrece cu mine? Nu mă înţelege greşit, nu e o invitaţie să-mi enumeri nenumăratele mele defecte.

Barrons a zâmbit stins.

— Ţi-am explicat, domnişoară Lane, ieri-noapte că eşti s*idhe-seer.* Poţi să-i vezi pe Fae. Dar, cu toate că îi vezi şi pe cei Luminoşi, şi pe cei Întunecaţi, deocamdată te-ai ciocnit doar de jumătatea dezagreabilă a rasei lor. Să sperăm că lucrurile nu se vor schimba, cel puţin până când voi apuca să te pregătesc. Seelie, sau Fae Luminoşi, sunt pe atât de frumoşi, pe cât de hidoşi sunt fraţii lor întunecaţi.

Am clătinat din cap.

— E imposibil.

— Domnişoară Lane, ai venit la mine tocmai pentru că realizezi că nu este imposibil. Poţi să cauţi tot felul de explicaţii amăgitoare ca să negi cele văzute astă-seară, sau poţi să cauţi o cale de a supravieţui. Mai ştii ce ţi-am spus despre victimele sigure? Astă-seară, ai văzut una. Ce alegi, domnişoară Lane? Să fii supravieţuitoare sau victimă? Sincer să fiu, nu sunt convins că pot scoate cine ştie ce din tine, dată fiind materia brută cu care sunt nevoit să lucrez, dar sunt singura persoană dispusă să te ajute.

— Eşti *insuportabil.*

A înălţat din umeri.

— Îmi place să spun lucrurilor pe nume. Obişnuieşte-te cu asta. Stai în preajma mea suficient de mult, şi s-ar putea să ajungi să apreciezi sinceritatea brutală.

S-a ridicat şi a pornit către fundul magazinului.

— Unde te duci?

— La baie, să mă spăl pe mâini. Ţi-e teamă să rămâi singură, domnişoară Lane?

— Nu, am minţit eu.

Trecuse o vreme de când lipsea, astfel că am început să cercetez colţurile încăperii, asigurându-mă că toate umbrele existente sunt produse de obiecte şi respectă legile fizicii.

— Bine, fie, am spus în momentul în care s-a întors. Să presupunem că te cred. De ce nu i-am văzut niciodată pe aceşti monştri până acum? Cutreieră peste tot, iar eu, pur şi simplu, nu i-am remarcat?

Mi-a aruncat un ghemotoc de haine, izbindu-mă direct în piept.

— Scoate-ţi hainele alea ude, că nu sunt asistentă medicală. Dacă răceşti, te descurci singură.

Cu toate că îi eram recunoscătoare pentru hainele curate, l-aş fi înscris la nişte cursuri de bune maniere.

— Grija ta este absolut emoţionantă, Barrons.

Am alergat până la baie. Ideea de a fi bolnavă la Dublin, în cămăruţa mea înghesuită, departe de mama care să mă

mângâie şi să-mi aducă supă de pui, era de neîndurat.

Puloverul ivoriu pe care mi-l dăduse era făcut dintr-un amestec de mătase şi lână toarsă manual, şi îmi ajungea până la jumătatea coapsei. Am suflecat mânecile de patru ori. Pantalonii negri îmi veneau penibil. Eu am şaizeci de centimetri în talie, iar el nouăzeci, şi erau cu cincisprezece-douăzeci de centimetri mai lungi decât ar fi trebuit. Le-am îndoit manşetele, am scos cureaua de la blugi şi mi-am strâns-o la mijloc. Puţin îmi păsa cum arăt. Eram uscată şi simţeam că mă încălzesc.

— Deci?

Luase pătura umedă de pe canapea şi o ştersese cu un prosop. M-am trântit peste pernele decorative cu picioarele încrucişate şi ne-am continuat discuţia de unde o lăsaserăm.

— Ţi-am spus aseară. Probabil că oraşul în care ai crescut este atât de mic şi monoton, încât nu a trezit interesul niciunui Fae. Nu ai călătorit prea mult, am dreptate?

Am clătinat din cap. Şi pe mine, ca şi pe oraş, stătea scris cu majuscule „provincial”.

— În plus, monştrii ăştia, cum îi numeşti tu, sunt un fenomen recent. Înainte, doar Seelie puteau călători între lumi. Unseelie au ajuns pe Pământ ferecaţi în închisoare. Foarte puţini se bucurau de scurte momente de libertate, iar asta numai cu voia Reginei Seelie sau a Înaltului Consiliu.

O propoziţie îmi rămăsese întipărită în minte.

— Au ajuns pe Pământ? am repetat eu, cufundată în gânduri. Aşadar, creaturile astea sunt de fapt nişte extratereştri care călătoresc prin spaţiu. Cum de nu m-am prins mai devreme? Ia zi, Barrons, prin timp pot călători?

— Doar nu-ţi imaginai că sunt de pe Pământ.

Replica lui a venit pe un ton mai sec decât al meu, o realizare pe care nu o credeam posibilă.

— În ce priveşte călătoriile în timp, nu, nu o pot face. Deocamdată, cel puţin. Dar unii dintre Seelie o făceau cândva, cu condiţia să aparţină uneia dintre cele patru

case regale. Au avut loc multe evenimente în ultima perioadă. Evenimente imposibil de explicat. Nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat, nici cine deţine puterea în momentul de faţă, dar se zvoneşte că Fae nu mai pot controla timpul. Că pentru prima oară, de la începuturile timpului, sunt blocaţi în prezent, la fel ca tine şi ca mine.

Mă uitam la el, uluită. Întrebarea mea legată de călătoriile în timp fusese la mişto. Am chicotit pe înfundate.

— Doamne sfinte, tu vorbeşti serios? Chiar *crezi* că…

A ţâşnit brusc în picioare.

— Ce-ai văzut în pub, domnişoară Lane? Ai memoria atât de scurtă? Sau ai reuşit să găseşti o minciună cu care să te păcăleşti singură?

M-am ridicat, cu mâinile proptite în şolduri şi bărbia sus.

— Poate că am avut o halucinaţie, Barrons. Poate *chiar* am răcit, şi am febră, şi bolesc în camera mea de hotel chiar în acest moment. Poate visez. Poate că m-am scrântit de tot!

Tremuram toată din cauza vehemenţei cu care rostisem ultima propoziţie.

Barrons a tras un picior măsuţei dintre noi, azvârlind cât colo cărţile de pe ea, şi s-a oprit în faţa mea.

— Câte ciudăţenii mai trebuie să vezi ca să crezi, domnişoară Lane? Una pe zi? Se rezolvă. Sau poate e nevoie să ţi se reîmprospăteze memoria. Vino. Să ieşim la o plimbare.

M-a înşfăcat de braţ şi m-a târât spre uşă. Am încercat să opun rezistenţă, dar lăsasem şlapii în baie, iar tălpile goale îmi alunecau pe podeaua lustruită.

— Dă-mi drumul! Nu vreau să merg!

L-am lovit în braţ şi umăr, dar fără niciun folos.

— De ce nu? Sunt doar nişte umbre, nu-i aşa, domnişoară Lane? Tu mi-ai spus-o, cu gura ta. Ce-ar fi să te duc în cartierul pustiu şi să te las să petreci un timp în compania umbrelor? M-ai crede după aceea?

Ajunseserăm în dreptul uşii. Barrons trăgea zăvoarele, unul câte unul.

— De ce-mi faci asta? am strigat eu.

Mâna lui s-a oprit pe al treilea zăvor.

— Pentru că ai o singură şansă să supravieţuieşti. *Trebuie* să crezi şi *trebuie* să te temi, altminteri îmi pierd timpul cu tine. Du-te dracului cu ifosele tale şi cu fraze de genul „Să presupunem că te cred”. Dacă nu eşti în stare să-mi spui „Învaţă-mă tot ce trebuie, vreau să trăiesc”, atunci pleacă dracului de-aici!

Mă bufnea plânsul. Îmi venea să mă prăbuşesc acolo, în pragul uşii, şi să bocesc. *Te rog, fă să dispară toate astea. Adu-mi sora înapoi. Vreau să plec acasă şi să uit de locul ăsta nenorocit. Vreau să nu te fi cunoscut niciodată. Vreau să mă întorc la viaţa mea dinainte.*

— Uneori, domnişoară Lane, a reluat el, trebuie să te rupi de trecut pentru a-ţi accepta viitorul. Nu e uşor. Dar este unul dintre lucrurile care îi diferenţiază pe supravieţuitori de victime. Să laşi deoparte ce-a fost şi să supravieţuieşti prezentului.

A tras şi ultimul zăvor şi a deschis uşa.

Am închis ochii. În ciuda a tot ce văzusem în acea seară, o parte din mine încă nega că ar fi real. Mintea încearcă mereu să elimine ceea ce este în opoziţie cu sistemul său de convingeri, iar în cazul meu, Zânele Monstruoase din Spaţiul Extraterestru erau în flagrantă opoziţie. Te maturizezi cu credinţa că totul are o logică – chiar dacă nu înţelegi cum funcţionează legile care guvernează universul – fiindcă te consolezi la gândul că, undeva, există o minte genială care înţelege.

Eram conştientă că niciun savant nu ar crede o iotă din vorbele mele şi era greu să mă împac cu această idee. Pe de altă parte, intuiam că o moarte asemănătoare cu a Alinei ar fi şi mai greu de digerat.

Nu puteam spune cinstit „Învaţă-mă tot ce trebuie”, când, în realitate, nu voiam decât să-mi astup urechile şi să spun, cum fac copiii, „Nu te-aud, nu te-aud”.

Puteam afirma, însă, cu mâna pe inimă, că îmi doream să trăiesc.

— Bine, Barrons, am rostit cu seriozitate. Închide uşa.

Te ascult.

NOUĂ

Fae: alias Tuatha Dé Danaan. Împărţiţi în două curţi: Seelie sau Curtea Luminii, şi Unseelie sau Curtea Întunericului. Ambele curţi sunt divizate în mai multe caste, în fruntea cărora se află cele patru case regale. Regina Seelie şi prinţul consort conduc Curtea Luminii. Regele Unseelie şi actuala sa concubină o conduc pe cea a Întunericului.

Am citit ce notasem în jurnal şi am clătinat din cap. Mă aflam deja în cel de-al paisprezecelea bar din ziua respectivă, sau mai exact din seara respectivă. Îmi ocupasem toată ziua mutându-mă dintr-un pub în altul, examinând oamenii, încercând să provoc o nouă viziune. Nu avusesem noroc şi, cu cât se scurgea timpul, cu atât întâmplările din seara anterioară îmi păreau mai îndepărtate şi mai neverosimile. La fel şi aberaţiile pe care le însemnasem în acele pagini.

Umbrele: una din castele Unseelie inferioare. Conduse în special de simţuri. Dacă le este foame, se hrănesc. Nu suportă lumina soarelui şi vânează doar noaptea. Răpesc viaţa în acelaşi mod în care Omul Cenuşiu răpeşte frumuseţea, consumându-şi victimele cu o dexteritate vampirică. Analiză de risc: sunt letale.

Jericho Barrons îmi povestise o mulţime de lucruri în noaptea precedentă, înainte să mă urce într-un taxi şi să mă trimită la pensiune. Am decis să le notez, absolut conştientă că sunau ca scenariul prost al unui horror SF ieftin.

Vânătorii Regali: castă de mijloc a Unseelie. Fiinţe agresive, aceştia seamănă cu descrierea clasică a diavolului, având copite despicate, coarne, capete prelungi de satir, aripi membranate, ochi portocalii fioroşi şi coadă. Ajungând la o înălţime de doi până la trei metri, pot atinge viteze uriaşe, atât terestru cât şi în zbor. Principala lor misiune: eliminarea sidhe-seer*-ilor. Analiză de risc: sunt letali.*

Iar de aici am ajuns la chestiunea spinoasă care mă preocupa personal.

Sidhe-seer: *persoană imună la magia Fae, capabilă să vadă dincolo de iluziile sau glamourul acestora. Unii pot vedea chiar Tabh'rs, portaluri secrete dintre lumi. Alţii pot percepe obiectele magice deţinute de Seelie şi Unseelie. Niciun* sidhe-seer *nu seamănă cu altul, având capacităţi diferite de rezistenţă la Fae. Unii sunt limitaţi, alţii sunt mai avansaţi şi înzestraţi cu diverse „puteri excepţionale".*

M-a pufnit râsul. Auzi tu, puteri excepţionale! Cineva s-a uitat la prea multe SF-uri, şi nu e vorba de mine aici. Faza tare era că eu chipurile aş fi fost una din fiinţele astea. După spusele lui Barrons, „Adevărata Viziune" era o chestie genetică. Alina o avusese la rândul ei şi fusese ucisă de un Fae pe care îl văzuse.

Am închis jurnalul. Umplusem deja două treimi din el. În curând, va trebui să cumpăr altul. Prima jumătate cuprindea torente de gânduri negre amestecate cu amintiri disparate despre Alina. Următoarele treizeci de pagini erau pline de liste şi idei care să mă conducă la criminal.

Cât despre ultimele, acestea erau înţesate de elucubraţii şi reflecţii dintre cele mai absurde. Dacă ar apuca să-l citească, mama şi tata m-ar încuia în cameră şi m-ar îndopa cu pastile. „Nu înţelegem ce s-a întâmplat, domnule

doctor”, parcă îl şi aud pe tata zicând, după care îi dă jurnalul meu. „A plecat la Dublin şi şi-a pierdut minţile, nu alta.” Am priceput brusc motivul pentru care Alina le ţinea ascunse pe ale ei.

Am clipit din ochi şi am repetat – *Alina le ţinea ascunse pe ale ei.*

Normal, cum de uitasem?

Alina ţinuse dintotdeauna un jurnal. Când eram mici, nu trecea o zi fără să noteze ceva în el. Obişnuiam să o privesc cum şade în camera ei de la capătul holului, întinsă pe pat, scriind de zor. „Într-o zi, piciule, am să te las să le citeşti”, îmi promisese ea. La început mă striga Mac cel Mic (opusul lui Big Mac), iar când am mai crescut l-a înlocuit cu „pici”. „Când o să fim babe şi n-o să te mai poţi molipsi de năravurile mele.” Râseserăm amândouă, fiindcă Alina nu avea năravuri. Jurnalele îi serviseră drept confident, îi fuseseră cel mai bun prieten. Lor le încredinţa lucruri pe care nici mie nu mi le mărturisea. O ştiu, pentru că îi găsisem o parte din ascunzători. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, am încetat să mai scotocesc după ele. Ea, însă, a continuat să le ascundă. Deşi pe cele din copilărie le încuiase într-un cufăr din pod, îi plăcea să mă necăjească zicându-mi că n-am să-i descopăr niciodată ultima şi cea mai grozavă dintre ascunzători.

„Ba am s-o găsesc”, i-am jurat. Am s-o găsesc chiar dacar însemna să îi răscolesc tot apartamentul, metru cu metru. Nu-mi venea să cred că nu mă gândisem mai devreme. Aici, la Dublin, exista un document ce conţinea fiecare mişcare a surorii mele de la sosirea în Irlanda, inclusiv toate datele necesare despre bărbatul misterios cu care se vedea. Din păcate, fusesem mult prea ocupată cu poliţia, cu împachetatul lucrurilor ei, cu viziunile mele.

M-a străbătut un fior rece. Oare de-aia îi răvăşiseră apartamentul? Iubitul ei ştia de existenţa jurnalului şi voia să pună mâna pe el? M-am trezit prea târziu?

Pierdusem deja destul de mult timp. Trebuia să trec imediat la treabă. Am aruncat câteva bancnote pe masă, mi-am luat geanta şi am ieşit în grabă.

*

Stătea acolo – pur şi simplu *stătea* în întuneric; de unde naiba era să ştiu? – când am dat colţul.

Alergam spre apartamentul Alinei, ca să-i găsesc jurnalul care să-mi confirme că cel care o omorâse este un bărbat absolut normal – chiar dacă un criminal dement – şi nu vreun monstru fantastic. Dacă m-aş fi ciocnit de un om în clipa în care am dat colţul, aş fi tras o sperietură zdravănă. Spre ghinionul meu, m-am izbit de o creatură în comparaţie cu care Omul Cenuşiu părea un fel de Făt-Frumos. Viziunea nu a durat mai mult de o fracţiune de secundă, din momentul în care am văzut-o şi până când m-am lovit de ea.

Am dat să mă feresc, dar m-am mişcat prea încet. M-am înfipt cu umărul în creatură, am ricoşat, şi m-am oprit în zidul clădirii. Buimăcită, am căzut în patru labe pe trotuar. Am rămas acolo, ghemuită de frică. Glamourul pe care monstrul încerca să îl arunce asupra mea era atât de slab, încât nu făceam niciun efort pentru a-i rezista. Nu pricepeam cum ar fi putut păcăli pe cineva.

Asemeni Omului Cenuşiu, şi acesta era dotat cu toate părţile esenţiale ale corpului uman. Spre deosebire de Omul Cenuşiu, avea şi unele în plus. Unele erau exagerat de mici, altele înfiorător de mari. Avea un cap uriaş, pleşuv, acoperit cu zeci de ochi. Avea o mulţime de guri – cel puţin asta cred că erau ventuzele alea umede şi roz care îi împânzeau capul diform şi burta – îi vedeam colţii ascuţiţi şi lucioşi ivindu-se din gurile care se ţuguiau şi se strângeau din pliurile de carne pământie, cu lăcomia unei fiare în faţa prăzii. Patru braţe vânoase atârnau pe lângă trunchiul buhăit, iar alte două sfrijite i se bălăbăneau moi pe lângă coapse. Picioarele îi semănau cu doi butuci, iar sexul îi era umflat şi grotesc de mare. Cam cât o bâtă de baseball, ajungându-i până sub genunchi.

Spre deznădejdea mea, am realizat că îmi rânjeşte lasciv – cu toţi ochii şi toate gurile lui hidoase. Spre oroarea mea, l-am văzut cum îşi duce o mână între picioare şi începe să

se mângâie.

Eram împietrită. Şi acum îmi vine să intru în pământ de ruşine. Te întrebi mereu cum ai reacţiona într-un moment critic; dacă eşti în stare să ripostezi, ori te-ai amăgit singur sperând să existe tărie de oţel sub magnolia delicată[5]. În privinţa mea, eram lămurită. Nu exista. Eu eram numai petale şi polen. O ispită pentru masculi, asigurând astfel supravieţuirea speciei, dar nu o învingătoare. Eram o Barbie, până la urmă.

Mi-am înăbuşit cu greu un ţipăt în clipa în care creatura a întins mâna spre mine.

[5] Aluzie la filmul *Magnolii de oţel* (1989), în care şase femei aparent fragile reuşesc să depăşească greutăţile vieţii cu ajutorul unui psihic de fier.

ZECE

— Ți-ai făcut un obicei din asta, domnişoară Lane, mi-a zis sec Barrons, abia ridicând ochii din cartea pe care o studia în momentul în care am dat buzna în librărie.

Am trântit uşa în urma mea şi m-am apucat să trag zăvoarele.

A înălţat din nou capul la auzul zăvoarelor, apoi a lăsat cartea pe masă.

— Ce se petrece?

— Îmi vine să vomit.

Trebuia neapărat să mă spăl. Cu apă fiartă şi înălbitor. După vreo sută de duşuri, poate o să mă simt mai bine.

— N-ai să vomiţi. Concentrează-te. O să-ţi treacă.

Mă întrebam dacă e sigur de ceea ce spune, sau vrea doar să mă controleze prin acele negaţii repetate, de teamă să nu vomit pe canapeaua lui preţioasă şi pe covoarele scumpe.

— Ce-ai păţit? Eşti albă ca varul.

Am aruncat o privire către Fiona, care se afla la casa de marcat.

— Nu e nevoie să te ascunzi de ea, mi-a spus el.

M-am dus către tejghea şi m-am rezemat de ea ca să nu mă prăbuşesc. Îmi tremurau picioarele şi îmi simţeam genunchii moi.

— Am mai văzut un monstru.

Barrons îşi schimbase poziţia odată cu mine. Se oprise cu spatele la capătul unei etajere masive şi frumos ornate.

— Te-am avertizat că aşa se va întâmpla. Era hidos? Asta e problema? Te-a speriat?

Am tras aer în piept, căznindu-mă să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ştie că l-am văzut.

Barrons se uita la mine cu gura căscată. A rămas aşa o bună bucată de timp. După aceea, s-a întors şi a tras un pumn etajerei, trântind toate cărţile pe jos.

— Fir-ar a dracului de treabă! a explodat el. Nu-mi vine să cred! Domnişoară Lane, eşti un pericol pentru cei din jur. O catastrofă ambulantă, în haine roz.

Dacă privirile ar fi putut arde, atunci ale lui m-ar fi incinerat pe loc.

— N-ai reţinut nimic din ce ţi-am spus aseară? La ce-ţi stătea mintea?

— Am auzit tot, i-am răspuns, îmbufnată. Şi, ca să ştii şi tu, nu port mereu roz. Îl mai alternez cu piersiciu sau lavandă. În plus, tu mi-a vorbit despre Omul Cenuşiu, Vânători şi Umbre. Nu m-ai pregătit deloc pentru ceea ce-am văzut.

— Cât de rău putea fi? m-a întrebat neîncrezător.

— Mult mai rău. Nici nu-ţi poţi închipui.

— Descrie-mi-l.

I l-am descris, cât mai succint cu putinţă, încurcându-mă uşor când a trebuit să vorbesc despre dimensiunile sale. M-a apucat greaţa numai gândindu-mă la înfăţişarea lui oribilă.

— Ce este? am întrebat când mi-am încheiat relatarea.

Cum ucide? era întrebarea care mă frământa mai mult.

Puţin îmi păsa cum se numesc. Mi-aş fi dorit să nu mai dau ochii cu ei niciodată. Însă eram tot mai obsedată de nenumăratele moduri în care aş fi putut muri. Mai ales judecând după ceea ce păruseră a fi intenţiile creaturii. Aş fi preferat să încap pe mâna Omului Cenuşiu sau a Umbrelor. Nu glumesc. Vă rog să mă predaţi Vânătorilor Regali. Lăsaţi-i să mă jupoaie şi să mă tragă în ţeapă, cum îmi spusese Barrons că făceau odinioară.

— Habar n-am. Era singur sau însoţit?

— Singur.

— Eşti absolut sigură că şi-a dat seama că-l vezi? Nu se poate să te fi înşelat?

— Oh, nu. N-am nici cea mai mică îndoială. M-a atins chiar.

M-am cutremurat, oripilată de amintire.

Barrons a pufnit în râs, un râs aspru şi cinic.

— Foarte amuzant, domnişoară Lane. Acum, spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat în realitate.

— Tocmai ţi-am spus. M-a atins.

— Imposibil, a replicat el. Dacă ar fi făcut-o, nu te-ai mai afla acum aici.

— E purul adevăr, Barrons. De ce naiba te-aş minţi? Arătarea a pus mâna pe mine.

Voiam cu disperare să mă spăl, mai ales pe mâini fiindcă şi eu o atinsesem în încercarea de a scăpa. Avea o piele cleioasă, ca de reptilă, şi stătusem mult prea aproape de gurile alea convulsive şi respingătoare.

— Bun, şi pe urmă ce s-a-ntâmplat? Şi-a cerut scuze fiindcă ţi-a şifonat bluza? S-a oferit să ţi-o calce? Sau poate i-ai scos un ochi cu unghiile tale roz şi drăguţe?

Eram curioasă ce naiba îi căşunase pe roz, dar tonul lui sarcastic nu mă deranja. Nici eu nu prea înţelegeam ce se întâmplase după aceea, deşi analizasem problema pe toate feţele. În mod cert, nu fusese aşa cum m-aş fi aşteptat.

— Sincer vorbind, am zis eu, şi mie mi s-a părut ciudat. M-a prins şi pe urmă a rămas pe loc, privindu-mă… oarecum… derutat, dacă se poate spune aşa.

— Derutat? a repetat el. Un Unseelie s-a uitat la tine derutat? Sinonim cu perplex, confuz, nedumerit?

Am încuviinţat din cap.

Vocea Fionei s-a făcut auzită din spatele meu.

— Jericho, chestia asta e absurdă.

— Da, Fio, ştiu.

Glasul lui Barrons se îmblânzea simţitor când i se adresa ei. A redevenit tăios imediat ce şi-a îndreptat atenţia asupra mea.

— Aşadar, părea derutat. Pe urmă ce s-a-ntâmplat?

Am ridicat din umeri. În timp ce creatura stătea acolo cu o figură dezorientată, în sfârşit, *în sfârşit,* simţisem cum se deşteaptă în mine un strop din tăria aia de care pomeneam mai devreme.

— I-am tras una în burtă şi am fugit. M-a urmărit, dar nu

imediat. Cred că a durat un minut până s-a dezmeticit. Suficient cât să mă urc într-un taxi şi să dispar. I-am zis taximetristului să facem un mic ocol, ca să fiu sigură că nu se ţine după noi.

Şi ca să am timp să rumeg la cele întâmplate. Căzusem în ghearele morţii, dar mi se acordase o păsuire, lucru pe care nu mi-l puteam explica. Îmi venise în minte o sigură persoană capabilă să clarifice oarecum această problemă.

— Apoi, am venit la tine.

— Cel puţin ai avut prezenţa de spirit să nu îl conduci aici, a murmurat el, apoi s-a apropiat de mine şi m-a studiat cu intensitatea cu care priveşti o specie necunoscută. Ce fiinţă ciudată mai eşti şi tu, domnişoară Lane?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Nici nu-ţi imaginezi ce eşti, spunea Alina în ultimul ei mesaj. *Dacă nu poţi să fii discretă şi să-ţi cinsteşti seminţia, du-te să-ţi găseşti sfârşitul în altă parte,* îmi şuierase bătrâna din bar. Acum, era rândul lui Barrons să se întrebe ce sunt.

— Lucrez ca barmaniţă. Îmi place muzica. Sora mea a fost ucisă acum câtva timp. De atunci, parcă mi-am pierdut minţile, am rezumat totul cât se poate de simplu.

A întors capul spre Fiona.

— Vezi dacă poţi găsi un document, oricât de obscur, în care să se menţioneze o întâmplare de genul ăsta.

— Nu-i nevoie să fac asta, Jericho, a răspuns ea. Ştii prea bine că există.

Barrons a clătinat din cap, neîncrezător.

— E imposibil ca domnişoara Lane să fie Null. Sunt doar o legendă.

Fiona a izbucnit într-un râs jovial, melodios.

— Asta spui tu. Tot legende sunt multe alte lucruri, nu-i aşa, Jericho?

— Ce e un Null? am intervenit eu.

Barrons s-a făcut că nu mă aude.

— Descrie-i creatura Fionei încă o dată. Cât mai amănunţit. Poate reuşeşte să o identifice. Apoi s-a întors

către Fiona: După ce terminaţi, condu-o pe domnişoara Lane într-o cameră. Mâine, mergeţi să cumpăraţi o foarfecă şi mai multe vopsele de păr din care să-şi aleagă.

— O cameră? a exclamat Fiona.

— Foarfecă şi vopsea de păr? am exclamat eu.

Mi-am dus instinctiv mâinile la păr. Imediat vom discuta şi problema camerei, dar părul avea întâietate.

— Ce e, nu te-nduri să renunţi la cosiţele tale frumoase, domnişoară Lane? La ce te aşteptai? Creatura ştie că ai văzut-o. Te va vâna până când una din voi va muri. Crede-mă pe mine, monştrii ăştia nu sunt uşor de ucis. Singura întrebare este dacă îi va avertiza pe Vânători, sau va lucra pe cont propriu. Dacă ai noroc, este un exemplar unic, la fel ca Omul Cenuşiu. Cei din castele inferioare sunt vânători solitari.

— Adică e posibil să nu le spună nimic celorlalţi Unseelie? am zis eu, cu o undă de optimism.

Un singur Unseelie putea fi evitat, dar gândul că aş putea fi vânată de o armată întreagă de monştri mă demoraliza complet. Parcă şi vedeam o ceată de creaturi hidoase hăituindu-mă pe străzile Dublinului în miez de noapte. Aş face infarct înainte să apuce ele să mă omoare.

— Ei, ca şi oamenii, sunt împărţiţi în diverse facţiuni, a spus Barrons. Fae, îndeosebi cei Unseelie, au încredere unii în alţii cam cum ai avea tu într-un leu flămând închis în aceeaşi cuşcă cu tine.

Sau în Jericho Barrons, am adăugat în sinea mea, jumătate de oră mai târziu, când Fiona m-a condus la camera mea. Ori că îmi petreceam noaptea în magazinul lui, ori în vizuina unui leu, era cam acelaşi lucru. *Din lac în puţ.* Aşa păţesc mereu. Totuşi, m-am abţinut de la proteste fiindcă, dacă aveam de ales între a-mi petrece noaptea singură la pensiune şi a dormi în librărie, preferam a doua variantă, fie doar pentru a nu muri singură şi nebăgată în seamă zile în şir, cum se întâmplase cu sora mea.

Magazinul era mai întins decât crezusem. Jumătatea din spate nu făcea parte din librărie, ci era un apartament. Fiona a descuiat uşa rapid, m-a condus pe un coridor

scurt, a descuiat o a doua uşă şi am pătruns în reşedinţa lui Barrons. M-a izbit senzaţia de lux discret în momentul în care am traversat vestibulul şi holul, apoi am urcat pe scări.

— Şi tu îi vezi? am întrebat, în timp ce urcam spre ultimul etaj.

— Toate legendele conţin o fărâmă de adevăr, domnişoară Lane. Mi-au încăput pe mână cărţi şi artefacte ce nu vor ajunge niciodată în muzee sau biblioteci, lucruri pe care niciun arheolog sau istoric nu le-ar putea desluşi vreodată. Multe realităţi se ascund în cea pe care noi o considerăm a noastră. Majoritatea oamenilor îşi duc viaţa în ignoranţă, fără să vadă mai departe de propriul nas. Iar pe lângă aceştia, suntem noi, cei câţiva care ştim că lumea este infinit mai complexă.

Asta nu m-a lămurit cu nimic în privinţa ei, însă, judecând după purtarea ei distantă şi rece, nu avea rost să insist. După plecarea lui Barrons, îi mai descrisesem o dată creatura. Femeia îşi notase totul cu mare viteză, de parcă se grăbea să scape de mine, abia catadicsind să mă privească. Avea aceeaşi expresie ursuză care apărea pe chipul mamei atunci când o deranja ceva. Eram sigură că acel ceva sunt eu, dar nu pricepeam cu ce o supărasem.

Ne-am oprit în dreptul unei uşi de la capătul holului.

— Aici e.

Mi-a pus o cheie în palmă şi mi-a întors spatele.

— Un sfat, domnişoară Lane, mi-a zis ea din mers. Ar fi înţelept să ţii uşa încuiată.

Era un sfat inutil. Nu numai că am încuiat, dar am pus şi un scaun în uşă. Aş fi baricadat-o şi cu şifonierul dacă l-aş fi putut clinti din loc.

Ferestrele dormitorului dădeau spre aleea din spatele librăriei. În stânga, aleea dispărea în întuneric, iar în dreapta, în semiîntuneric, după ce se despărţea în două trotuare pietruite înguste, de o parte şi de alta a clădirii. Peste drum, se găsea o construcţie cu un etaj, ce părea a fi un depozit ori un garaj imens, cu geamuri masive vopsite în negru, astfel încât nu se distingea nimic înăuntru.

Felinarele colorau în alb porţiunea dintre clădiri, luminând trotuarul din faţa fiecăreia. Dublinul se întindea la picioarele mele, o mare de acoperişuri ce se contopeau cu cerul nocturn. În stânga, luminile palide străpungeau cu greu bezna, creând o impresie de zonă moartă. Am răsuflat uşurată când am descoperit că magazinul nu este prevăzut cu scară de incendiu. Mă îndoiam că monştrii pe care îi văzusem puteau escalada peretele din cărămidă. Refuzam să mă gândesc de ce sunt capabili Vânătorii înaripaţi.

Am verificat din nou încuietorile şi am tras draperiile.

După aceea, mi-am scos peria din geantă şi am început să mă pieptăn. Nu m-am oprit până când nu mi-am văzut părul lucind precum mătasea galbenă.

Ce dor o să-mi fie de el!

Nu ieşi din magazin înainte să mă întorc, scria pe un bileţel, strecurat probabil pe sub uşă în timpul nopţii.

L-am mototolit, agasată. Voia să mor de foame? Era ora zece. Dormisem mult şi eram flămândă. Stomacul meu cere mâncare imediat ce mă trezesc.

Am luat scaunul proptit sub clanţă şi am descuiat uşa. Deşi educaţia mea sudistă îmi şoptea că nu este politicos să scotocesc prin casa gazdei mele fără ştirea acesteia, nu aveam altă opţiune decât să dau o raită prin bucătărie. Mă durea capul dacă stăteam prea mult nemâncată. Mama spunea că de vină e metabolismul meu rapid.

Când am deschis uşa, am descoperit că cineva fusese harnic cât timp eu dormisem. În prag, mă aşteptau o pungă cu produse de patiserie, un cafe latte şi bagajul. La noi în Sud, mâncarea cumpărată şi pusă în faţa uşii nu e considerată un gest frumos, ci o insultă. În ciuda valizei cu lucrurile mele, era limpede că Barrons nu voia să mă fac prea comodă. *Nu intra în bucătărie,* îmi spunea punga, *şi nu-ţi băga nasul peste tot.* În Sud, mesajul este *Vrem să pleci înainte de prânz, dacă se poate chiar acum.*

Am mâncat doi croasanţi, am băut cafeaua, m-am îmbrăcat şi am ajuns în magazin pe acelaşi drum pe care venisem astă-noapte. Oricât de mult m-ar fi tentat să

cotrobăi prin lucrurile lui Barrons, orgoliul meu era mai puternic. Nicio problemă, dacă el nu mă dorea acolo, nici eu nu voiam să mă aflu acolo. La drept vorbind, nici nu ştiam *de ce* sunt acolo. Adică, ştiam de ce rămăsesem peste noapte, dar nu pricepeam de ce mă lăsase. Nu eram atât de fraieră încât să-mi închipui că o făcuse din cavalerism. Domniţele la ananghie nu îl pasionau.

— De ce mă ajuţi? l-am întrebat în acea seară, când s-a întors la magazin.

Eram curioasă pe unde umblase. Nu mă mişcasem toată ziua din acel loc: spaţiul de discuţii din fundul librăriei, aproape de toaletă şi de uşile care duceau la apartamentul lui. Dând impresia că aş fi absorbită de lectură, meditasem, de fapt, la viaţa mea şi la vopselele de păr pe care le adusese Fiona când venise să deschidă librăria, la amiază. Îmi zădărnicise toate eforturile de a înfiripa o conversaţie şi singurele cuvinte pe care mi le adresase toată ziua au fost să mă întrebe dacă doresc un sandvici la prânz. La opt şi zece minute seara, încuiase magazinul şi plecase. În scurt timp, îşi făcuse apariţia şi Barrons. S-a trântit pe un scaun în faţa mea: imaginea perfectă a eleganţei şi aroganţei în pantaloni negri făcuţi la comandă, ghete negre şi cămaşă din mătase albă pe care nu se obosise să o îndese în pantaloni. Materialul alb contrasta puternic cu coloritul său natural, scoţându-i în evidenţă părul brun, ochii negri şi pielea bronzată. Îşi suflecase mânecile. La una din mâini îşi etala ceasul din platină cu diamante, iar la cealaltă, o brăţară lată, din argint, cu model în relief, cu aspect celtic şi foarte vechi. Înalt, brunet, de un erotism intens pe care multe femei l-ar găsi irezistibil, Jericho Barrons degaja obişnuita sa energie deconcertantă.

— Nu te ajut, domnişoară Lane. Mă gândesc că s-ar putea să-mi fii de folos. În acest caz, am nevoie de tine în viaţă.

— La ce ţi-aş putea fi de folos?

— Vreau să pun mâna pe *Sinsar Dubh.*

Eu aşijderea. Dar nu pricepeam cum de şansele mele de

a ajunge la carte sunt mai mari decât ale lui. Ca să fiu sinceră, în lumina ultimelor evenimente, mă îndoiam că mai am vreo şansă de a o obţine. De ce naiba avea nevoie de mine?

— Crezi că te-aş putea ajuta să o găseşti?

— E posibil. De ce nu ţi-ai schimbat înfăţişarea? Nu ţi-a adus Fiona tot ce-ţi trebuie?

— Mă gândeam că aş putea purta şapcă.

I-am văzut privirea cum alunecă peste mine, ca şi când m-ar fi supus unei evaluări şi m-ar fi găsit profund nesatisfăcătoare.

— Îmi vâr părul sub şapcă şi trag cozorocul peste ochi, am zis. Am mai procedat aşa de câteva ori, când nu eram coafată. Dacă îmi pun şi o pereche de ochelari de soare, sunt de nerecunoscut.

Barrons şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Ar putea funcţiona, am stăruit eu.

A clătinat din cap o singură dată, mişcându-l aproape imperceptibil spre stânga şi înapoi.

— Vii la mine după ce te tunzi şi te vopseşti. Scurt şi negru, domnişoară Lane. Lasă imaginea de Barbie.

Nu am plâns pe durata transformării. Totuşi, la întoarcere – blestemat să fii, Jericho Barrons, pentru ce mi-ai făcut pe urmă – am vomitat pe tot covorul lui persan din spatele magazinului.

Dacă mă gândesc mai bine, totul se declanşase în timp ce mă spălam pe cap în baia de lângă camera mea. M-a pocnit brusc o senzaţie de greaţă, dar m-am gândit că e doar o reacţie emoţională la o schimbare atât de radicală. Nu era de-ajuns că aveam dubii în privinţa a cine sunt şi ce se petrece cu mine, acum o să mai arăt şi ciudat, pe deasupra.

Senzaţia s-a accentuat când coboram, şi a devenit insuportabilă în clipa în care am ajuns în hol. Ar fi trebuit să-i dau mai multă atenţie, însă eram mult prea preocupată să-mi plâng de milă. Când am trecut prin cea de-a doua uşă care despărţea apartamentul de magazin, m-au apucat frisoanele şi transpiraţiile, aveam palmele umede şi

stomacul îmi bolborosea îngrozitor. Nu mi se mai întâmplase niciodată să trec de la o stare de bine la o stare de rău într-un timp atât de scurt.

Barrons şedea pe canapea, cu braţele întinse pe speteaza acesteia şi picioarele desfăcute, destins ca un leu după ce şi-a ucis prada. Privirea lui, însă, era pătrunzătoare ca a unui vultur. M-a examinat cu un interes vorace în momentul în care am păşit în cameră. Alături de el se găsea un teanc de hârtii al căror scop îmi era necunoscut.

Nici n-am apucat să închid bine uşa, că m-am aplecat în faţă şi am vomitat tot ce înghiţisem la prânz, în mare parte era doar apă. Sunt adepta consumului mare de apă. Este mult mai important să-ţi hidratezi pielea din interior decât să aplici o cremă bună la exterior. Nu m-am oprit până nu am eliminat tot, după care am scos câteva icnete. Şi iată-mă în patru labe, pentru a doua oară în tot atâtea zile, situaţie care mă enerva peste măsură. M-am şters la gură cu mâneca şi am ridicat furioasă ochii spre el. Îmi uram părul, îmi uram viaţa, şi îmi dădeam seama că se citeşte pe chipul meu.

El, în schimb, părea în culmea extazului.

— Ce-a fost asta, Barrons? Ce mi-ai făcut? am întrebat pe un ton acuzator.

Oricât ar fi fost de improbabil, aveam convingerea că el este vinovat de brusca mea indispoziţie.

A râs, s-a ridicat şi m-a privit de sus.

— Ai puterea de a simţi *Sinsar Dubh,* domnişoară Lane. Tocmai mi-ai devenit foarte, foarte utilă.

UNSPREZECE

— Nu vreau, am repetat, trăgându-mă în spate. Ia-le de lângă mine.

— Nu-ţi vor face niciun rău în forma asta, mi-a explicat Barrons pentru a cincea oară.

Nu era mai convingător acum decât fusese prima dată. Am gesticulat spre covorul încă ud după eforturile mele de a-l curăţa.

— Chestia asta ce e? Dac-aş mai avea ceva în stomac, aş fi încă în patru labe. Nu ştiu cum o numeşti tu, dar când cineva vomită din senin, e semn rău.

Ca să nu mai vorbesc de senzaţia de spaimă de care nu reuşeam să mai scap. Mi se ridicase tot părul de pe corp, ca şi când aş fi fost curentată. Voiam să stau cât mai departe de „ele”.

— Te vei obişnui…

— Asta spui tu.

— … şi nu te vei mai resimţi atât de puternic.

— N-am de gând să stau în preajma lor până se va întâmpla.

„Ele” era fotocopii ale celor două pagini despre care se presupunea că fuseseră rupte din *Sinsar Dubh.* Mă chinuia cu nişte fotocopii, nici măcar cu manuscrisul original. Şi totuşi, aceste facsimile amărâte reuşiseră să mă ţintuiască de perete în încercarea mea disperată de a mă feri de ele. Presimţeam că o să mă transform în Spiderman. Dacă nu-mi dădea pace, eram hotărâtă să escaladez pereţii folosindu-mă doar de unghiile mele manichiurate pe post de crampoane, şi aveam dubii că va funcţiona.

— Linişteşte-te, respiră adânc, mi-a spus Barrons. Poţi să te controlezi. Concentrează-te, domnişoară Lane.

Am tras aer în piept. Inutil.

— Am zis să respiri, nu să faci ca peştele pe uscat.

I-am aruncat o privire furioasă, am inspirat şi mi-am ţinut răsuflarea. După câteva secunde, Barrons a dat din cap şi eu am expirat prelung.

— Aşa e mai bine, a spus el.

— Ce se petrece cu mine?

— Are legătură cu ceea ce eşti. Cu mii de ani în urmă, pe vremea când toţi Fae au pornit Vânătoarea Sângeroasă, distrugând totul în calea lor, aceasta era senzaţia pe care o încerca un *sidhe-seer* la apropierea unei cete de călăreţi Tuatha Dé. Îl avertiza că trebuie să-şi ducă poporul la adăpost.

— N-am simţit aşa ceva în prezenţa creaturilor Unseelie, am remarcat eu.

Dar, reflectând la cele două evenimente, mi-am dat seama că totuşi *avusesem* o stare de greaţă, iar „viziunile" mele fuseseră precedate de un sentiment de frică. O trecusem cu vederea, fiindcă nu îi găsisem o cauză clară. În ce-l priveşte pe cel de-al doilea monstru, eram atât de grăbită să ajung la apartamentul Alinei şi întregul accident se petrecuse cu asemenea viteză, încât n-aş fi putut afirma cu tărie dacă simţisem ceva înainte sau nu.

— Am spus „ceată". Dacă sunt câte unul sau doi, impactul este minor. Nu este exclus ca doar *Sinsar Dubh* să-ţi provoace o stare de rău… sau o mie de Unseelie care se năpustesc spre tine. Cartea Neagră este cea mai preţioasă dintre toate talismanele Fae. Şi cea mai primejdioasă.

— Nu veni spre mine, am ţipat.

Se oprise la mai puţin de un metru de mine, cu paginile acelea teribile în mână. A mai făcut un pas, forţându-mă să devin una cu tapetul. Un tapet fricos şi fără pic de coloană vertebrală.

— Controlează-ţi teama, domnişoară Lane. Sunt doar nişte copii ale paginilor originale. Numai Cartea Neagră are un efect permanent.

— Zău?

Asta da, dezamăgire.

— Adică, în cazul în care reuşim s-o găsim, eu n-o să pot să mă ating de ea?

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, dar ochii şi-au păstrat răceala.

— Ba poţi. Dar nu sunt sigur că te vei mai plăcea după aceea.

— De ce să nu mă…, am dat eu să întreb, dar m-am oprit. Lasă, nu vreau să ştiu. Ţine paginile alea departe de mine.

— Să înţeleg că ai renunţat să-l mai cauţi pe ucigaşul surorii tale? Parcă te-a implorat să găseşti *Sinsar Dubh.* Ţi-a zis că totul depinde de ea.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de perete. Pentru o clipă, uitasem de Alina cu desăvârşire.

— De ce? am murmurat, ca şi când ea m-ar fi auzit. De ce nu mi-ai spus nimic? Ne-am fi putut ajuta reciproc. Împreună, poate n-am fi păţit nimic.

Asta era partea cea mai tristă. Gândul că lucrurile ar fi putut lua o altă turnură dacă mi s-ar fi destăinuit.

— Mă îndoiesc că ai fi crezut-o. Eşti extrem de căpoasă. Ai fost martora atâtor ciudăţenii şi tot încerci să le negi.

Glasul lui era prea aproape de mine. Barrons se mişcase din loc. Am deschis ochii. Stătea chiar în faţa mea, dar nu mă simţeam mai rău, fiindcă nu îl văzusem venind. Avea dreptate. Reacţia mea era deopotrivă psihică şi fizică, ceea ce însemna că putea fi controlată, măcar parţial. M-aş putea retrage, să mă întorc acasă şi să dau uitării prin ce-am trecut la Dublin, sau aş putea încerca să găsesc o cale de ieşire din acest impas. Mi-am trecut degetele prin părul scurt şi negru. Doar nu-mi ciopârţisem pletele blonde degeaba.

— Şi tu îi vezi pe Fae, Barrons, dar paginile alea nu te afectează în niciun fel.

— Obişnuinţa toceşte şi cele mai agere simţuri, domnişoară Lane. Putem începe?

Două ore mai târziu, Barrons a decis că exersasem suficient. Nu îndrăznisem să ating paginile, dar, cel puţin,

nu-mi mai venea să vomit în prezenţa lor. Găsisem o metodă de a-mi bloca gâtul împotriva icnetelor involuntare. Apropierea îmi pricinuia o stare de dezolare, însă am strâns din dinţi şi mi-am păstrat aparenţa prezentabilă.

— Te vei descurca, a spus el. Îmbracă-te. Mergem undeva.

— Sunt îmbrăcată.

Barrons s-a întors spre vitrină, scrutând întunericul de afară.

— Pune ceva mai… matur, domnişoară Lane.

— Poftim?

Purtam pantaloni trei sferturi albi, sandale elegante şi o bluză roz fără mâneci peste un maiou din dantelă. Din punctul meu de vedere, arătam cât se poate de matur. Am făcut o piruetă în faţa lui.

— Ce te deranjează?

Mi-a aruncat o privire fugitivă.

— Îmbracă ceva mai… feminin.

Cu silueta mea, nimeni nu m-ar fi putut acuza de lipsă de feminitate. Nu neg că uneori îmi pică fisa mai greu, dar, până la urmă, tot pică. Bărbaţii ăştia. Intră cu unul într-un magazin de lenjerie şi îţi garantez că se va opri în faţa celor mai vulgare desuuri, din piele ieftină şi lanţuri.

— Adică ceva mai… deocheat, am spus, fixându-l printre pleoape.

— Nişte haine în genul celor pe care le poartă femeile cu care ies eu. Femei mature. Crezi că te descurci, domnişoară Lane? O rochie neagră ar da impresia că eşti majoră. Noua tunsoare e în regulă. Dar fă-i ceva să semene cu cea din noaptea în care te-am vizitat la pensiune.

— Vrei să mă ciufulesc intenţionat?

— Nu ştiu cum o numeşti tu, dar da, asta vreau. Îţi ajunge o oră?

O oră însemna muncă *asiduă.*

— Să văd ce pot face, i-am zis pe un ton distant.

Douăzeci de minute mai târziu eram gata.

Bănuielile mele privitoare la clădirea din spatele librăriei s-au confirmat. Era un garaj, iar Jericho Barrons era foarte bogat. Comerţul cu cărţi şi fleacuri trebuie să fi fost profitabil.

Din colecţia de maşini extravagante, a ales-o pe cea mai modestă, un Porsche 911 Turbo negru, care a scos un răget impresionant din toţi cei 515 CP ai săi în clipa în care proprietarul lui a întors cheia în contact. Da, mă pricep la maşini. Îmi place să fie rapide şi frumoase, iar cele din gama Porsche au un farmec deosebit pentru orice tânăr.

A ridicat acoperişul textil şi am demarat în trombă, dar cu agresivitatea abilă pe care o necesită orice bolid capabil să atingă suta de kilometri în doar 3,6 secunde.

Cartierele se succedau sub privirile mele în vreme ce el tura motorul la maximum, făcând slalom printre maşini. Odată ce am trecut de periferia Dublinului, a renunţat la acoperiş. Ne întreceam cu vântul, în lumina lunii aproape pline. Aerul era cald, iar cerul acoperit de stele. În alte circumstanţe, m-aş fi simţit minunat.

Am întors capul spre Barrons. Indiferent cum ar fi în restul timpului – evident, el însuşi *sidhe-seer* şi o pacoste colosală pe capul omului –, Barrons era acum doar un simplu bărbat, savurând acel moment, capodopera tehnică din mâinile sale, drumul ce i se deschidea în faţă şi noaptea nemărginită.

— Unde mergem? am strigat eu, pentru a acoperi vuietul motorului şi al vântului.

Fără să-şi dezlipească ochii de la şosea – gest pentru care i-am fost profund recunoscătoare, căci rulam cu 170 kilometri pe oră –, mi-a răspuns:

— Mai sunt trei persoane importante în oraş care vor să pună mâna pe carte. Vreau să aflu dacă au descoperit ceva. Iar tu, domnişoară Lane, îmi vei servi drept copoi.

M-am uitat la ceasul de bord.

— E două dimineaţa, Barrons. Ce-ai de gând să faci? Să pătrunzi prin efracţie şi să le scotoceşti casele în timp ce dorm?

În funcţie de răspunsul lui, puteam stabili cât de stranie devenise viaţa mea. Astfel, dacă ar fi confirmat, nu mă aşteptam să protestez, ci să mă plâng fiindcă mă obligase să mă gătesc pentru un simplu jaf. O să fie un chin să fug de poliţie sau de proprietarii furioşi şi înarmaţi, cocoţată pe pantofi cu tocuri şi în fustă scurtă.

A încetinit puţin, ca să-l aud mai bine.

— Sunt oameni nocturni, domnişoară Lane. Vor fi curioşi să discute cu mine, la fel cum şi eu sunt curios să discut cu ei. Ne place să ne supraveghem reciproc. Dar ei nu te au pe *tine.*

Un zâmbet vag i-a apărut pe buze. Era încântat că îşi găsise o nouă armă. Am avut brusc o străfulgerare a viitorului meu, cum voi fi târâtă de colo-colo şi întrebată fără încetare „Acum ţi-e rău?”, exact ca într-una din reclamele la Verizon.

A accelerat iarăşi şi următoarele zece minute s-au scurs în tăcere. La un moment dat, a părăsit drumul principal şi a oprit la poarta unei proprietăţi îngrădite. După ce am fost verificaţi de doi paznici în uniforme albe care, după un scurt telefon, ne-au deschis poarta din oţel masiv, am intrat pe o alee lungă şi întortocheată, mărginită de copaci bătrâni şi înalţi.

Casa din capătul aleii era în totală disonanţă cu spaţiul înconjurător, de unde am tras concluzia că în locul ei se ridicase cândva un conac pe care îl demolaseră pentru a face loc actualei construcţii, o clădire futuristă, dizgraţioasă şi rece, din oţel şi sticlă. O serie de punţi transparente legau cele cinci niveluri uşor înclinate într-un unghi ascendent, iar terasele cu balustrade din fier îşi etalau mobilierul modern ce părea teribil de incomod. Recunosc, sunt de modă veche. Eu visez la o casă cu pridvor de jur împrejur şi mobilă albă din răchită, cu balansoare la ambele capete, ventilatoare suspendate care să se învârtă leneş, gărduleţe îmbrăcate în iederă şi ghivece cu ferigi, toate la umbra magnoliilor înflorite. Locul ăsta era mult prea pretenţios pentru gustul meu, şi deloc primitor.

Când am coborât din maşină, Barrons m-a avertizat:

— Fii cu ochii-n patru şi nu atinge nimic din ce nu pare uman.

Am pufnit într-un râs nervos, aproape înecându-mă. Cum rămâne cu clasicul sfat „Staţi împreună, ţineţi-vă de mână şi asiguraţi-vă bine înainte de a traversa strada”? M-am uitat la el.

— Nici n-am de gând, dar dac-ar fi, de ce n-am voie?

— Cred că Fiona are dreptate când spune că eşti Null. Rişti să ne dai de gol dacă atingi un Fae cu mâna.

Mi-am privit mâinile, unghiile roz care nu se prea potriveau cu noua mea înfăţişare. Părul negru s-ar asorta mai bine cu o nuanţă de ojă mai îndrăzneaţă. Va trebui să-mi reînnoiesc garderoba şi accesoriile.

— Null?

Mă chinuiam să ţin pasul cu el în timp ce traversam aleea acoperită cu cristale de cuarţ alb.

— Legendele străvechi vorbesc despre o specie de *sidhe-seer-i* a căror atingere îi poate îngheţa pe Fae, paralizându-i câteva minute şi împiedicându-i să călătorească prin spaţiu.

— Prin spaţiu?

— Vorbim altă dată despre asta. Ai reţinut ce trebuie să faci?

M-am uitat spre casă. Ai fi zis că nimeriserăm în toiul unei petreceri. Terasa era înţesată de lume, râsetele, muzica şi clinchetul gheţii în pahare răsunau până la noi.

— Da. Dacă simt că mi se face rău, întreb unde e toaleta, iar tu o să mă conduci până acolo.

— Foarte bine. Şi încă ceva, domnişoară Lane.

M-am întors spre el, nedumerită.

— Încearcă să dai impresia că mă placi.

În momentul în care m-a prins de talie şi m-a tras lângă el, m-a străbătut un fior din cap până-n picioare.

Casa era decorată auster, în alb şi negru. La fel şi oamenii. Dacă ar fi după mine, aş avea veşnic la îndemână o paletă de culori şi o pensulă şi aş vopsi lumea în galben,

mov, roz, lavandă, portocaliu şi acvamarin. Oamenii ăştia păreau să creadă că e foarte stilat să priveze lumea de orice culoare. Am conchis că trebuie să fie cu toţii depresivi.

— Jericho, a spus pe un ton pisicos o femeie superbă într-o rochie albă decoltată, încărcată de diamante.

În surâsul ei, însă, se citeau răutate şi ură. Nu faţă de el, ci faţă de mine.

— Cât pe-aci să nu te recunosc, a continuat ea. Nu cred că ne-am văzut vreodată cu hainele pe noi.

— Marilyn, a rostit el, salutând-o scurt din cap, gest ce a părut să o scoată din sărite.

— Cine este tânăra ta prietenă, Barrons? a întrebat un bărbat deşirat şi anorexic, cu o claie oribilă de păr alb.

Eram tentată să-l trag deoparte şi să-i explic că ţinuta sa complet neagră nu face decât să-i accentueze aspectul slab şi bolnăvicios, dar am considerat că nu este cel mai potrivit moment.

— Nu e treaba ta, i-a replicat Barrons.

— Ah, suntem binedispuşi ca întotdeauna, a rânjit bărbatul.

— „Suntem” ar însemna că ne tragem amândoi din acelaşi fond genetic. Nu este cazul, Ellis.

— Imbecil arogant, a bombănit bărbatul în spatele nostru.

— Bag de seamă că ai o grămadă de prieteni, am remarcat sarcastic.

— Nu există prieteni aici, domnişoară Lane. La *Casa Blanc* există doar profitori şi victime.

— Cu excepţia mea, am spus.

Un nume ciudat pentru o casă şi mai ciudată.

M-a fulgerat cu privirea.

— Ai să te obişnuieşti. Dacă apuci.

Chiar de-ar fi să trăiesc până la nouăzeci de ani, niciodată n-am să ajung ca oamenii ăia. Saluturile şoptite au continuat pe măsură ce treceam dintr-o încăpere în alta, unele însoţite de ocheade senzuale – din partea femeilor –, altele de uitături duşmănoase – din partea

bărbaţilor. Groaznică adunătură. M-a cuprins subit nostalgia, un dor cumplit de casă şi de părinţi.

N-am observat nimic neuman până când nu am ajuns la ultima cameră, situată în capătul opus al casei, la etajul al cincilea. Era supravegheată de trei rânduri de paznici înarmaţi.

Să recapitulăm: mă aflam la o petrecere supravegheată de gardieni înarmaţi şi eram îmbrăcată în negru. Nu putea fi real. Nu era genul meu. Din păcate, în ciuda fustei scurte care îmi dezvelea picioarele bronzate până la jumătatea coapsei, a bluzei strâmte care dădea impresia unor sâni mai mari şi a pantofilor cu toc, în comparaţie cu celelalte femei prezente la *Casa Blanc,* eu păream o adolescentă de cincisprezece ani. Îmi făceam iluzii în privinţa coafurii mele sexy şi sălbatice, dar era limpede că habar nu aveam ce semnifică acele două cuvinte. Cât despre arta machiajului, eram o biată amatoare.

— Nu te mai foi, mi-a zis Barrons.

Am luat o gură de aer, am numărat până la trei şi am expirat.

— Data viitoare, poate îmi dai mai multe detalii despre destinaţia noastră.

— Cască ochii bine, domnişoară Lane, şi n-o să fie nevoie.

Am trecut prin două uşi albe, enorme, şi am pătruns într-o sală complet albă: pereţi albi, covor alb, etajere albe îmbrăcate în sticlă intercalate cu coloane albe în vârful cărora erau expuse obiecte de artă de o valoare inestimabilă. Am încremenit, buimăcită de o dublă viziune. Acum că ştiam de existenţa monştrilor, îmi era mult mai uşor să îi depistez. Am tras concluzia că cei doi din faţa mea nu foloseau un glamour prea puternic, ori eu devenisem mai rezistentă, fiindcă odată ce le-am străpuns masca blondă şi musculoasă de bodyguarzi tipici, realitatea şi viziunea nu s-au mai suprapus şi le-am văzut doar înfăţişarea de Unseelie.

— Uşurel, mi-a şoptit Barrons, sesizându-mi agitaţia.

Apoi i s-a adresat cu un glas plictisit bărbatului cocoţat

pe un soi de tron alb, ca şi când ar fi acordat o audienţă supuşilor săi.

— McCabe.

— Barrons.

De regulă, nu-mi plac bărbaţii robuşti, vânjoşi şi cu părul roşcat, şi am fost surprinsă să îl găsesc atrăgător pe McCabe pentru stilul lui aspru, de irlandez pur-sânge, care nu se va cizela niciodată, indiferent cât de bogat va fi şi de câte comori se va înconjura Însă cei doi Unseelie care îl flancau nu erau deloc atrăgători. Creaturi uriaşe, hidoase, cenuşii, care îmi aminteau de doi rinoceri din cauza frunţilor late şi bombate, a ochilor ca două mărgele minuscule, a dinţilor inferiori proeminenţi şi a gurilor diforme lipsite de buze. Trupurile umflate şi îndesate ca două butoaie încăpeau cu greu în costumele albe prea strâmte. Braţele şi picioarele le erau butucănoase şi scoteau în permanenţă un grohăit gutural, asemeni porcilor care scurmă în noroi. Nu erau fioroşi, doar oribili. Am decis să nu mă concentrez asupra lor. În afară de o vagă arsură la stomac şi o oarecare nelinişte, nu mă incomodau cu nimic. Fireşte, impactul creat de Fae avea să fie de acum încolo eclipsat de forţa întunecată a *Sinsar Dubh.*

— Ce te-aduce la *Casa Blanc*? a întrebat McCabe, îndreptându-şi cravata albă peste cămaşa albă de sub sacoul costumului alb.

Ce rost mai are? mi-am zis în sinea mea. Cravata este un accesoriu, iar, prin definiţia lor, accesoriile au scopul de a pune în valoare o ţinută prin culoare, textură sau stil. Nu vă supăraţi, a auzit vreunul dintre voi de cuvântul „culoare”? Ar fi putut la fel de bine să se vopsească în alb din cap până-n picioare.

Barrons a înălţat din umeri.

— E o seară plăcută, numai bună pentru o plimbare cu maşina.

— E aproape lună plină, Barrons. Multe pericole pândesc la adăpostul umbrelor.

— Pericole pândesc peste tot, McCabe.

McCabe a izbucnit în râs, etalându-şi dantura albă de vedetă de cinema.

— Ţi-ai schimbat gusturile, Barrons? Cine-i fetiţa?

„Să nu deschizi gura”, mă avertizase Barrons pe drum, „indiferent ce-ar spune cineva. Dacă te enervezi, taci şi înghite.” Am simţit că iau foc la auzul ironicului „fetiţă”, dar mi-am muşcat buza şi n-am scos un cuvânt.

— Ultima mea bucăţică, McCabe.

N-a mai trebuit să muşc din nimic, fiindcă replica lui mă lăsase perplexă.

— Ea n-are limbă? a întrebat McCabe, amuzat.

— Vorbeşte doar când îi spun eu. De obicei, e cu gura plină.

Îmi ardeau obrajii.

McCabe a râs din nou.

— Când mai creşte, poate mi-o pasezi mie, ce părere ai?

M-a studiat pe îndelete, zăbovind asupra sânilor şi fundului. La final, am avut sentimentul că nu doar mă văzuse goală, ci şi că îmi descoperise cele două aluniţe în formă de inimă, una pe fesa stângă, iar cealaltă pe sânul drept, imediat lângă sfârc. Chipul său a căpătat o nouă expresie, nările i s-au lărgit, ochii i s-au îngustat.

— Pe de altă parte, a murmurat el, n-o lăsa să crească prea mult. Ce vrei în schimbul ei?

Barrons i-a răspuns cu un zâmbet sarcastic.

— Există o carte care m-ar interesa.

McCabe a pufnit zeflemitor, şi-a lipit indexul de degetul mare şi şi-a scuturat mâneca de o scamă imaginară.

— Nicio fufă nu-i atât de grozavă. Există femei şi există putere, dar numai una dintre ele nu se depreciază.

Expresia lui s-a schimbat din nou, buzele i s-au subţiat, privirea i-a devenit goală şi rece.

Şi uite aşa, cât ai bate din palme, interesul lui McCabe pentru mine s-a stins. Ba mai mult, aveam senzaţia înfiorătoare că în ochii lui nu sunt nici măcar o fiinţă umană. Eram mai degrabă… un prezervativ… un obiect de care se folosise, apoi se descotorosise fără să stea pe gânduri. Ce dacă în momentul respectiv goneam pe o

autostradă din Germania, sau zburam pe deasupra Atlanticului?

Oare Alina pătrunsese în această lume? Îl cunoscuse pe acest bărbat în alb, cu comportament obsesiv-compulsiv? Mi-l imaginam cu uşurinţă capabil să o ucidă, să ucidă pe oricine, de altfel. Totuşi, mi-o puteam imagina pe Alina îndrăgostindu-se de un asemenea om? Era bogat, nimic de zis, şi abil, şi atrăgător într-un mod brutal, viril. Dar inspectorul de poliţie şi cele două fete cu care discutasem erau absolut siguri că iubitul Alinei nu este irlandez, în timp ce McCabe – cu toate aerele sale – era irlandez get-beget, până-n măduva oaselor.

— Ai auzit ceva despre carte?

Barrons a trecut la subiectul care îl preocupa, uitând de mine complet. Doi bărbaţi care îşi văd de treburile lor, înconjuraţi de dive sexy pe pantofi cu tocuri interminabile, ca un platou de delicatese din care să se înfrupte când li se face chef.

— Nu, i-a răspuns McCabe sec. Tu?

— Nu, i-a replicat Barrons, la fel de sec.

McCabe a clătinat din cap.

— În acest caz, las-o pe ea şi pleacă. Sau plecaţi amândoi.

Era limpede că puţin îi păsa ce va alege Barrons. La drept vorbind, presimţeam că, dacă aş fi fost abandonată acolo, ar fi durat câteva zile până să mă bage în seamă McCabe.

Regele Alb îşi încheiase audienţa.

DOISPREZECE

Glamour: magie făcută de Fae pentru a-şi ascunde adevărata înfăţişare. Cu cât un Fae este mai puternic, cu atât glamourul său este mai dificil de străpuns. Un om normal vede doar imaginea falsă indusă de Fae şi orice atingere este evitată prin crearea unui câmp de distorsiune spaţială care face parte din glamourul unui Fae.

Iată de ce monstrul de pe alee, cu penis gigantic şi guri ca ventuzele, mă recunoscuse imediat – nu reuşisem să evit coliziunea cu el.

Oricine altcineva ar fi fost instantaneu respins în secunda în care ar fi dat colţul, şi şi-ar fi văzut de drum ameţit, ocolind un obiect invizibil. Ştiţi momentele alea în care vă spuneţi: „Doamne fereşte, ce-o fi cu mine? M-am împiedicat de unul singur.” Ia mai gândiţi-vă.

Conform spuselor lui Barrons, McCabe nu avea nici cea mai mică bănuială că paznicii săi sunt Unseelie, pe numele lor Ob şi Yrg, după cum aflaserăm în timp ce ne conduceau dinspre Sala Tronului. Desigur, amândoi ne prefăcuserăm că nu le auzim grohăiturile. Gărzile obişnuite ale lui McCabe dispăruseră cu trei luni înainte şi fuseseră înlocuite de Băieţii-Rinocer, Unseelie despre care Barrons presupunea că ar fi nişte ticăloşi din castele inferioare, trimişi acolo de nobilimea Fae pe post de câini de pază.

După câteva minute de gândire, am ajuns la singura concluzie logică:

— Asta înseamnă că şi un Unseelie caută *Sinsar Dubh,* nu-i aşa?

— Aşa se pare. Şi încă un Unseelie foarte puternic. Umblă un zvon despre cineva pe care Unseelie îl numesc

„Monseniorul”, dar deocamdată nu am reuşit să aflu cine sau ce este acesta. Te-am avertizat, domnişoară Lane, că nu ai idee în ce te bagi.

Unseelie erau şi-aşa destul de înfiorători. N-aveam niciun chef să-l întâlnesc pe cel considerat conducătorul lor.

— Poate a sosit momentul să mă retrag, am spus.

Încearcă numai, am citit în privirea lui. Chiar dacă m-aş fi îndurat să las moartea surorii mele nerezolvată, Jericho Barrons nu mi-ar fi permis niciodată să plec.

Cel mai deprimant era că aveam nevoie unul de celălalt. Eu aveam capacitatea de a simţi *Sinsar Dubh,* el deţinea toate informaţiile utile despre aceasta, inclusiv unde s-ar putea găsi şi cine mai e pe urmele ei. De una singură, n-aş putea afla despre petreceri ca cea de la *Casa Blanc,* şi nici n-aş putea pătrunde acolo. De unul singur, Barrons nu şi-ar da seama dacă manuscrisul este prin apropiere, poate chiar în aceeaşi cameră cu el. Ar putea sta lângă el şi să nu intuiască nimic.

Noaptea trecută, mă lămurisem cam cât de importantă sunt pentru el. Dacă manuscrisul ar fi fost un metal, atunci se poate spune că eu eram propriul său detector high-tech de metale. După ce Ob şi Yrg s-au întors la McCabe, Barrons m-a condus la fiecare dintre etajele acelei case serbede. În lipsa unei descoperiri, am cercetat toată proprietatea, inclusiv clădirile exterioare. Insistase să verificăm totul minuţios, astfel că abia în zori am revenit în dormitorul meu de împrumut. Oricât mi-ar fi displăcut să resimt din nou acea stare de rău, am fost aproape dezamăgită când super-simţul meu proaspăt descoperit nu detectase nimic.

Cu toate astea, nu cartea era importantă pentru mine. Important era să aflu detaliile vieţii secrete pe care o dusese sora mea. Nu mă interesau chestiile sinistre. Voiam să ştiu cine sau ce o omorâse pe Alina, şi îl voiam mort pe făptaş. Pe urmă, voiam să mă întorc acasă, în orăşelul meu provincial şi anost din Georgia cea fierbinte, şi să dau uitării tot ce am trăit în Dublin. Niciun Fae nu călcase în

Ashford? Minunat. O să mă mărit cu un băiat din zonă, care are o camionetă Chevrolet, ascultă la radio *Who's Your Daddy?* al lui Toby Keith şi este a opta generaţie dintr-o familie cinstită şi muncitoare din Ashford. O să merg la Atlanta pentru cumpărăturile esenţiale. În rest, n-o să mă dezlipesc de casă.

Deocamdată, însă, singura mea opţiune era să colaborez cu Barrons. Oamenii pe care i-am întâlnit în căutările noastre ar putea fi oameni pe care îi cunoscuse şi Alina. Iar dacă aş izbuti cumva să descopăr drumul pe care îl urmase în această lume sumbră, aş ajunge direct la criminal.

Nu peste mult timp, aveam să mă îndoiesc de înţelepciunea acestei decizii.

Am luat un stilou. Era duminică după-amiaza şi Barrons Books & Baubles era închis. Mă trezisem dezorientată şi năpădită de dorul mamei, însă când i-am sunat, tata mi-a zis că e în pat şi nu voia să o deranjeze. Nu dormea bine de la o vreme încoace, m-a informat el, deşi lua nişte pastile care ar fi trebuit să o ajute. Am purtat un soi de monolog câteva minute, dar văzând că trebuie să îi smulg cuvintele cu cleştele, m-am lăsat păgubaşă. Din lipsă de ocupaţie, mi-am luat jurnalul şi am coborât în magazin.

Şedeam întinsă pe burtă pe canapeaua comodă, cu jurnalul sprijinit de o pernă în faţa mea.

Psihoportare: modalitate de deplasare specifică pentru Fae, am notat.

Ronţăiam capătul cariocii mov şi meditam cum să descriu fenomenul. Explicaţia lui Barrons mă îngrozise.

„Adică e suficient să se *gândească* unde vor să meargă şi hop, au şi ajuns acolo?"

Barrons încuviinţase din cap.

„Adică e posibil să merg pe stradă şi să mă trezesc cu unul lângă mine care să mă ia pe sus?"

„Ah, dar vezi tu, domnişoară Lane, ai un avantaj nemaipomenit. Pui şi tu mâna pe el şi îl paralizezi, exact cum ai făcut cu ăla de pe alee. Însă trebuie să te mişti repede, ca să nu aibă timp să te teleporteze cine ştie unde."

„Şi pe urmă ce-mi rămâne de făcut? Scot armele ca să-l omor cât timp e paralizat?”

Oricât i-aş fi detestat pe Unseelie, gândul de a spinteca pe cineva când acesta nici măcar nu se poate mişca îmi părea de neconceput.

„Mă îndoiesc că ai fi în stare”, mi-a spus el. „Atât Seelie, cât şi Unseelie sunt practic indestructibili. Cei din castele superioare sunt cel mai greu de ucis.”

„Minunat. Ai idee cum ar trebui să procedez după ce îi transform în statui temporare?”

„Da, domnişoară Lane”, mi-a răspuns, cu obişnuitul său zâmbet sinistru şi ironic. „Fugi mâncând pământul.”

Mi-am aplicat nişte rimel negru pe vârfurile genelor, întrebându-mă cum s-ar cuveni să mă îmbrac pentru o întâlnire cu un vampir.

Compleul roşu pe care îl adusesem de acasă nu se potrivea prea bine cu părul meu negru. Mă temeam să nu fie perceput ca o tentativă provocatoare de a părea mai fioroasă. Cerceii din argint în formă de cruce pe care îi primisem de ziua mea de la mătuşa Sue precis aveau să facă aceeaşi impresie. Mi-am verificat ceasul. Din cauza ezitărilor mele o să întârzii la întâlnirea nocturnă cu Barrons. Nu mai aveam timp să dau o fugă până la biserica din capătul străzii ca să-mi dau cu puţină apă sfinţită pe la urechi şi încheieturi, reţeta mea personală de Eau de Nu-mă-muşca.

M-am studiat în oglindă. N-aş fi putut să arăt ca femeile de la *Casa Blanc* nici dacă aş fi vrut, ceea ce nu era cazul. Îmi plăcea de mine. Îmi plăceau culorile mele. Îmi plângea sufletul după vechiul meu păr.

Cu un oftat, am lăsat capul în jos, m-am dat cu fixativ şi, ca să capete luciu, l-am uscat puţin cu feonul. Când l-am dat înapoi pe spate şi mi-am trecut degetele prin păr – graţie bigudiurilor de la Miss Clairol – am obţinut nişte bucle ciufulite seducătoare ce îmi scoteau în evidenţă ochii verzi mai mult ca oricând. Uşor migdalaţi, cu gene lungi şi negre, ochii erau unul dintre atuurile mele, de un verde

intens, ca iarba proaspătă, de primăvară. Am un ten uniform care se bronzează uşor şi se asortează cam cu orice nuanţă. Nu-mi stătea rău brunetă. Doar că nu eram eu. Mă maturiza, mai ales în combinaţie cu rujul roşu de pe buze, o concesie făcută lui Barrons, fiindcă eram sigură că îi va displăcea ţinuta aleasă de mine.

În timp ce mă îmbrăcam, mi-am amintit cum eu şi Alina ne băteam joc de filmele şi cărţile cu vampiri, şi de toată isteria paranormală stârnită de inventarea unui băiat palid şi firav care locuia într-o cămăruţă de sub scări.

Asta se întâmpla înainte să descopăr că umbrele nopţii ascund într-adevăr fiinţe fantastice.

*

— Ce naiba ai pus pe tine, domnişoară Lane? m-a întrebat Barrons.

O fustă diafană şi seducătoare pe care se regăseau aproape toate nuanţele pastelate de pe faţa pământului, mulată pe şolduri şi căzându-mi vaporoasă până la glezne, o bluză trandafirie strâmtă cu mâneci scurte şi decolteu adânc cu paspoal din mătase, care îmi scotea în evidenţă sânii, şi sandale roz cu toc înalt, elegante, legate în jurul gleznelor. Culorile se potriveau de minune cu pielea mea bronzată şi buclele negre. Îmi dădeau un aspect feminin, dulce, sexy, dar tineresc, complet diferit de ce văzusem la *Casa Blanc.* Am păşit repede printre rafturile cu cărţi până la uşa magazinului, unde Barrons mă aştepta nerăbdător, şi am întins un deget spre el.

— Dacă mă mai tratezi ca pe una din pipiţele tale, poţi să-ţi iei adio de la înţelegerea noastră, Barrons. Ai nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de tine. După logica mea, înseamnă că suntem parteneri cu drepturi egale.

— Atunci, logica ta e greşită, mi-a replicat el scurt.

— Ba nu, a ta e, i-am vorbit pe acelaşi ton. Găseşte altă modalitate de a mă prezenta. Inventează ceva, dacă e nevoie. Dar dacă mai zici o dată că sunt bucăţica ta, sau mai faci aluzii inutile la gura mea şi la sex oral, îţi rup

popoul.

— Popoul, domnişoară Lane? a spus el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Curul, Barrons, i-am răspuns eu, încruntată.

Şi-a încrucişat braţele, cu ochii la rujul meu roşu.

— Să înţeleg că există şi aluzii utile la gura ta şi la sex oral cu mine, domnişoară Lane? Care-ar fi astea?

M-am uitat la el printre gene şi am schimbat subiectul.

— Individul ăsta, Mallucé, chiar e vampir?

Barrons a ridicat din umeri.

— El aşa pretinde. E înconjurat de oameni care îl cred. M-a examinat cu atenţie. Aseară mi-ai spus că vrei să fii informată ca să ştii cu ce să te îmbraci. Ţi-am explicat că mergem la reşedinţa gotică a unui vampir. Cum se face, atunci, că ai pus pe tine toate culorile curcubeului?

Am ridicat şi eu din umeri.

— Mă accepţi aşa cum sunt.

M-a acceptat, exact cum era de aşteptat.

Există câteva lucruri indispensabile oricărui vânător. Copoiul este unul dintre ele.

McCabe locuia la vreo douăzeci de minute distanţă, în partea de nord a oraşului, în ceea ce eu numeam o monstruozitate arhitecturală modernă.

Mallucé locuia la zece minute distanţă, în zona de sud a Dublinului, îngropat în vestigiile stridente ale trecutului. Epoca victoriană, perioada de şaizeci şi trei de ani cuprinsă între 1837 şi 1901, în care Regina Victoria a condus Marea Britanie şi s-a autoproclamat împărăteasa Indiei, a rămas imortalizată, poate în mod eronat, prin clădirile sale opulente, drapajele voluptuoase din catifea şi interioarele aglomerate.

Tema petrecerii lui Mallucé era Steampunk: haine victoriene modificate în stilurile cele mai extravagante, sfâşiate, deformate, combinate cu Goth, Rivet şi Punk – deşi mărturisesc că îmi este aproape imposibil să diferenţiez diversele curente ale modei morbide. Presupun că trebuie să trăieşti printre ei ca să-i descifrezi misterele.

Am încredinţat Porsche-ul unui valet Unseelie, deghizat în stil Deathpunk. În comparaţie cu el, chiar semănăm cu un curcubeu.

Bârlogul lui Mallucé era absolut grotesc, o clădire din cărămidă şi piatră ce îmbina un amalgam de stiluri arhitectonice victoriene, cu un iz puternic de *Familia Addams,* o multitudine de turnuleţe şi porticuri, balustrade din fier forjat şi parapete, bovindouri şi supralumini, şi destule coronamente şi vute decorate cât să zăpăcească şi ochiul, şi sufletul.

Cele patru etaje păreau aruncate unul peste altul, culminând cu acoperişul ce se profila negru pe cerul sumbru al nopţii, când plat, când abrupt, fără nicio noimă. Arbori neîngrijiţi, cu braţe scheletice, zgâriau plăcile de ardezie asemeni unor gheare uriaşe înfipte în capacul unui sicriu.

Casa se întindea pe un acru de teren, şi nu m-ar fi mirat să aflu că adăposteşte în jur de şaizeci-şaptezeci de camere. La ultimul etaj, orgile de lumini pâlpâiau în spatele ferestrelor lunguieţe, în ritmul muzicii gălăgioase. La etajele inferioare, te întâmpina o atmosferă diferită: lumânări negre şi purpurii erau unica sursă de lumină, muzica era domoală, languroasă, voluptuoasă.

Barrons îmi făcuse o prezentare destul de detaliată a gazdei noastre. Mallucé, pe numele lui adevărat John Johnstone Jr., venise pe lume cu vreo treizeci de ani în urmă într-o familie bogată. La moartea lui Johnstone Sr, într-un accident suspect de maşină care îi lăsase fiul stăpân peste o avere de câteva sute de milioane de dolari, J.J. Jr. Întorsese spatele imperiului financiar creat de tatăl său, vânduse toate companiile şi lichidase toate activele. Renunţase la numele său monoton, îl schimbase în mod legal cu romanticul Mallucé, adoptase o înfăţişare de Steampunk rafinat şi se prezentase societăţii Goth drept unul dintre cei mai proaspeţi vampiri.

De-a lungul anilor, milioanele sale îl ajutaseră să îşi formeze o veritabilă armată de simpatizanţi şi fani, astfel

că în unele zone numele de Mallucé era sinonim cu Lestat[6].

Barrons nu îl cunoscuse niciodată personal, însă avusese ocazia să îl vadă prin cluburile de noapte mondene. Supraveghea cu mare atenţie activitatea şi achiziţiile lui Mallucé.

— Se întâmplă adeseori să căutăm amândoi aceleaşi artefacte, mi-a explicat el. Ultima dată, a vrut să liciteze împotriva mea cu ocazia unei licitaţii electronice exclusiviste. Un bogat personaj solitar din Londra, Lucas Trevayne, tocmai dispăruse şi la doar câteva zile o mare parte din colecţiile sale a fost scoasă la vânzare pe piaţa neagră. Am apelat la serviciile unui hacker care să blocheze conexiunea lui Mallucé exact în momentul culminant.

Cu ochii sticlindu-i de încântare, Barrons zâmbea ca un animal de pradă ce savurează amintirea rivalului său ucis.

Şi-a reluat povestirea şi zâmbetul s-a şters.

— Din nefericire, obiectul pe care sperasem să-l găsesc în colecţia lui Trevayne lipsea. Cineva mi-o luase înainte. În orice caz, Mallucé aflase probabil despre *Sinsar Dubh* cu câţiva ani înainte de moartea tatălui său. Johnstone Sr avea o pasiune pentru artefacte, şi s-a iscat mare vâlvă între colecţionari în clipa în care pe piaţa neagră au apărut o serie de fotocopii după ceea ce se credea a fi un mit. Nu ştiu câte fotocopii există, dar ştiu sigur că Mallucé a văzut paginile la un moment dat. Mortăciunea asta nenorocită îmi stă ca un ghimpe în coastă de atunci.

A rostit „mortăciunea asta nenorocită” ca şi când şi-ar fi dorit din tot sufletul să-l vadă mort pe Mallucé, nu că l-ar fi crezut mort.

— Nu crezi că e vampir, am şoptit eu, în timp ce treceam dintr-o încăpere în alta, printre indivizi ameţiţi de droguri, întinşi pe divanele din pluş, leşinaţi pe scaunele din brocart, ori lungiţi pe podea, mai mult sau mai puţin despuiaţi.

Căutam o intrare în subsol, acolo unde, după spusele

[6] Celebru vampir din seria *Cronicile vampirilor* aparţinând scriitoarei Anne Rice.

unei fete toropite cu ochi violeţi, s-ar fi aflat „Stăpânul”. Mă căzneam să ignor zvâcnetele ritmice, icnetele şi gemetele în vreme ce ocoleam cu grijă mulţimea de trupuri goale, încolăcite.

Barrons a pufnit într-un râset scurt şi placid, mai curând grav decât amuzat.

— Dacă este vampir, creatorul lui ar merita să fie băgat într-un bazin cu agheasmă, să i se smulgă colţii, să fie castrat, jupuit de piele, tras în ţeapă şi lăsat la soare să moară în chinuri.

A urmat un moment de tăcere, după care m-a întrebat:

— Simţi ceva, domnişoară Lane?

Mă îndoiam că se referă la jena cauzată de scenele la care tocmai asistasem, aşa că am clătinat din cap în semn că nu.

Până să descoperim intrarea în subsol, ne-au mai ieşit în cale vreo şase Unseelie. Amestecaţi printre tinerii Goth, palizi, plini de piercinguri şi lanţuri, cu unghii şi buze negre, acei Fae întunecaţi îşi supuneau victimele inconştiente unor suplicii pe care nu înduram să le privesc. Deşi niciunul nu se apropia ca sluţenie de Omul Cenuşiu şi de Monstrul-cu-Multe-Guri, am ajuns la concluzia că nu există Unseelie atrăgători.

— Te înşeli, a spus Barrons, după ce i-am împărtăşit observaţia mea. Feţele regale Unseelie, prinţii şi prinţesele din cele patru case, nu sunt cu nimic mai prejos decât nobilimea Seelie. De fapt, este imposibil să-i deosebeşti.

— De ce sunt atâţia Unseelie aici?

— Se hrănesc cu tot ceea ce este macabru. Astfel de locuri sunt un veritabil paradis pentru ei.

Trecuse ceva vreme de când ne învârteam prin labirintul de coridoare subterane. Într-un final, am ajuns la un hol lung şi întunecat, la capătul căruia se zărea o uşă masivă protejată de drugi din oţel. Doisprezece gardieni înarmaţi cu mitraliere formau o barieră între Mallucé şi admiratorii săi prea zeloşi.

Un bărbat cât un taur, cu capul ras, s-a pus în calea noastră. Acele de siguranţă din urechile lui nu m-au şocat,

cele din pleoape, însă, erau o altă poveste.

— Unde mergeţi? a mârâit el, cu o mână îndreptând arma spre Barrons, iar pe cealaltă sprijinind-o pe patul unui pistol vârât la brâul pantalonilor săi din piele.

— Anunţă-l pe Mallucé că Jericho Barrons doreşte să vorbească cu el.

— De ce i-ar păsa Stăpânului?

— Am ceva ce îl interesează.

— Nu zău! Ce anume?

Barrons a zâmbit şi pentru prima oară am văzut un licăr de umor în ochii lui negri.

— Spune-i să încerce să-şi acceseze conturile bancare.

Zece minute mai târziu, uşa spre sanctuarul lui Mallucé s-a deschis. Mesagerul cu capul ras a ieşit împleticindu-se, palid ca ceara şi cu cămaşa mânjită de sânge.

Cei doi Băieţi-Rinocer care îl urmau ne-au băgat puştile în coaste şi ne-au împins pe uşă în bârlogul vampirului. Un val de greaţă mi s-a ridicat în stomac şi mi-am încleştat ambele mâini pe poşetă, ca nu cumva să îl ating din greşeală pe vreunul dintre hidoşii noştri însoţitori.

Încăperea din spatele uşii era atât de somptuos împodobită, cu pluş, satin, voaluri şi brocarturi, şi atât de ticsită de mobile în stil neo-victorian, încât, iniţial, nici nu am observat-o pe gazda noastră. Confuzia a fost cu atât mai mare cu cât hainele sale, un exemplu perfect de Goth romantic, se asortau cu decorul.

În cele din urmă, l-am depistat. Stătea nemişcat pe un fotoliu cu spătar jos, frumos împodobit, acoperit cu perne aurii şi cuverturi cu ciucuri. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni cu dungi negre şi cafenii din stofă groasă, texturată, şi papuci eleganţi, italieni. Cămaşa fină din olandă, de culoare crem, avea mâneci şi guler din dantelă ce se revărsa asemeni unei cascade de spumă, în timp ce jaboul era pătat de sânge. Pe deasupra, purta o jiletcă în nuanţe chihlimbarii, roşiatice, stacojii şi aurii şi, sub privirile mele, a scos o batistă albă din buzunarul interior şi şi-a şters uşor bărbia de sânge, după care a lins ultimele

picături rămase pe buze. Atletic şi graţios ca o felină, Mallucé avea pielea palidă şi netedă a unei statui. Ochii galbeni şi morţi dădeau un aspect sălbatic chipului său cizelat, nefiresc de alb. Părul lung şi blond, împletit într-o coadă împodobită cu mărgele de ambră, îi accentua paloarea cadaverică.

Cu o mişcare unduioasă, vampirul s-a ridicat din fotoliul său, ţinând în mână un laptop ce discorda cu restul peisajului. Dintr-o lovitură graţioasă a degetelor, a închis capacul cromat, a azvârlit aparatul pe o masă învelită în catifea, apoi a venit spre noi, parcă levitând.

Privindu-l cum stă în fixitatea sa neînsufleţită faţă în faţă cu virilitatea carnală şi uluitoarea vitalitate a lui Barrons, am realizat cu surprindere că, deşi mă aflam în sălaşul vampirului, înconjurată de adoratorii şi paznicii săi, dacă aş fi fost întrebată care dintre cei doi bărbaţi este mai periculos, nu l-aş fi ales pe Mallucé. Cu ochii mijiţi, mă uitam când la unul, când la celălalt. Mă frământa ceva şi nu-mi dădeam seama ce anume. Din nefericire, aveam să-l descopăr când era deja prea târziu. Nu peste mult timp, am aflat că totul fusese o minciună, că Barrons îl înfruntase cu atâta nonşalanţă pe Stăpânul băutor de sânge pentru că intrase acolo cu garanţia nerostită că, orice s-ar întâmpla, va pleca viu şi nevătămat, şi *nicidecum* pentru că l-ar fi şantajat pe Mallucé.

— Ce-ai făcut cu banii mei? l-a întrebat vampirul, cu o voce catifelată, în contrast cu ochii săi galbeni, străpungători.

Barrons a râs, etalându-şi dinţii albi pe chipul oacheş.

— Ia-o ca pe o poliţă de asigurare. Îi primeşti înapoi când ne încheiem socotelile, Johnstone.

Vampirul şi-a dezvelit colţii lungi şi ascuţiţi. O expresie de furie cumplită, iraţională, i-a străbătut faţa îngheţată.

— Numele meu e Mallucé, cretinule, a şuierat el.

Unu la zero în favoarea lui Barrons, mi-am zis în sinea mea. J.J. Jr. încă îşi detesta numele. Pierderea averii sale colosale nu părea să îl deranjeze nici pe jumătate pe cât îl enerva să fie strigat pe numele său adevărat.

Barrons l-a măsurat cu o privire dispreţuitoare, de la jaboul diafan pătat cu sânge, până în vârfurile papucilor săi ascuţiţi din piele brodată cu mătase.

— Mallucé Cretinule, a repetat el. Şi eu care credeam că numele tău de familie e Prost Gust.

Mallucé şi-a îngustat ochii inumani.

— Ţi s-a urât cu binele, muritorule?

Îşi regăsise calmul, chipul redevenise inexpresiv, glasul, stăpânit, lin şi melodios, ca o mângâiere verbală.

Barrons a râs din nou.

— Se poate. Dar mă îndoiesc că mi-ai putea fi de ajutor. Ce ştii despre *Sinsar Dubh,* Jr?

Un fior aproape imperceptibil l-a săgetat pe Mallucé. Dacă nu l-aş fi urmărit cu atenţie, aş fi ratat-o. Era a doua oară când îşi trăda emoţiile, un lucru care aş fi putut paria că nu i se întâmpla prea des. S-a uitat la paznicii săi, apoi spre uşă.

— Afară. Cu excepţia ta, a spus el, arătând spre Barrons.

Barrons m-a cuprins cu un braţ de umeri. Am îngheţat instantaneu, exact cum păţisem cu o seară înainte. Bărbatul degaja o forţă covârşitoare.

— Ea rămâne lângă mine, a spus Barrons.

Mallucé mi-a aruncat o privire sarcastică. Încet, foarte încet, colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet ce nu se potrivea cu ochii ăia glaciali, morţi, sălbatici.

— Văd că cineva a luat în serios cântecul celor de la Rolling Stones, a murmurat el.

Ei, ce să spun, mai nou, toată lumea e critic de modă. Ştiam la ce melodie se referă. *She's a Rainbow*[7]. De câte ori îl ascultam la iPod, închideam ochii şi mă învârteam, imaginându-mi că sunt într-o poieniţă însorită, cu braţele întinse şi capul lăsat pe spate, până ce toate culorile lumii îmi ţâşneau din vârfurile degetelor asemeni unor aerografe micuţe, vopsind copacii, păsările, albinele, florile, şi chiar soarele de pe cer în cele mai minunate nuanţe. Iubeam cântecul ăla. Văzând că nu-i răspund – Barrons şi cu mine ne înţeleseserăm ce are voie să spună despre mine, însă eu

[7] Ea e un curcubeu (engl.).

eram, în continuare, obligată să nu deschid gura –, Mallucé s-a întors către gărzile sale, care nu se clintiseră din loc, şi a rostit printre dinţi:

— Am zis *afară.*

Cei doi Unseelie s-au uitat unul la celălalt, după care unul a spus cu o voce groasă:

— Dar, Înălţimea Ta Cel Nemort…

— Oh, Doamne, vă bateţi joc de mine? a bombănit Barrons, clătinând din cap. N-aţi găsit ceva mai original?

— *Acum,* s-a răstit Mallucé.

La vederea colţilor lui, cei doi paznici au ieşit. Dar nu păreau deloc încântaţi de situaţie.

TREISPREZECE

— Ce pierdere de timp! a mormăit Barrons în timp ce ne croiam drum printre mobilele vechi şi moravurile mult prea modeme din reşedinţa lui Mallucé.

N-am spus nimic. Cei doi Băieţi-Rinocer erau în spatele nostru ca să se asigure că plecăm. „Stăpânul” era foarte supărat din cauza noastră.

Odată ce scăpase de gărzi, Mallucé o făcuse pe neştiutorul, prefăcându-se că nu auzise în viaţa lui de *Sinsar Dubh,* deşi chiar şi un orb ar fi remarcat nu numai că ştia, ci şi că lucrul ăla îl tulbura profund. El şi Barrons se lansaseră într-o luptă de cocoşi, împărţindu-şi tot felul de injurii, şi uitând de mine cu desăvârşire.

Nu trecuseră zece minute de când se războiau, când unul din paznici – uman, de data asta – a avut proasta inspiraţie de a-i întrerupe. Am fost atunci martora unui incident care m-a convins că J.J. Jr. este realmente vampir, sau, în orice caz, are puteri supranaturale. Şi-a înfipt mâna palidă în beregata namilei de doi metri, a ridicat-o de la pământ şi a azvârlit-o în capătul opus al camerei cu asemenea forţă, încât gardianul s-a izbit de un perete, s-a prăvălit pe jos şi a rămas acolo, cu capul atârnându-i moale în piept şi sângele curgându-i din nas şi urechi. Mallucé se uita la el, cu o strălucire ireală în ochi, şi, pentru o clipă, m-am temut că se va năpusti asupra moviliţei însângerate şi se va ospăta.

E vremea s-o ştergem, mi-am zis, ajunsă în pragul isteriei. Barrons însă îi adresase o nouă insultă, iar cei doi îşi reluaseră cearta. Am rămas înlemnită la locul meu, cu braţele strânse în jurul corpului ca să nu mor de frig, bătând nervoasă dintr-un picior şi chinuindu-mă să nu vomit.

Paznicii Unseelie nu s-au mulţumit să ne conducă până la uşă, ci ne-au urmat până la maşină şi au aşteptat să urcăm în ea. Erau tot acolo, alături de amicul lor valet, în momentul în care am demarat. Fusese de departe cea mai cumplită experienţă din viaţa mea, mai oribilă chiar decât întâlnirea cu Monstrul-cu-Multe-Guri.

— Promite-mi că nu mai călcăm pe acolo, i-am spus lui Barrons în timp ce îmi ştergeam palmele transpirate pe fustă.

— Nu pot, domnişoară Lane. N-am cercetat tot terenul. Va trebui să ne întoarcem peste două-trei zile şi să căutăm mai atent.

— Nu avem ce să căutăm, i-am zis.

— N-ai de unde să ştii, mi-a răspuns, întorcându-se spre mine. Proprietatea lui Mallucé se întinde pe sute de acri.

Am scos un oftat prelung. Nu aveam dubii că, dacă ar fi fost după el, m-ar fi târât pe fiecare afurisit de centimetru, înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, de parcă aş fi fost propriul lui aspirator paranormal.

— Barrons, n-o să găsim absolut nimic, am insistat.

— Şi eu îţi repet, domnişoară Lane, că nu ai cum să ştii. Nu ai simţit fotocopiile până când nu le-am scos din seiful situat la trei niveluri sub garaj şi nu le-am adus în magazin.

Am clipit din ochi a neîncredere.

— Adică există trei niveluri subterane? Cu ce scop?

Barrons tăcea, regretând parcă mărturisirea pe care abia mi-o făcuse. Mi-am dat seama că subiectul este închis, astfel că mi-am continuat peroraţia. Nici prin cap nu-mi trecea să mai intru în bârlogul vampirului, nici mâine, nici poimâine, nici săptămâna viitoare. Dacă mă prindeau, aveau să mă ucidă, asta era sigur. Nu fusesem prea discretă.

— Nu sunt de acord cu tine, am spus. Cred că Mallucé şi-ar ţine lucrurile de valoare lângă el. Le-ar vrea la îndemână, măcar ca să le poată scoate din când în când ca să jubileze.

Barrons mi-a aruncat o uitătură piezişă.

— Brusc ai devenit expertă în Mallucé?

— Nu expertă, dar mai ştiu şi eu câte ceva, am replicat, iritată.

— Ce te face să crezi asta, Domnişoară Curcubeu?

Doamne, nesimţit era uneori. L-am ignorat fiindcă ştiam că i-o voi plăti imediat. Aproape că meritase să las pe masa vampirului setul de machiaj de la mama, peria, oja roz preferată, şi două batoane de ciocolată. Expresia de pe chipul lui Barrons când am deschis geanta şi am scos o casetă neagră lăcuită merita orice sacrificiu.

— Pentru că acolo se afla *asta,* i-am zis, mândră de mine. La îndemână.

Barrons a redus viteza şi a apăsat pe frână cu atâta forţă încât pneurile au scârţâit, iar din manşoane a ieşit fum.

— M-am descurcat bine. Hai, Barrons, recunoaşte, l-am îndemnat eu. M-am descurcat bine, nu-i aşa?

Nu numai că o puteam simţi pe *Sinsar Dubh,* dar simţeam toate Obiectele Magice Fae – sau OMF-uri, cum îmi place să le prescurtez – şi eram din cale-afară de mândră de uşurinţa cu care îl subtilizasem pe primul.

Restul drumului l-am parcurs cu puţin sub viteza luminii. Acum şedeam în spaţiul de conversaţie, unde Barrons îmi examina prada.

— În afară de faptul că i-ai lăsat sub nas „cartea ta de vizită”, mi-a spus el, întorcând cutia pe toate feţele, ceea ce e o prostie de nedescris, presupun că meriţi să te felicit fiindcă ai reuşit să scapi cu viaţă. Deocamdată.

Am pufnit ironic. Presupun, totuşi, că o jumătate de compliment din partea lui Barrons e mai bine decât deloc. Când ne opriserăm în mijlocul drumului – riscant de aproape de casa lui Mallucé – şi îi mărturisisem că lăsasem în urmă o serie de obiecte personale, Barrons pusese piciorul pe acceleraţie şi ne întorseserăm ca fulgerul în oraş.

— N-am avut încotro, i-am explicat pentru a mia oară. Altfel nu mi-ar fi încăput în geantă.

M-am uitat la el, dar Barrons nu avea ochi decât pentru

OMF, încercând să descopere cum se deschide.

— Data viitoare, o să fiu mai prudentă şi n-o să mai iau nimic, am continuat, bosumflată. Ţi-ar conveni mai mult?

A ridicat privirile spre mine, ţintuindu-mă cu toată aroganţa lui europeană.

— Nu la asta m-am referit, domnişoară Lane. O ştii prea bine.

I-am răspuns cu o uitătură similară.

— Atunci nu mă mai certa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Sub fustă n-o puteam ascunde. În sutien, nici atât.

Ochii i-au fugit imediat la pieptul meu şi au zăbovit acolo câteva secunde.

Când şi-a întors atenţia spre casetă, am tras aer în piept şi m-am uitat pierdută la vârful capului său brun. Barrons tocmai îmi aruncase cea mai senzuală, lascivă, *flămândă* privire de care avusesem parte în toată existenţa mea, şi eram aproape convinsă că fusese un gest inconştient. Simţeam că îmi ard sânii. Gura mi s-a uscat brusc. Poate că Jericho Barrons nu era decât cu şapte sau opt ani mai mare decât mine, poate că cele mai multe femei îl găseau atrăgător, în stilul lui tenebros şi rece, dar noi doi proveneam din lumi diferite şi nu împărtăşeam aceeaşi viziune despre viaţă. Gazelele nu împart culcuşul cu leii, cel puţin nu când sunt în viaţă. După o clipă de uluială, am scuturat din cap, mi-am alungat privirea curioasă din minte – în realitatea mea, nu era loc pentru ea – şi am schimbat repede subiectul discuţiei.

— Deci, ai idee ce este?

Îmi trezea o senzaţie diferită faţă de fotocopiile după *Sinsar Dubh.* Cu toate că mă apucase greaţa imediat în care am pătruns în încăpere, aceasta nu fusese la fel de intensă nici măcar în momentul în care mă apropiasem de obiect. Profitasem de cearta ridicolă dintre Barrons şi Mallucé şi îl şterpelisem. Nu fusese uşor, dar, cel puţin, reuşisem să-mi stăpânesc dezgustul.

— Dacă e ceea ce cred eu, a spus Barrons, este aproape la fel de important precum însăşi Cartea Neagră. Ne este

indispensabil. Aha, a exclamat el cu satisfacţie, asta e.

Caseta s-a deschis cu câteva clinchete metalice.

M-am aplecat în faţă şi am privit înăuntru. Pe un aşternut de catifea neagră, stătea o piatră translucidă, neagră-albăstruie, ce părea tăiată dintr-o bucată mult mai mare. Atât suprafeţele exterioare netede, cât şi faţetele interioare brute erau acoperite cu litere embosate, asemănătoare runelor. Piatra emana o stranie lumină albastră care devenea tot mai neagră spre margini. M-a trecut un fior de gheaţă numai uitându-mă la ea.

— Într-adevăr, domnişoară Lane, meriţi felicitări. Trecând peste metodele tale rudimentare, ne aflăm în posesia a două dintre cele patru pietre sacre care ne pot dezlega misterul lui *Sinsar Dubh.*

— Eu văd doar una.

— Surata ei este la adăpost, în seiful meu.

A mângâiat uşor suprafaţa pietrei care scotea un zumzet slab.

— Ce-i cu sunetul ăla?

Începeam să mă întreb ce alte minuni se mai ascund sub garajul lui Barrons.

— Simte probabil apropierea celeilalte. Legenda spune că, dacă cele patru pietre sunt puse laolaltă, vor cânta Oda Facerii.

— Adică vor crea ele ceva?

Barrons a ridicat din umeri.

— În limba Fae, nu există cuvinte precum „a crea” sau „a distruge”. Există doar „facerea” unui lucru, ceea ce implică automat şi „dispariţia” lui.

— Ciudat, am spus. Trebuie să aibă o limbă extrem de limitată.

— Nu limitată, ci foarte exactă. Dacă judeci puţin, vei vedea că are noimă. De pildă, dacă faci un lucru raţional, înseamnă că ai făcut să dispară confuzia.

— Poftim?

Confuzia mea era la fel de mare, ba chiar o simţeam cum se adânceşte.

— Ca să faci ceva, domnişoară Lane, trebuie mai întâi de

toate să faci să dispară ceea ce există deja. Dacă începi de la nimic, până şi acel nimic dispare atunci când îl înlocuieşti cu ceva. Tuatha Dé nu fac nicio diferenţă între a crea şi a distruge. Pentru ei, nu există decât conceptele de stagnare şi schimbare.

Eu sunt genul pragmatic. La facultate, abia reuşeam să trec examenele la filosofie. Când am încercat să citesc *Fiinţa şi neantul* de Jean-Paul Sartre, am crezut că o să mă îmbolnăvesc de narcolepsie, fiindcă, la fiecare două-trei paragrafe, mă pocnea un somn vecin cu coma. Din *Metamorfoza* lui Kafka, nu-mi mai amintesc decât mărul care a rămas înţepenit în spatele gândacului. Iar din eseul stupid al lui Borges despre avataruri şi broasca-ţestoasă n-am învăţat absolut nimic, poate doar că poezioara *Iepuraşul Foo Foo* este mult mai interesantă, pentru că versurile ei au rimă şi e simpatic să o reciţi în timp ce sari coarda.

Voi încerca să rezum ce am priceput eu din vorbele lui Barrons: Pentru Fae nici nu contează dacă eu sunt vie sau moartă, nici măcar nu s-ar consemna că sunt moartă, ci doar că înainte eram capabilă să vorbesc, să merg pe picioarele mele şi să mă îmbrac singură, iar pe urmă n-am mai putut să fac toate astea, de parcă cineva mi-ar fi scos bateriile.

Deodată, am înţeles că nu mi-ar lua mult să învăţ să-i urăsc pe Fae.

După ce i-am cerut iertare mamei în gând, am luat o pernă zdrenţuită şi am azvârlit-o în capătul celălalt al dormitorului devastat, ţipând:

— Fir-ar a dracului de treabă, Alina! Unde naiba l-ai pus?

Fulgii pluteau prin toată camera. Rămăşiţele pernei sfâşiate s-au lovit de poza înrămată a unui cottage de pe malul mării, agăţată la capul patului – unul dintre puţinele lucruri rămase intacte – şi au dărâmat-o de pe perete. Din fericire, a aterizat pe pat, iar geamul nu s-a spart. Din nefericire, în spatele ei nu se găsea nicio ascunzătoare.

M-am prăbuşit pe jos, cu spatele lipit de perete şi ochii în tavan, aşteptând să vină inspiraţia. Nu a venit. Îmi epuizasem toate ideile. Scotocisem toate ascunzătorile ştiute şi neştiute ale Alinei, dar în zadar. Pe lângă faptul că nu îi găsisem jurnalul, descoperisem şi lipsa altor lucruri. Albumele de fotografii, agenda ei cu pagini înflorate, toate dispăruseră. Pentru Alina, agenda era la fel de sfântă ca şi jurnalul. Ştiam, de asemenea, că luase cu ea, la Dublin, două albume cu poze: unul cu familia şi casa noastră din Ashford, ca să le arate noilor ei prieteni, şi altul gol, pe care să-l umple pe durata şederii în Irlanda.

Niciunul nu era de găsit, deşi scormonisem prin toate ungherele.

În drum spre apartament, trecusem chiar şi pe la un magazin de bricolaj şi cumpărasem un ciocan cu care să sparg scândura de pe fundul şifonierului, într-un final, l-am folosit ca să verific *toate* mulurile şi ramele din casă, în căutarea unei îmbinări slabe. Am ciocănit în toate colţurile şi crăpăturile din faţada şemineului. Am bătut în scândurile podelei, în speranţa că voi descoperi un spaţiu gol. Am examinat fiecare mobilă pe toate părţile. M-am uitat până şi în interiorul şi sub bazinul de toaletă.

N-am găsit absolut nimic.

Dacă jurnalul era într-adevăr ascuns în apartament, Alina dăduse dovadă de o ingeniozitate incredibilă. Unicul lucru care îmi mai rămânea de făcut era să demolez pur şi simplu întreaga casă: să sparg pereţii, să sfărâm dulapurile, să smulg duşumeaua, moment în care va trebui efectiv să cumpăr toată clădirea ca să achit pagubele produse, şi nu aveam atâţia bani.

Am luat o gură de aer. Barrons, însă, dispunea de banii necesari. Ştiam cum să-l îmboldesc să caute jurnalul Alinei. Eu, personal, îl voiam pentru indiciile pe care le-ar fi putut conţine cu privire la asasin, dar nu era exclus să cuprindă şi informaţii legate de *Sinsar Dubh.* În fond, ultimele ei cuvinte fuseseră „Acum ştiu ce este, ştiu unde…”, înainte ca mesajul să se întrerupă. Erau şanse bune să fi pomenit despre carte în jurnal.

Întrebarea era: Puteam avea încredere în Jericho Barrons? Şi dacă da, în ce măsură?

Mă uitam în gol, încercând să-mi dau seama cât de bine îl cunosc. Nu prea bine. Bărbatul brunet şi exotic, jumătate basc, jumătate pict, era un mister de care nimeni nu se apropia suficient de mult pentru a-l dezlega. Fiona ar putea şti câte ceva despre el, dar ea însăşi era un mister.

Un lucru ştiam cu certitudine: Va fi super-nervos pe mine când ne vom întâlni, fiindcă ultimele vorbe pe care mi le adresase, pe obişnuitul său ton arogant, înainte să mă prăbuşesc în patul meu azi-dimineaţă, fuseseră: „Mâine sunt ocupat, domnişoară Lane. Nu ai voie să părăseşti magazinul până nu mă întorc. Fiona îţi va aduce tot ce îţi trebuie.”

Îi ignorasem ordinul. La scurt timp după ce mă trezisem, pe la două şi jumătate după-amiaza, m-am furişat pe uşa din dos şi am plecat pe aleea din spatele librăriei. Nu eram proastă şi nici nu o căutam cu lumânarea. Aveam o misiune şi nu puteam permite fricii să mă oprească, altminteri aş putea la fel de bine să-mi cumpăr un bilet de avion spre casă şi să fug la mama şi la tata cu coada între picioare.

Da, ştiam că Monstrul-cu-Multe-Guri colindă străzile în căutarea versiunii mele mai blonde şi mai aiurite. Da, eram convinsă că, în vreme ce Mallucé îşi face somnul de frumuseţe într-un sicriu fastuos în stil gotic romantic, cu hainele din dantelă pline de sânge, oamenii lui răscolesc tot oraşul în căutarea viclenei Domnişoare Curcubeu.

Dar nimeni n-o să mă caute pe mine *cea de azi.* Azi eram incognito.

Îmi strânsesem părul în coadă şi o îndesasem sub şapca trasă pe ochi. Eram îmbrăcată cu blugii mei decoloraţi preferaţi, un tricou larg şi ponosit pe care îl furasem de la tata înainte de plecare şi care fusese cândva negru, şi o pereche de tenişi vechi. Nu purtam niciun accesoriu, iar pe post de geantă luasem o pungă din hârtie. Nu mă machiasem deloc, nici măcar un strop de ruj, deşi îmi simţeam buzele foarte ciudat. Sunt dependentă de

substanţele hidratante. Presupun că e din cauză că vin dintr-o zonă atât de călduroasă cum este Georgia. Acolo, chiar şi persoanele cu cea mai grozavă piele au nevoie de puţină hidratare. Însă piesa de rezistenţă a costumaţiei mele era o pereche de ochelari cu lupă cumpăraţi de la o farmacie de pe drum şi pe care îi agăţasem la gulerul tricoului.

Poate nu vi se pare cine ştie ce deghizare, dar am învăţat câteva lucruri despre oameni. Lumea remarcă femeile atrăgătoare şi frumos îmbrăcate. Şi se căzneşte să le ignore pe cele urâte şi şleampete. Dacă arăţi suficient de rău, nimeni nu te va băga în seamă. În ceea ce mă privea, arătam mai rău ca oricând. Eram şi mândră şi jenată de reuşita mea. Poate nu voi trece niciodată drept urâtă, dar în clipa de faţă izbutisem să mă fac invizibilă.

M-am uitat la ceas şi m-am ridicat de jos. Cotrobăisem ore întregi prin apartamentul Alinei şi se apropia de ora şapte. De regulă, Barrons se întorcea la magazin puţin după opt şi voiam să i-o iau înainte. Eram conştientă că Fiona o să mă pârască, însă o să fie mai puţin nervos când o să vadă că detectorul lui personal de OMF-uri e viu şi nevătămat, decât dacă l-aş lăsa să se perpelească, gândindu-se că l-a pierdut.

Mi-am luat geanta-pungă, mi-am pus ochelarii pe nas, mi-am tras şapca pe ochi, am stins luminile şi am încuiat uşa.

*

Aerul era cald, iar apusul colora cerul într-un portocaliu roşiatic în momentul în care am pus piciorul afară. O să fie o seară frumoasă de vară la Dublin. Casa Alinei şi cea a lui Barrons erau situate în capetele opuse ale cartierului Temple Bar, însă nu mă deranja să mă strecor prin mulţimea de petrecăreţi. Chiar dacă eu nu eram binedispusă, era plăcut să văd oameni veseli. Îmi dădea un sentiment de optimism.

În timp ce goneam pe străduţele pietruite, nimeni nu mi-a aruncat o privire. Eram mulţumită de invizibilitatea mea

şi tot mai detaşată de lumea mea supranaturală şi deprimantă cu fiecare melodie de pe iPod. Ascultam una din melodiile mele preferate, *Laid* a lui James – *patul e mistuit de pasiunea noastră, vecinii se plâng de zgomotele de la etaj, dar ei nu îi place decât deasupra* – când am dat cu ochii de el.

Am vrut să mi-o trag în clipa în care l-am văzut.

V-am zis că nu mi-e uşor să vorbesc urât, aşa că vă puteţi imagina ce efect au aceşti Fae asupra mea, dacă cuvintele mi-au venit instantaneu în minte, alungând orice urmă de raţiune. Eul şi supraeul au fost lichidate dintr-o singură lovitură rapidă şi fatală, lăsându-mă pradă noului meu stăpân, ticălosul, hedonistul id.

M-a cuprins fierbinţeala, o umezeală caldă între picioare, cu tot trupul îmbătat de dorinţă. Sânii mi s-au umflat numai uitându-mă la el, au devenit mai moi, mai plini, mai grei. Atingerea sfârcurilor de sutien funcţiona ca un instrument de tortură erotică, pantalonii s-au transformat într-o închisoare insuportabilă. Tânjeam să simt ceva între picioare, care să pulseze înăuntrul meu, să se înfigă în mine. Aveam nevoie de ceva care să se frece de mine. Ceva gros, fierbinte şi lung care să se frece înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, la nesfârşit. Oh, Doamne, aveam nevoie de *ceva!* Nimic altceva nu-mi va alina durerea, nimic altceva nu-mi va împlini singurul meu scop – să fac sex.

Hainele erau o insultă adusă pielii mele. Trebuia să scap de ele. Am apucat de tivul tricoului şi am dat să-l trag peste cap.

Adierea vântului pe pielea mea goală m-a înfiorat. Am înlemnit, cu tricoul pe jumătate scos.

Ce naiba mă apucase?

Sora mea murise. Putrezea în cimitirul bisericii la care mergeam din copilărie. Biserica în care amândouă visaserăm să ne căsătorim într-o bună zi. Alina n-o va mai face.

Din cauza unui Fae, fără îndoială. După ultimele evenimente, eram sigură că unul sau mai mulţi erau

vinovaţi de moartea ei brutală. O sfâşiaseră cu colţii şi ghearele, şi Dumnezeu ştie ce altceva îi mai făcuseră. Legistul nu găsise urme de spermă, iar ceea ce *găsise* în ea rămăsese un mister. Încercam să nu mă gândesc la asta prea mult.

— În niciun caz, am exclamat, trăgându-mi tricoul la loc.

Am profitat de moment şi mi-am scos căştile din urechi. Cântecul lui James despre sex obsesiv nu făcea decât să pună paie pe foc.

— Nu ştiu ce-ncerci să-mi faci, dar poţi să te opreşti. Nu funcţionează.

— Nu-ţi fac nimic, *sidhe-seer*-ule. E vorba de *persoana* mea. Eu sunt fiecare vis erotic pe care l-ai avut şi alte o mie pe care le vei avea. Eu sunt sexul răscolitor care te va devora şi te va transforma în scrum. A zâmbit, apoi a adăugat: Iar dacă doresc, tot eu te pot vindeca.

Glasul său era adânc, seducător şi melodios, mângâindu-mi parcă sfârcurile umflate. Furtuna erotică s-a dezlănţuit din nou înăuntrul meu. Am făcut câţiva paşi înapoi şi m-am izbit de vitrina unui pub. M-am lipit de ea, tremurând.

Alina a murit din cauza uneia din creaturile astea.

M-am agăţat de gândul ăla ca de un colac de salvare.

Un Fae stătea în mijlocul străzii pietruite, la cinci-şase metri distanţă de mine, fără a schiţa vreun gest că ar vrea să se apropie mai mult. Circulaţia maşinilor era interzisă în acea zonă, iar trecătorii îl ocoleau fără să îl observe.

Şi eu treceam neobservată, lucru care nu m-ar fi mirat dacă n-aş fi stat acolo cu tricoul ridicat, expunându-mi sutienul preferat din dantelă roz şi jumătate din sâni. Am tras aer în piept şi mi-am lăsat tricoul în jos.

Nici acum, după câte mi-a fost dat să văd, nu l-aş putea descrie pe V'lane, prinţ al Tuatha Dé Danaan. Unele lucruri sunt prea colosale, prea impresionante pentru a fi puse în cuvinte. Totuşi, ca să vă faceţi o impresie, imaginaţi-vă un arhanghel înalt, puternic şi măreţ, înfiorător de viril, înspăimântător de frumos. Apoi, pictaţi-l în cele mai superbe nuanţe de castaniu, bronz şi auriu. Desenaţi-i un păr strălucitor cu irizaţii de scorţişoară

sărutată de soare, o piele de catifea ciocolatie, ochi de ambră lichidă cu licăriri de aur.

Acel Fae era de o frumuseţe inefabilă.

Iar eu nu voiam decât sex şi iar sex, până la moarte.

În acea clipă, am înţeles. Fiecare Fae pe care îl întâlnisem se distingea prin ceva aparte. Omul Cenuşiu îţi răpea frumuseţea. Umbrele îţi storceau viaţa. Monstrul-cu-Multe-Guri probabil îţi devora carnea.

Acesta de faţă era întruchiparea sexualităţii fatale. Orgasmul ucigaş. Cel mai grav era că victimele sale conştientizau într-o oarecare măsură că se apropie sfârşitul, însă continuau să tânjească după însuşi lucrul care le ucidea. M-a izbit deodată o viziune oribilă, a propriei mele persoane, chiar acolo în stradă, despuiată, ridicolă, zvârcolindu-mă de dorinţă la picioarele creaturii, invizibilă pentru ochii trecătorilor, stingându-mă fără ştirea nimănui.

Niciodată.

Aveam o singură şansă: să mă apropii de el, să îl paralizez şi să fug. Îmbărbătându-mă cu imaginea trupului mutilat al Alinei, m-am desprins de vitrina pubului şi m-am îndreptat spre Fae.

El s-a tras înapoi.

— Cum? am spus, clipind mirată.

— Nu mă retrag, a zis el, pe un ton rece. Te grăbeşti. Ştiu ce eşti, *sidhe-seer*-ule. Nu e nevoie să jucăm leapşa.

— Zău aşa? am răbufnit. Dar nu te deranja să ne jucăm de-a moartea prin sex, nu?

A ridicat din umeri.

— N-aveam de gând să te ucid. Eşti preţioasă pentru noi.

Când mi-a zâmbit, am crezut că-mi stă inima în loc, ca şi când ar fi apărut soarele de după nori şi şi-ar fi concentrat toată lumina asupra mea, dar văpaia lui mi-a ars toate circuitele.

— Ţi-aş fi oferit numai plăcerile măreţiei mele, a reluat el. Nu durere. Cu toţii avem această putere.

M-am înfiorat la acel gând: căldură, nu şi frig; sex, nu şi moarte. Aerul nopţii mi-a dezmierdat răcoros pielea

fierbinte a sânilor, o adiere îngheţată peste sfârcurile mele încinse. Am privit în jos. Tricoul şi sutienul zăceau în rigola de la picioarele mele, laolaltă cu gunoiul şi murdăria oraşului.

Cu dinţii încleştaţi şi mâinile tremurânde, m-am aplecat să-mi recuperez hainele. Îmi simţeam obrajii în flăcări, în timp ce mi-am pus sutienul şi tricoul. Mi-am adunat punga şi iPod-ul tot din şanţ, mi-am tras şapca pe cap, dar am renunţat la ochelarii urâţi. N-aveam niciun chef să-l văd pe Fae mai mare decât era deja. Apoi, fără nicio undă de ezitare, m-am ridicat şi m-am năpustit direct spre el. Trebuia să-l paralizez. Era unica mea şansă de scăpare. Numai Dumnezeu ştie ce prostie aş mai fi putut face.

În ciuda eforturilor mele, creatura s-a făcut nevăzută înainte să ajung la ea. Adineaori fusese în faţa mea, şi acum se volatilizase pur şi simplu. Asistasem la prima psihoportare din viaţa mea. Dar unde se dusese?

— În spatele tău, muritoareo, a spus el.

M-am răsucit repede şi l-am văzut pe trotuar, la vreo patru metri în stânga mea. Trecătorii se despărţeau în faţa lui, asemeni apelor Mării Roşii în faţa lui Moise, ocolindu-l cu grijă. De altfel, numărul pietonilor părea să se fi diminuat simţitor, iar ici şi colo, uşa unui bar era trântită de vântul nefiresc de rece pentru o seară de iulie.

— Nu e timp de jocuri prosteşti, MacKayla Lane.

Am tresărit.

— De unde-mi ştii numele?

— Ştiu multe despre tine, Null. Eşti unul dintre cei mai puternici *sidhe-seer-i* pe care i-am întâlnit vreodată. Şi noi toţi suntem de părere că abia acum începi să-ţi înţelegi potenţialul.

— Care „noi”? am întrebat.

— Cei care suntem preocupaţi de soarta ambelor lumi.

— Poţi fi mai explicit?

— Eu sunt V’lane, prinţ de Tuatha Dé Danaan, şi mă aflu aici în numele lui Aoibheal, Măria Sa Regina rasei noastre. Are o misiune pentru tine, *sidhe-seer*-ule.

M-am abţinut cu greu să nu izbucnesc în râs. Ultimul

lucru la care m-aş fi aşteptat din partea unui Fae era să-mi zică: „Misiunea ta, dacă o accepţi…”

— Ăăă… în cazul în care ai uitat – nu mi-o lua în nume de rău pentru că încerc să-ţi reîmprospătez memoria – nu cumva Fae preferă să ucidă *sidhe-seer*-ii decât să le traseze diverse sarcini?

— A trecut multă vreme de când nu ţi-am mai omorât semenii, mi-a răspuns el. Ca un gest de bună-credinţă şi simbol al aprecierii reginei noastre, ţi-am adus un dar.

— Te rog, nu, am zis, clătinând din cap. Fără daruri.

Cunoşteam şi eu povestea calului troian, şi nu mă îndoiam că un cadou de la un Fae ar fi mult mai rău decât ăsta.

— Am auzit că ţi-ai trădat existenţa în faţa unuia sau mai multor Unseelie, a spus el, pe un ton distant.

Am încremenit. De unde aflase? Şi ce voia să spună prin „sau mai multor”? Fuseseră cumva alertaţi şi Vânătorii Regali?

— Şi ce-i cu asta? am replicat, recurgând la ultima şi cea mai bună armă a mea, bluful.

— Darul nostru îţi oferă o protecţie importantă împotriva celor ce îţi vor răul.

— Chiar şi împotriva ta? am ripostat imediat.

În ciuda eforturilor uriaşe de a-mi păstra stăpânirea de sine – şi credeţi-mă, la ce luptă se ducea în interiorul meu, mă mir că reuşeam să rostesc două cuvinte consecutive, darămite fraze coerente –, de două ori am fost nevoită să-mi trag tricoul pe mine, iar o dată m-am oprit exact când mă pregăteam să îmi desfac pantalonii.

— Nu există protecţie împotriva celor ca mine. Acesta este efectul nostru, al celor din casa regală, asupra oamenilor. Este inevitabil.

Cândva, aveam să descopăr că nu era întru totul adevărat. Dar nu înainte să mă frig.

— Atunci, la ce-mi foloseşte darul vostru stupid? am spus enervată, încheindu-mi din nou sutienul.

Îmi simţeam sânii atât de tari şi fierbinţi, încât mă dureau. L-am apucat pe fiecare într-o palmă, i-am strâns şi

i-am frecţionat, însă masajul nu mi-a adus nicio alinare.

— Darul nostru te va ajuta să te aperi împotriva celor care urmăresc să te ucidă, mi-a explicat el, nu împotriva celor care au dreptul să te ucidă.

Am mijit ochii şi am lăsat braţele pe lângă corp, cu pumnii încleştaţi. Unghiile mi s-au înfipt în carne.

— *Dreptul* să mă ucidă? am strigat eu.

Asta îşi închipuiseră cei care îmi omorâseră sora? Că au dreptul să o ucidă?

V'lane mă urmărea cu atenţie.

— Niciunul dintre noi nu ar face-o.

Ba bine că nu! Şi piranha sunt vegetarieni…

— Ce este acest dar despre care vorbeşti?

Mi-a întins o brăţară din aur, gravată cu argint şi bătută cu rubine.

— Brăţara lui Cruce. Făurită cu mult timp în urmă, pentru una dintre iubitele lui concubine umane. Acţionează ca un soi de scut împotriva multor Unseelie şi… altor creaturi neplăcute.

— Dar împotriva Seelie are vreun efect?

El a clătinat din capul său înfricoşător de frumos.

Am căzut pe gânduri câteva secunde.

— Mă protejează de Vânătorii Regali? am întrebat.

— Da.

— Serios?

Pentru asta merita să o accept. De când auzisem despre Vânătorii cu aspect satanic, mi se făcea pielea de găină numai când mă gândeam la ei, de parcă aş fi fost programată genetic să mă tem de casta lor mai mult decât de oricare alta.

— Care-i şpilul? am întrebat, suspicioasă.

Tâmpită întrebare, ştiu. Ca şi când mi-ar fi spus adevărul. Nu puteam crede o iotă din vorbele lui. Învăţasem de la Barrons că nobilii Seelie şi Unseelie sunt aproape imposibil de deosebit. Deşi prinţul V'lane pretindea că ar fi trimisul reginei Seelie, nu aveam nicio dovadă în acest sens, nici măcar că ar fi cine susţine că este.

— Nu e niciun şpil, mi-a zis el.

Cum spuneam, o întrebare tâmpită.

— Rămân la părerea mea iniţială, l-am anunţat. Nu, mulţumesc. Am încheiat această discuţie. Acum, să trecem la subiect: Ce doreşti de la mine?

Mi-am tras iarăşi tricoul pe mine. Mă grăbeam să punem capăt interviului de angajare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Aerul din jurul meu s-a răcit brusc, îngheţat parcă de iritarea lui V'lane în faţa atitudinii mele.

— Sunt probleme în lumea Fae, *sidhe-seer*-ule, a rostit el. Şi în lumea ta, după cum bine ai văzut. După o eternitate petrecută în închisoare, unele din castele inferioare Unseelie au început să evadeze. În ciuda eforturilor noastre de a descoperi defectele din ţesătura lumilor noastre, nu am reuşit să aflăm cum evadează.

Am înălţat din umeri.

— Şi ce-ai vrea să fac eu?

— Regina Aoibheal doreşte ca *Sinsar Dubh* să ajungă în mâinile sale.

Începeam să cred că ar fi mai simplu să-i caut pe aceia din Dublin care *nu* erau interesaţi de *Sinsar Dubh.* Mă tem că s-ar putea să nu găsesc pe nimeni.

— Şi ce-o împiedică să obţină cartea? Nu e ea cea mai puternică dintre Fae?

Parcă aşa îmi spusese Barrons. Cu excepţia regelui Unseelie, care, după unii, era mai presus de oricine, iar, după alţii, era doar o marionetă şi adevăraţii conducători erau „urmaşele zeiţei Danu". Potrivit lui Barrons, nimeni nu deţinea vreo informaţie sigură legată de regele Unseelie.

— Ne-am lovit de o mică piedică, a spus V'lane. Suntem incapabili să ne simţim obiectele sacre. Numai un *sidhe-seer* excepţional are această putere. Nu ştim unde se află *Sinsar Dubh.*

V'lane părea extrem de deranjat de propria-i mărturisire. Cum îndrăzneşte lumea să nu îngenuncheze în faţa lui? Cum îndrăzneşte universul să nu aranjeze

lucrurile în favoarea lui? Cum îndrăzneşte un biet muritor să deţină o putere inaccesibilă lor?

— Au dispărut mai multe obiecte pe care ne-am dori să le recuperăm.

— Şi ce se aşteaptă regina să fac eu?

Nu-mi plăcea încotro se îndreaptă lucrurile. Nu eram convinsă că o să pot scăpa cu faţa curată.

— Nu-ţi cere decât să continui cercetările, ca şi până acum. Ocazional, vom lua legătura pentru a verifica ce progrese ai înregistrat. Imediat ce afli ceva – oricât de nesemnificativ – despre talismanele noastre, în special *Sinsar Dubh,* ne anunţi.

Am scos un oftat de uşurare. Slavă Domnului. Mă temeam că are de gând să mă urmărească pas cu pas.

— Cum dau de voi?

Mi-a întins din nou brăţara lui Cruce.

— Cu ajutorul ei. Am să-ţi arăt cum funcţionează.

— N-o vreau, am spus, clătinând din cap.

— Nu fi neroadă. Şi lumea ta suferă.

— Ar însemna să mă bazez pe cuvântul tău. De unde ştiu că nu mă minţi şi brăţara nu mă va ucide în momentul în care o pun la mână?

— Până când vei găsi tu dovezile care să te convingă, *sidhe-seer*-ule, ar putea fi prea târziu pentru specia ta.

— Asta nu e problema mea, i-am răspuns. Nu mi-am dorit niciodată să fiu *sidhe-seer,* şi nici acum nu recunosc că aş fi.

Cunoscusem la facultate câteva persoane cu aspiraţii de supereroi, persoane care voiau să facă lucruri importante: să intre în Peace Corps, de pildă, să devină medici şi să desfacă oamenii, să-i repare pe dinăuntru, iar apoi să-i coasă la loc. Eu, însă, nu visasem niciodată să salvez lumea. Să o înfrumuseţez? Da. Să o salvez? Nu. Până de curând, eram doar o fată simplă dintr-un orăşel mărunt, o fată cu aspiraţii mărunte, perfect mulţumită cu viaţa ei. Apoi, cineva a intrat cu bocancii în viaţa mea şi m-a obligat să-mi părăsesc adăpostul fericit. Venisem la Dublin animată de un singur ţel: să răzbun moartea surorii mele.

Numai aşa le puteam aduce mamei şi tatei o oarecare alinare. Atunci, poate ar începe vindecarea, am putea încerca să redevenim o familie. Asta era singura lume de care îmi păsa – lumea mea.

— Te vei răzgândi, mi-a spus V'lane.

Apoi s-a făcut nevăzut.

Am rămas cu privirile pierdute la locul în care se aflase înainte de a dispărea. Grozăviile la care asistasem în ultima perioadă nu mă căliseră deloc, şi să vezi cum cineva se evaporă chiar sub ochii tăi nu e un lucru uşor de digerat.

M-am uitat în jur să fiu sigură că nu a apărut iarăşi în spatele meu şi nu mă atacă pe nepregătite, dar strada era pustie. Am descoperit cu nelinişte că temperatura din jurul meu scăzuse atât de dramatic, încât îmi ieşeau aburi din gură. O perdea subţire de ceaţă plutea la vreo şase metri de mine, acolo unde aerul rece se ciocnea cu cel cald. Aveam să aflu în curând că este o caracteristică a feţelor regale; buna sau proasta lor dispoziţie putea remodela spaţiul din jurul lor.

Am mai verificat o dată. Mda, strada era goală, toate uşile erau închise, nu se zărea nici ţipenie de om.

Deşi ruşinată de propria-mi dorinţă, mi-am vârât o mână în jeanşi.

Am ajuns la orgasm în clipa în care m-am atins.

PAISPREZECE

Ceasul arăta ora opt şi un sfert când am ajuns la magazin. Am ştiut că Barrons este acolo de îndată ce am dat colţul. Motocicleta lui era parcată în faţa vitrinei frumos luminate, bot în bot cu berlina Fionei.

Am dat ochii peste cap. Ziua mea mergea din rău în mai rău. Sperasem ca Fiona să plece la ora închiderii, înaintea lui Barrons, în aşa fel încât să nu aibă ocazia să mă pârască.

N-aveam eu norocul ăsta.

Am ocolit prin spate, hotărâtă să mă furişez pe uşa din dos şi să pretind că am stat în camera mea toată ziua – cu iPod-ul în urechi, în eventualitatea în care bătuse cineva la uşă – şi să văd dacă reuşesc să ies basma curată. N-ai de unde să ştii dacă nu încerci. Poate că nu se obosise nimeni să mă verifice.

Când am dat colţul clădirii, m-am uitat instinctiv în capătul aleii întunecate, spre cartierul părăsit cufundat în beznă de dincolo de ultimele felinare. M-am oprit, chinuindu-mă să disting vreo umbră ciudată. Un zâmbet amar mi-a încolţit pe buze; cele mai bizare lucruri se transformaseră în automatisme.

Am remarcat trei pâlcuri de umbre ce nu-şi aveau locul acolo. Trei se ţineau lipite de jgheaburile întunecate ale unei clădiri, la două case distanţă în partea dreaptă. A patra, mult mai îndrăzneaţă, se prelingea înainte şi-napoi, de-a lungul fundaţiei din piatră a magazinul vecin cu librăria lui Barrons, întinzându-şi şi retrăgându-şi tentaculele negre, testând marginile luminii care se revărsa peste intrările din dos.

Toate patru au început să vibreze lacom la apropierea mea.

„Stai la lumină”, mă sfătuise Barrons, „şi vei fi în siguranţă. Umbrele nu te pot prinde decât în beznă. Nu suportă nicio fărâmă de lumină. Niciodată, absolut niciodată, domnişoară Lane, să nu te aventurezi noaptea în cartierul părăsit.”

„De ce nu se duce nimeni acolo ziua să repare felinarele?” îl întrebasem eu. „N-am scăpa de umbre în felul ăsta? Rău nu ar putea face.”

„Oraşul a uitat de zona aceea. N-ai să găseşti secţie de poliţie care să admită că aparţine de ei, iar dacă întrebi la societatea de apă şi canalizare sau la cea de electricitate, îţi vor spune că nicio locuinţă din zonă nu este racordată la ei.”

„Un oraş nu pierde un cartier întreg”, spusesem eu, amuzată. „E imposibil.”

Barrons zâmbise uşor.

„Cu timpul, domnişoară Lane, ai să-ţi scoţi din vocabular acel cuvânt.”

În timp ce urcam treptele de la uşa din spate, am ridicat pumnul şi l-am scuturat furioasă către Umbre. Avusesem parte de suficienţi monştri pentru o singură seară. Umbra izolată, de lângă fundaţia magazinului, m-a şocat când s-a zbârlit vizibil la mine. Gestul său de ostilitate conştientă m-a cutremurat.

Uşa din dos era încuiată, însă a treia fereastră pe care am încercat-o s-a deschis cu uşurinţă. L-am blestemat în gând pe Barrons pentru neglijenţa lui şi am sărit peste pervaz. După o scurtă oprire la toaletă, m-am dus direct spre magazin.

Nu-mi dau seama ce anume m-a făcut să şovăi în faţa celei de-a doua uşi care despărţea locuinţa de librărie, dar a fost ceva. Poate mi-am auzit numele în clipa în care am întins mâna spre clanţă, poate m-a intrigat glasul alarmat al Fionei care se propaga dincolo de uşă, deşi nu desluşeam niciun cuvânt. Oricare ar fi fost motivul, în loc să-mi trădez prezenţa, am ales să crăp uşa puţin, mi-am lipit urechea de deschizătură şi am săvârşit păcatul care i-ar fi făcut pe strămoşii mei să se răsucească în mormânt;

am tras cu urechea la conversaţia care avea loc în partea cealaltă.

— N-ai niciun drept, Jericho, şi o ştii bine, striga Fiona.

— Când ai să pricepi, Fio? i-a spus Barrons. Cel mai puternic dictează regulile. Mai mult drept de-atât nici nu-mi trebuie.

— Ea n-are ce căuta aici. N-o poţi lăsa să rămână. Nu voi tolera asta.

— *Tu* nu vei tolera? De când ai devenit paznicul meu, Fio?

Se simţea pericolul în tonul lui Barrons, în ciuda blândeţii cu care îi vorbise. Fiona, însă, fie nu l-a sesizat, fie a ales să-l ignore.

— De când ai început să ai nevoie de un paznic. E primejdios să o ţii aici, Jericho. Trebuie să plece. Astă-seară, mâine cel târziu. Nu pot fi aici tot timpul ca să am grijă să nu se întâmple nimic.

— Nimeni nu ţi-a pretins asta, i-a replicat Barrons, distant.

— Cineva trebuie s-o facă, a strigat ea.

— Eşti geloasă, Fio? Nu-ţi stă bine.

Femeia a tras zgomotos aer în piept. Parcă o şi vedeam: doi ochi arzând de pasiune, două pete îmbujorate pe obrajii chipului său de actriţă ofilită.

— Dacă doreşti să discutăm la modul personal, atunci, da, Jericho, sunt geloasă. Ştii că nu vreau să stea aici. Dar nu e vorba doar de ce vreau eu. *Copila* aia e neştiutoare şi inocentă ca un prunc…

Până aici! Cuvântul ăla m-a scos din pepeni.

— … şi habar n-are ce face. Nici nu-şi imaginează în ce pericol se află, iar tu n-ai niciun drept să te foloseşti de ea.

— Nu e vorba de drepturi, Fio, ci de putere. Ai uitat ce-am discutat adineaori? Puţin îmi pasă de drepturi.

— Nu te cred, Jericho. Te cunosc prea bine.

— Ba nu, Fio. Doar ai impresia că mă cunoşti. În realitate, habar n-ai cine sunt. Abţine-te sau pleacă. Sunt sigur că pot găsi pe altcineva care să…

A urmat o pauză, ca şi când ar fi căutat cuvântul cel mai

nimerit.

— … care să îmi satisfacă nevoile.

— *Ah!* Să îţi satisfacă… Ah, Jericho! Asta fac eu? Îţi satisfac nevoile? Ai fi în stare s-o faci, nu-i aşa? Să găseşti pe altcineva. Haide, scapă de mine, urcă-mă în primul tren. Pun pariu că nici la revedere nu ţi-ai lua de la mine, n-am dreptate? M-ai uita instantaneu.

Barrons a râs uşor şi, cu toate că nu-i vedeam, mi l-am închipuit luând-o de umeri, poate chiar trecându-şi degetele peste obrazul ei palid şi fin.

— Fio, a rostit el, nesăbuita, draga, credincioasa mea Fio, vei ocupa mereu un loc aparte în gândurile mele. Dar nu sunt bărbatul care crezi tu. Ţi-ai construit o imagine nepermis de romanţată despre mine.

— Nu am văzut în tine decât ceea ce ai putea fi dacă ai vrea, a declarat Fiona cu asemenea fervoare, încât până şi eu – o copilă neştiutoare şi inocentă ca un prunc, ca s-o citez pe ea – am simţit dragostea oarbă în vocea ei.

Barrons a râs din nou.

— Iată cum tu, draga mea Fiona, faci una dintre cele mai grave greşeli femeieşti: te îndrăgosteşti de potenţialul unui bărbat. Atât de rar se întâmplă ca noi, bărbaţii, să îl percepem în acelaşi fel ca voi, şi încă şi mai rar când ne interesează să ni-l atingem. Nu mai tânji după bărbatul care aş putea fi. Uită-te bine la cel care sunt.

În mintea mea, Barrons o prinsese în braţe la acea ultimă propoziţie şi o scutura, fără niciun pic de blândeţe.

S-a lăsat un lung moment de linişte, apoi un geamăt ascuţit, dureros, de femeie, urmat de un moment şi mai lung de tăcere.

— Fata nu pleacă nicăieri, Fio, a şoptit Barrons după câteva minute. Iar tu nu vei protesta, ne-am înţeles?

Începeam să cred că ratasem răspunsul Fionei, când Barrons a mai spus o dată, pe un ton tăios:

— Ne-am înţeles?

— Desigur, Jericho, i-a răspuns slab Fiona. Cum spui tu.

Avea o voce visătoare, senină, ca de copil.

Surprinsă de brusca şi drastica ei schimbare de

atitudine, am închis uşa pe nesimţite.

Apoi m-am întors şi m-am retras iute la adăpostul îndoielnic al dormitorului meu.

Mai târziu, la câteva ore după ce Barrons a venit şi m-a certat prin uşă pentru că am plecat fără voia lui şi i-am pus în pericol detectorul de OMF-uri – da, Fiona nu ratase ocazia să mă pârască –, m-am dus la fereastră şi am privit în noapte. Gândurile mi se învălmăşeau în minte, răscolite şi răvăşite precum frunzele uscate prinse într-un vârtej.

Unde era jurnalul Alinei? Sigur avusese unul. Dacă ar fi fost îndrăgostită, ar fi scris pagini întregi despre iubitul ei în fiecare seară, cu atât mai mult cu cât nu pomenise de el nimănui. Deşi prima intenţie fusese să-i cer ajutorul lui Barrons, după conversaţia pe care o surprinsesem mai devreme mă aşteptam la un refuz cât mine de mare. De asemenea, nu intenţionam să îi menţionez despre întâlnirea cu acel Fae sexy.

Oare V'lane era într-adevăr un prinţ Seelie? Făt-Frumos călare pe un cal alb? Puţin probabil. Pe de altă parte, ce *sidhe-seer* i-ar vedea pe Fae cu ochi buni? A nu se înţelege că admit a fi *sidhe-seer.* Speram încă să fie altceva la mijloc. De pildă, să dorm în patul meu, blocată într-un coşmar groaznic ce nu se va încheia decât în momentul în care mă voi trezi. Ori poate că fusesem lovită de o maşină, iar acum zăceam pe un pat de spital în Ashford, cufundată într-o comă profundă, chinuită de halucinaţii.

Orice variantă ar fi mai bună decât să mă declar *sidhe-seer.* Ar fi ca o acceptare a eşecului, o recunoaştere voluntară a straniei febre negre ce pare să mă fi molipsit de când am pus piciorul în Irlanda. În seara aia se dezlănţuise haosul, odată cu acel Fae de la bar şi cu bătrâna scrântită.

Privind în urmă, înţelegeam că bătrâna nu era nebună. Ea însăşi fusese *sidhe-seer* cândva şi chiar îmi salvase viaţa atunci. Cine ştie cum s-ar fi terminat lucrurile dacă nu m-ar fi împiedicat să mă deconspir. *Cinsteşte-ţi seminţia,* îmi zisese ea.

Care seminţie? A *sidhe-seer*-ilor? Cu fiecare întrebare se năşteau altele şi altele. Să înţeleg din asta că şi mama ar putea fi *sidhe-seer*? O idee absolut caraghioasă. Parcă nu mi-o imaginam pe Rainey Lane cu spatula într-o mână, cu prosopul de vase în cealaltă, prefăcându-se că nu îi observă pe Fae, la fel cum nu îmi imaginam că Mallucé mă va ierta pentru furtul pietrei şi chiar mă va invita să ieşim împreună la o partidă de shopping prin magazinele cu mobilă gotică. Ori pe tata, un avocat respectabil, făcând pe orbul în faţa unui Fae.

M-am dus cu gândul la V'lane. Dacă mă minţise şi, în realitate, era un Unseelie? Dacă singurul lui scop era să-şi elibereze fraţii şi să-i asmuţă asupra lumii mele? Iar dacă spunea adevărul, la ce îi folosea reginei Seelie cartea care cuprindea „cea mai mortală dintre vrăji"? Ce intenţiona Aoibheal să facă cu ea şi, de fapt, cum naiba se pierduse o carte atât de râvnită?

Pe cine mă puteam baza? Cui îi puteam cere ajutor?

Oare Alina ştiuse despre lucrurile pe care eu le aflam abia acum? Fusese acasă la McCabe şi Mallucé? Ce se întâmplase cu ea la venirea la Dublin? Orice ar fi fost, trebuie să i se fi părut incitant la început. Cunoscuse un bărbat care o târâse în această lume sumbră, la fel cum păţisem şi eu? Se lăsase sedusă de un Fae? *M-a minţit de la bun început,* spunea în mesajul ei. *E unul dintre ei.* Unul dintre ei, adică unul dintre Fae?

— Oh, Doamne, am oftat, răscolită de acel gând.

Alina se crezuse îndrăgostită de un Fae? O curtase? Profitase de ea? O folosise pe post de detector de OMF-uri? Era Null, la fel ca mine?

Nu cumva pornisem inconştient pe un drum identic cu al ei, un drum a cărui finalitate era aceeaşi – moartea?

Am recapitulat toate persoanele care doreau să pună mâna pe *Sinsar Dubh*: Barrons, McCabe, Mallucé, V'lane, şi, conform spuselor lui V'lane, regina Seelie, iar judecând după paznicii monstruoşi de la reşedinţa lui McCabe şi a lui Mallucé, cel puţin un Unseelie mare şi rău, posibil cel supranumit „Monseniorul". De ce? Ce căutau toţi aceşti…

oameni, dacă le pot spune aşa? O voiau toţi din acelaşi motiv? Şi dacă da, care era acesta?

Nu-i pot lăsa să pună mâna pe ea, îmi zisese Alina cu referire la *Sinsar Dubh.*

— Doamne, surioară, nu puteai fi mai explicită? am bombănit. *Cine* să nu pună mâna pe ea?

Chiar dacă, printr-un noroc chior, aş da de urma blestematei de cărţi, nu numai că n-aş putea-o atinge, dar nici n-o să ştiu ce să fac cu ea, aşa cum reieşea din explicaţiile lui Barrons.

Am oftat. Nu aveam decât întrebări şi pe nimeni care să-mi ofere răspunsuri. Eram prinsă între oameni ce ascundeau secrete inimaginabile, care îşi urmăreau scopurile sinistre la fel de natural cum respirau şi care, probabil, nu se dădeau în lături de la crimă. Gândiţi-vă numai la *bărbaţii* pe care îi cunoscusem în ultima săptămână: McCabe, Mallucé, V'lane, Barrons. Niciunul nu era normal. Niciunul nu îmi inspira încredere. *Un miel într-un oraş de lupi,* îmi spusese Barrons la scurt timp după întâlnirea noastră. *Oare cine îşi va înfige colţii în tine?*

Secrete. Toată lumea avea secrete. Alina le luase pe ale ei în mormânt. Eram convinsă că orice tentativă de a-l chestiona pe V'lane când ne vom revedea – nu eram atât de naivă încât să-mi închipui că mă va lăsa în pace – se va solda cu un eşec. Poate că pretinsul prinţ îmi va răspunde la întrebări, însă eu eram detector de OMF-uri, nu de minciuni. Cu Barrons era aceeaşi poveste. Din discuţia lui cu Fiona rezulta clar că are secrete şi că primejdiile care mă pândesc pe mine sunt mult mai serioase decât bănuiam.

Ce gând încurajator! Pricepusem deja că îmi asum un risc uriaş ori de câte ori pun piciorul afară pe uşă, însă, din câte se pare, nici înăuntru nu eram prea ferită.

Doamne, ce dor îmi era de casă. De viaţa mea dinainte. De barul Brickyard. De nopţile de sâmbătă, când toţi clienţii plecau şi rămâneam doar noi, cei câţiva barmani. De popasurile obligatorii de la ora trei dimineaţa pentru o porţie de clătite la Huddle House, când încercam să

scăpăm de surescitare ca să putem adormi înainte de zori şi când, vara, plănuiam la ce lac să ne vedem a doua zi.

— Mâine avem întâlnire cu Roark O'Bannion, mă informase Barrons, prin uşa încuiată şi baricadată, când urcase patru etaje ca să mă muştruluiască. E al treilea personaj important. Printre altele, e şi patronul unui bar exclusivist în afara oraşului, numit O'Bannion's. Un local retro pentru o clientelă bogată. Fiindcă habar n-ai cum să te-mbraci, am rugat-o pe Fiona să-ţi aducă o ţinută adecvată. Să nu mai ieşi din magazin fără mine, domnişoară Lane.

Am adormit după ora trei dimineaţa, cu uşile şifonierului larg deschise şi toate luminile din dormitor şi baie aprinse.

CINCISPREZECE

Roark „Rocky” O’Bannion venise pe lume într-o familie de irlandezi catolici săracă lipită pământului, dar, datorită forţei şi fizicului rezistent cu care îl înzestrase natura, ajunsese un pugilist cunoscut înainte de a împlini optsprezece ani.

După înfăţişare, unii l-ar încadra în categoria irlandezilor bruneţi, dar nu din cauză că prin venele sale ar fi curs sânge iberic sau metis. Vinovat pentru firea dârză şi brutală, cât şi pentru pielea oacheşă a familiei O’Bannion era un strămoş de origine saudită, ascuns mai ceva ca un secret de stat.

Născut într-un oraş condus de două familii mafiote rivale – Halloran şi O’Kierney –, Roark O’Bannion şi-a câştigat pe drept locul în ring, dar aspiraţiile tânărului campion erau mult mai înalte. Într-o noapte, pe când avea douăzeci şi opt de ani, familiile Halloran şi O’Kierney fuseseră decimate, tineri, bătrâni, femei însărcinate. Douăzeci şi şapte de oameni îşi pierduseră viaţa în acea noapte, împuşcaţi, aruncaţi în aer, otrăviţi, înjunghiaţi sau strangulaţi.

Aşa ceva nu se mai pomenise în Dublin. Un grup de asasini perfect organizaţi atacaseră simultan mai multe obiective: restaurante, case, hoteluri şi cluburi.

Oribil, spuseseră unii. *Absolut genial,* declaraseră alţii. *Călătorie sprâncenată,* afirmaseră cei mai mulţi, printre care şi poliţia. A doua zi, când proaspăt îmbogăţitul Rocky O’Bannion, campion la box şi idolul puştilor, s-a retras din ring pentru a prelua controlul asupra diverselor afaceri din Dublin şi împrejurimi conduse anterior de Halloran şi O’Kierney, clasa muncitoare săracă – cu conturi bancare minuscule precum televizoarele lor, dar cu vise uriaşe – l-a aclamat ca pe un erou, în ciuda mâinilor sale mânjite de

sânge şi a grupului de foşti boxeri şi derbedei de care se înconjurase.

A contat în bună măsură şi faptul că era un „bărbat al naibii de chipeş”. Rocky era privit ca un cuceritor şi un fustangiu, dar unul cu principii onorabile, ceea ce l-a făcut şi mai iubit printre admiratorii săi. Nu se culca cu nevestele altor bărbaţi. Niciodată. Omul care nu dădea doi bani pe viaţă sau lege respecta instituţia sacră a căsătoriei.

Am menţionat că e catolic, nu-i aşa? Circula o glumă prin oraş care spunea că micuţul O’Bannion lipsise de la școală în ziua în care preotul le vorbise despre Cele Zece Porunci, iar înainte de testare făcuse rost doar de lista prescurtată: *Să nu râvneşti la femeia altuia – în rest, toate sunt disponibile.*

În ciuda descrierii pitoreşti pe care Barrons i-o făcuse viitoarei noastre gazde – şi victimă neştiutoare, cum îi percepeam eu deja –, Rocky O’Bannion avea să mă surprindă prin dualitatea naturii sale.

— Auzi, Barrons? am spus. Nu cred că e foarte înţelept să furăm de la tipul ăsta.

Văzusem destule filme cu mafioţi pentru a înţelege că nu intri în casa lui Don Corleone, furi ce pofteşti şi scapi cu viaţă. Mă pândeau şi aşa o mulţime de pericole.

— N-are rost să ne batem capul dinainte, mi-a replicat el.

I-am aruncat o privire. Viaţa mea părea desprinsă dintr-un film SF. Pentru acea seară, Barrons alesese din colecţia lui scandaloasă un Lamborghini Countach din 1975, unul dintre sigurele trei exemplare de „Wolf” Countach fabricate vreodată.

— Ideea e, Barrons, să scăpăm cu viaţă, nu să ne-aprindem singuri paie-n cap. Nu-ţi ajunge că mă vânează toţi monştrii, vampirii şi Fae din oraş? Vrei să pui şi mafia pe urmele mele? În câte feluri crezi că-mi pot vopsi părul? Refuz să mă fac roşcată. Oricât de mult mi-ar plăcea culorile, n-am niciun chef să arăt ca un morcov ambulant.

A izbucnit în râs. Era atât de nefiresc să-i văd chipul

sculptat luminându-se de o veselie sinceră, încât am rămas cu gura căscată.

— Foarte amuzant, domnişoară Lane, mi-a zis el. Ţi-ar plăcea să conduci tu astă-seară?

— Poftim?

Ce naiba-l apucase? De când coborâsem în magazin, la unsprezece şi ceva, îmbrăcată cu rochia dubioasă a Fionei – după ce am pus-o pe mine, am stat câteva secunde în tensiune, aşteptându-mă să fie otrăvită cumva –, se comportase în stilul ăsta inexplicabil. Părea… pus pe şotii, dacă pot spune aşa. Binedispus. Beat, dar lucid. Dacă ar fi fost altul în locul lui, aş fi bănuit că se drogase. Barrons, însă, era mult prea pedant pentru a se deda la aşa ceva. Drogul lui erau banii, puterea şi controlul.

Şi totuşi, era cuprins de o vervă debordantă ce electriza aerul din jur.

— Era o glumă, a spus el.

Încă un lucru anormal. Jericho Barrons nu înghiţea glumele.

— Urât din partea ta, i-am spus. Dintotdeauna am *visat* să conduc un Lamborghini C… C…

— Nu poţi pronunţa Countach, domnişoară Lane?

Din cauza accentului său misterios, *Kun-taş* avea o rezonanţă şi mai străină.

— Ba pot, am ripostat, enervată. Dar nu vreau. Mama m-a-nvăţat să vorbesc frumos.

S-a uitat la mine iscoditor.

— Ce vrei să spui, domnişoară Lane?

— Vulgarităţile, în orice limbă le-ai rosti, tot vulgarităţi sunt, am spus pe un ton afectat.

Ştiam ce reprezintă Countach. Tata era principalul vinovat pentru că mă îndrăgostisem de maşinile de mare viteză. Aveam vreo şapte ani când începuse să mă ia cu el pe la showroomuri auto, în lipsa unui fiu care să-i împărtăşească pasiunea. Cu timpul, această pasiune comună întărise relaţia dintre noi. Countach-ul italian s-ar fi putut traduce prin „bunăciune”. Era primul gând care-mi venea în minte când îl vedeam, dar asta nu însemna că

trebuia să îl şi rostesc cu glas tare. Dacă tot nu aveam puterea de a controla evenimentele din viaţa mea, puteam măcar încerca să-mi păstrez demnitatea şi buna-cuviinţă.

— Se pare că te pricepi la maşini, domnişoară Lane, a şoptit Barrons.

— Puţin, am spus din modestie.

Era unicul lucru modest care mă caracteriza în acel moment. Tocmai traversam o şină de cale ferată şi pieptul mi se zgâlţâia – sau, mai exact, se revărsa din rochia mea decoltată, de parcă ar fi fost făcut din gelatină. Bine, fie, recunosc. Uneori îmi păstrez demnitatea şi buna-cuviinţă. Alteori, însă, îmi expuneam sânii în văzul tuturor; deşi mă alinam oarecum cu gândul că numărul de striptease pe care îl pusesem în scenă ieri scăpase privirilor celorlalţi datorită glamourului acelui Fae seducător.

Ne pregăteam să traversăm al doilea rând de şine, astfel că mi-am încrucişat mâinile pe piept, ca să evit o nouă ruşine. În momentul în care am trecut peste ele, am simţit privirea fierbinte a lui Barrons aţintită pe sânii mei şi i-am ghicit expresia sălbatică şi flămândă de pe chip. M-am ambiţionat să nu întorc capul spre el. Am parcurs următorii kilometri în tăcere, cu Barrons a cărui prezenţă mă sufoca şi o stranie tensiune care se infiltra în spaţiul îngust care mai rămăsese între noi.

— Ai văzut ultimul model de Gallardo Spyder? am spus eu, într-un final.

— Nu, mi-a răspuns el imediat. Vorbeşte-mi despre el.

Veselia din glasul lui se stinsese. Tonul său devenise gutural şi încordat.

M-am făcut că nu observ şi i-am făcut o descriere poetică a lui V10 cu liniile sale tăioase şi cei 512 CP care, deşi nu reuşise să îl învingă pe Porsche 911 turbo la testul de accelerare, era totuşi un rival redutabil. Nici nu mi-am dat seama când am oprit în faţa barului O’Bannion’s. I-am aşteptat pe valeţi să ne facă loc între un Maybach şi o limuzină. Spre deosebire de întâlnirile anterioare, aceştia erau oameni şi nu Unseelie.

Trebuie să mărturisesc că am lăsat nişte amprente pe

Maybach. Nu m-am putut abţine să nu-l mângâi puţin când am trecut pe lângă el, ca să-i pot povesti tatei că l-am atins. Dacă aş fi trăit într-o altă lume, o lume în care Alina era bine sănătoasă, iar eu nu eram fugărită de cele mai cumplite creaturi, l-aş fi sunat chiar atunci şi i-aş fi descris sedanul 57S cu motor V12 de la roţi şi până la interiorul din lemn negru, lăcuit, ce contrasta cu tapiţeria din piele crem. Tata mi-ar fi cerut şi mai multe detalii şi m-ar fi întrebat dacă nu pot da fuga la un magazin să cumpăr o cameră foto de unică folosinţă.

Dar Alina *fusese* ucisă, iar părinţii mei erau în continuare răvăşiţi. N-aş fi rezolvat nimic dacă l-aş fi sunat. O ştiam pentru că le dădusem telefon mai devreme, după ce terminasem să mă îmbrac. Unsprezece fără un sfert ora Dublinului însemna că în Georgia era încă seara devreme. Stătusem pe marginea patului, examinându-mi ciorapii cu portjartier, pantofii cu toc cui şi rubinul mare cât un ou care se odihnea între sânii mei, şi mă întrebam ce se întâmplă cu mine.

Din tonul tatei, am dedus că era beat. Nu-l mai văzusem în halul ăla de ani de zile. De şase ani şi jumătate, mai precis. De când fratele său murise în drum spre propria-i nuntă, lăsându-şi viitoarea mireasă văduvă şi cu un copil în pântec, iar pe tata la altar, cavaler de onoare al unui mort. Am închis imediat ce i-am auzit limba împleticită, fiindcă nu aveam puterea să discut cu el în asemenea condiţii. Aveam nevoie de un umăr pe care să plâng, nu să fiu eu umărul altora.

— Fii cu ochii-n patru, mi-a şoptit Barrons la ureche, trezindu-mă din sumbra mea reverie. Precauţie maximă.

Cu braţul stâng în jurul taliei şi mâna dreaptă pe umăr, coborând uşor pe linia sânilor, m-a condus spre intrare, fixându-i cu privirea pe cei care cutezau să se uite în decolteul meu, până când aceştia se intimidau şi îşi mutau atenţia. Era limpede că voia să dea de ştire tuturor că sunt proprietatea lui.

În momentul în care am pătruns în bar, i-am înţeles gestul. Asta erau femeile dinăuntru: frumoase, impecabil

epilate, coafate şi machiate, surâzătoare. Nişte obiecte strălucitoare. Nişte trofee. Insignifiante ca fiinţe umane, simple accesorii ale bărbaţilor pe care îi însoţeau. Păzite şi răsfăţate cu tot luxul din lume, ele scânteiau precum diamantele, dovezi ale bogăţiei şi puterii soţilor lor.

Domnişoara Curcubeu ar fi făcut cu siguranţă notă discordantă în acest peisaj, ca un arici printre pisicuţe pufoase. Mi-am luat o poziţie dreaptă, am ridicat capul şi am afişat un aer nonşalant, ca şi când rochia neagră, scurtă, cu decolteu adânc şi spatele gol nu mi-ar fi expus jumătate din corpul meu fraged.

Barrons era unul dintre clienţii frecvenţi. Pe măsură ce înaintam, aveau loc schimburi de saluturi discrete, şi totul părea atât de blând şi inofensiv la O'Bannion's ca să-ţi distragă atenţia de la pistoalele care nu lipseau din dotarea niciunui bărbat.

M-am lipit de Barrons ca să-i şoptesc ceva la ureche. Chiar şi pe tocuri, tot era mai înalt cu un cap decât mine.

— Eşti înarmat?

Speram din toată inima să fie.

A zâmbit vag, atingându-mi părul cu buzele când mi-a răspuns.

— Dac-aş intra cu o armă aici, te-aş pune în şi mai mare pericol. Stai liniştită. N-am de gând să mă încaier cu nimeni. A făcut semn din cap către un bărbat scund, obez, care molfăia un trabuc şi era flancat de două femei frumoase. Cel puţin, pentru moment, a murmurat el, după ce am trecut de trioul ciudat.

Ne-am aşezat într-un separeu din spate şi el a comandat mâncare şi băutură pentru amândoi.

— De unde ştiai că îmi place friptura bine pătrunsă? am întrebat. Sau că vreau salată Caesar? Nici măcar nu m-ai întrebat.

— Uită-te bine în jur şi învaţă, domnişoară Lane. Niciun chelner n-ar lua comanda de la o femeie. La O'Bannion's mănânci ce ţi se alege, fie că-ţi place sau nu. Bine ai venit în vremurile de demult, pe când bărbaţii ofereau şi femeile acceptau. Iar dacă nu le plăcea ce primeau, se prefăceau

că le place.

Uau. Şi eu care ziceam că statele sudiste sunt demodate. Din fericire, îmi plăcea orice fel de friptură, nu făceam mofturi la niciun fel de salată şi eram încântată să plătească altcineva pentru o masă scumpă, aşa că nu am făcut tapaj pe tema asta. Nu mâncasem decât două castroane cu cereale toată ziua şi eram lihnită de foame. Când am terminat, am observat că Barrons aproape nu se atinsese de mâncare şi am ridicat din sprâncene.

— Am mâncat mai devreme, mi-a explicat el, împingând farfuria spre mine.

— Atunci, de ce-ai mai comandat? am întrebat cât mai graţios cu putinţă în timp ce mestecam o bucată de filet mignon.

— Când intri la O'Bannion's, eşti obligat să scoţi bani din buzunar.

— Ce reguli idioate, am mormăit eu.

Exact atunci a venit spre noi un zdrahon de bărbat, cu nasul turtit şi urechi clăpăuge.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Barrons. Domnul O'Bannion vă roagă să treceţi prin spate, împreună cu însoţitoarea dumneavoastră, să-l salutaţi.

Nu era tocmai o rugăminte, şi toată lumea o ştia. Barrons s-a ridicat numaidecât, m-a tras după el, m-a prins de mijloc şi m-a condus pe urmele fostului boxer serios şifonat, de parcă, fără ajutorul lui, m-aş fi lovit de pereţi, precum nevestele scurtcircuitate din Stepford.

Va fi o mare uşurare să părăsesc locul ăla.

„Prin spate" însemna o clădire distinctă, aflată la o oarecare distanţă de bar. Am ajuns acolo pe la subsol, urmându-l pe angajatul lui O'Bannion într-un tur al bucătăriilor, apoi pe nişte scări interminabile şi de acolo printr-un tunel bine luminat. În timp ce treceam prin dreptul intrărilor în alte tuneluri, fie zidite, fie baricadate cu uşi din oţel, Barrons mi-a şoptit la ureche:

— În unele zone ale Dublinului, există şi un oraş subteran.

— Înfiorător, am spus, urcând alte scări interminabile.

Cred că mă aşteptam la o scenă de film: o ceată de huligani fălcoşi, înghesuiţi într-o cameră plină de fum, strânşi în jurul unei mese, purtând cămăşi pătate de sudoare şi tocuri de armă, molfăind trabucuri şi jucând poker pe mize mari, cu afişe cu femei dezbrăcate pe pereţi.

Am descoperit, în schimb, un grup de aproximativ doisprezece bărbaţi bine îmbrăcaţi, care discutau discret într-o încăpere spaţioasă şi elegant decorată cu lemn de mahon şi piele, iar singura femeie de pe pereţi era *Fecioara cu pruncul.* Totuşi, Maica Domnului nu era singură, întrucât camera era practic tapetată cu icoane. Iar printre acestea se găseau rafturi încastrate, ticsite cu o colecţie de Biblii care l-ar fi făcut şi pe Papă să pălească de invidie, plus o mulţime de crucifixe din argint, aur, lemn şi chiar din plastic fosforescent. În spatele biroului masiv erau expuse douăsprezece tablouri înfăţişând ultimele ore din viaţa lui Iisus. Deasupra şemineului, am remarcat o copie după *Cina cea de taină.* La capătul opus al încăperii, erau două altare de rugăciune, acoperite cu lumânări aprinse, încadrând un altar mai mare care adăpostea un relicvariu vechi în care Dumnezeu ştie ce se găsea – probabil un dinte sau calcaneul vreunui sfânt obscur. Un bărbat voinic şi brunet stătea în faţa raclei, cu spatele la noi.

M-am prefăcut că mă împiedic de pragul uşii. Barrons m-a prins.

— Hopa! i-am spus, cu subînţeles.

Deşi nu stabiliserăm o parolă anume, presupun că „Hopa” a fost destul de sugestiv. Îl informam astfel că există în apropiere un obiect magic. Nu chiar în cameră, dar prin preajmă. Judecând după valul de greaţă din stomac ce părea să pornească din tălpile picioarelor, bănuiam că s-ar afla imediat sub noi, în „oraşul subteran”, cum îl numise Barrons.

Nu ştiu dacă a prins aluzia mea nu prea subtilă, fiindcă a rămas impasibil. Se uita ţintă la omul de lângă altar, cu dinţii încleştaţi.

În clipa în care s-a întors dinspre relicvariu, la fel au făcut şi cei doi Unseelie care îl încadrau. Acel Unseelie mare şi rău care căuta *Sinsar Dubh* îşi postase spionii şi aici. Rivalul nostru misterios era interesat de aceleaşi persoane ca şi Barrons: McCabe, Mallucé şi acum O'Bannion. Spre deosebire de creaturile de la reşedinţele McCabe şi Mallucé, ăştia nu se foloseau de niciun glamour pentru a părea umani, lucru care m-a surprins până când am realizat că nu aveau nevoie. În starea lor naturală, nu puteau fi văzuţi decât de *sidhe-seer*-ii ca mine şi Barrons, iar noi eram o specie rară. Nu pricepeam de ce aleseseră să rămână invizibili, în loc să se infiltreze printre angajaţii lui O'Bannion, dar asta era realitatea, ceea ce însemna că nu aveam voie să mă uit la ei. Cel puţin, atunci când se dădeau drept oameni, îmi era mai uşor să nu mă trădez, dar acum nu-mi venea nici să mai privesc în direcţia lor. Nu e simplu să treci cu privirea peste un lucru atât de bizar şi să pari degajat.

Am urmat exemplul lui Barrons şi mi-am aţintit ochii asupra bărbatului dintre ei care era, fără îndoială, Rocky O'Bannion.

Am înţeles imediat cum ajunsese în acea poziţie. În orice secol s-ar fi născut, bărbatul ăla era făcut să devină un luptător, un conducător.

Brunet, oacheş, înalt, dar cu o graţie atletică, îmbrăcat în pantaloni negri, cămaşă albă şi o haină din piele fină italiană, se mişca cu siguranţa unui om care ştie că este suficient să-şi pună o dorinţă şi restul lumii se va chinui să i-o împlinească. Avea părul negru, des şi tuns scurt, dantura impecabilă a unui boxer bogat, iar când zâmbea, aşa cum îi zâmbea acum lui Barrons, părea un veritabil şmecher irlandez.

— Mă bucur să te revăd, Barrons.

Barrons a clătinat din cap.

— O'Bannion.

— Ce te aduce aici astă-seară?

Barrons i-a îndrugat câteva cuvinte de laudă despre bar, apoi cei doi bărbaţi s-au lansat într-o conversaţie despre

recentele probleme cu care se confruntase O’Bannion la una dintre firmele sale de transport din port. Barrons auzise anumite zvonuri care i-ar putea fi de folos.

Îi priveam cum discută. Rocky O’Bannion era ca un magnet, un amestec de carismă şi eleganţă îmbrăcate în muşchi. Bărbaţii voiau să fie ca el, femeile voiau să fie târâte în pat de el – iar când spun „târâte”, nu exagerez cu nimic, fiindcă nicio femeie din lume nu l-ar fi putut domina. Nu aveam nici cel mai mic dubiu că acest irlandez seducător şi puternic, cu chipul său de piatră, era şi un criminal cu sânge-rece, iar din încercările sale disperate de a-şi asigura locul în rai acoperindu-şi păcatele cu icoane şi cruci, aş fi tentată să afirm că era şi psihopat.

Şi totuşi, nimic nu ştirbea din atracţia pe care o exercita asupra mea, ceea ce spune multe despre influenţa sa uriaşă. Eram dezgustată de el, dar în acelaşi timp, dacă şi-ar fi îndreptat ochii aceia negri, senzuali şi demonici asupra mea, mă tem că m-aş îmbujora de plăcere, chiar dacă intuiţia mi-ar şopti să fug cât mai departe de el. Din acest motiv, tipul mă speria de moarte.

Am observat cu mirare că Barrons se simţea aproape la fel de stânjenit ca mine, lucru care nu făcea decât să-mi sporească îngrijorarea. Jericho Barrons era imperturbabil, şi totuşi postura şi chipul încruntat îi trădau încordarea. Voioşia de mai devreme dispăruse cu desăvârşire. Îşi regăsise mina concentrată şi dură, ba chiar remarcam o vagă paloare pe sub pielea sa aurie. Deşi era vizibil mai înalt şi mai bine clădit decât gazda noastră, deşi, în general, era imaginea vitalităţii şi a calmului, în clipa de faţă părea… slăbit, şi m-a străfulgerat ideea că în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută, Jericho Barrons era focalizat în altă direcţie, absorbit de alte probleme, şi doar unu la sută din el rămăsese în acea cameră să discute cu Rocky O’Bannion.

— Frumoasă femeie, Barrons, a rostit O’Bannion, îndreptându-şi – aşa cum mă temeam – atenţia asupra mea.

Şi, exact cum mă temeam, m-am îmbujorat. Boxerul a venit spre mine, s-a învârtit în jurul meu, măsurându-mă

din cap până-n picioare, apoi şi-a exprimat încuviinţarea printr-un mârâit gutural.

— Într-adevăr, a spus Barrons.

— Nu e irlandeză, a sesizat gazda noastră.

— Americană.

— Catolică?

— Protestantă, l-a lămurit Barrons.

Nici măcar n-am clipit la auzul minciunii.

— Păcat, a conchis O'Bannion, încheindu-şi inspecţia, spre uşurarea mea. Mă bucur să te văd, Jericho. Dacă mai afli ceva despre problemele din port…

— Ţinem legătura, l-a asigurat Barrons.

— Îl simpatizezi, i-am spus eu mai târziu, în timp ce străbăteam străzile pustii ale Dublinului, în jurul orei patru dimineaţa.

Informaţiile pe care i le furnizase Barrons erau binevenite, ajutându-l să îi identifice pe membrii unei bande locale.

— Nicidecum, domnişoară Lane, mi-a răspuns el.

— Bine, poate că am exagerat. Mai corect ar fi să spun că îl respecţi.

Barrons m-a contrazis din nou, clătinând din cap.

— Atunci ce?

Barrons afişase o atitudine sobră în prezenţa lui O'Bannion, lucru care nu îi stătea în fire şi care îmi stârnise curiozitatea.

— Dacă aş fi pierdut undeva prin munţii Afganistanului, a spus el, după câteva secunde de meditaţie, şi aş avea de ales între un om care să lupte alături de mine şi un întreg arsenal de arme, l-aş alege pe O'Bannion. Nu e vorba nici de simpatie, nici de respect, ci de recunoaşterea calităţilor lui.

Ne-am continuat drumul în tăcere.

Cu câtă bucurie am lepădat pantofii cu toc cui şi am revenit la încălţămintea mea comodă. Imediat ce ne-am întors la librărie, Barrons mi-a cerut un raport complet asupra a tot ce simţisem. După ce i-am povestit totul, m-a

lăsat singură în magazin şi a plecat „pentru a se refamiliariza cu unele dintre punctele nodale ale sistemului local de canalizare”, după cum a spus el.

În lipsa lui, am urcat în camera mea şi m-am schimbat. Puteam să-mi găsesc şi singură o ţinută potrivită pentru o plimbare prin canale – ceva vechi, întunecat, ponosit.

Ne-am întors în vecinătatea barului lui O’Bannion într-o maşină neagră, banală, pe care nu o remarcasem în fascinantul garaj al lui Barrons, am lăsat-o la câteva străzi depărtare de destinaţia noastră şi am luat-o pe jos.

— Stai aici.

Cu o mână pe umăr, Barrons m-a oprit pe trotuar, după care s-a dus până în mijlocul străzii. Revenise la starea lui normală. Se schimbase într-o pereche de blugi, un tricou negru şi ghete uzate. Era pentru prima oară când îl vedeam într-o ţinută atât de… *plebeiană* comparativ cu stilul său obişnuit, care îi sublinia fizicul atletic senzaţional – bineînţeles, dacă preferi genul ăsta de bărbat. Din fericire, nu era cazul meu. Din punctul meu de vedere, imaginea era mai degrabă ciudată, ca şi când m-aş fi uitat la o panteră neagră, puternică, cu botul mânjit de sânge şi îmbrăcată în haine de stradă.

— Îţi baţi joc de mine? am exclamat, văzându-l cum îşi încordează toţi muşchii, trage capacul de canalizare şi îmi face semn să vin.

— Cum credeai că vom intra în canalizare, domnişoară Lane? a spus el, iritat.

— Nu m-am gândit. Cred că a fost un mecanism de apărare, i-am răspuns, mergând spre el. Eşti sigur că nu există nişte trepte prin preajmă?

A ridicat din umeri.

— Există, dar nu sunt cel mai potrivit punct de acces. A aruncat o privire spre cer. Trebuie să ne mişcăm rapid, domnişoară Lane.

Asta era de la sine înţeles. În curând, avea să se lumineze de ziuă, iar străzile se umpleau de oameni. O să fie cam greu să ieşi dintr-o gură de canal de faţă cu toată lumea, sau, mai rău, să te trezeşti nas în nas cu bara de

protecţie a unei maşini.

Stăteam pe marginea găurii şi încercam să disting ceva prin beznă.

— Or fi şobolani? am întrebat, uşor deprimată.

— Fără îndoială.

— Corect. Am tras o gură de aer şi am expirat prelung. Dar Umbre?

— Nu au cu ce se hrăni acolo jos. E mai bine pe străzi. Hai, apucă-mă de mână şi te cobor eu.

— Dar de ieşit, cum mai ieşim?

— Vom schimba traseul la întoarcere.

— Sunt şi nişte scări pe traseul ăla? am întrebat, mai optimistă.

— Nu.

— Bineînţeles că nu. Ce naivitate din partea mea. La întoarcere, am spus pe tonul unui comentator de televiziune, vom escalada versantul Everestului, bocancii de alpinism fiind oferiţi de sponsorul nostru principal, Barrons Books and Baubles.

— Foarte amuzant, mi-a replicat Barrons, cu o faţă care numai amuzată nu părea. Acum, mişcă-te.

Cu mine încleştată de mâna lui, m-a lăsat să atârn un pic deasupra găurii, apoi m-a coborât. Destinaţia: un Dublin subteran, mai tenebros şi mai înspăimântător.

ŞAISPREZECE

Până la urmă, nu a fost chiar atât de înspăimântător.

De fapt, nici pe jumătate la fel de înspăimântător pe cât fusese la suprafaţă de la o vreme încoace.

Acolo jos, în canalele sumbre şi murdare de sub oraş, am realizat ce schimbări dramatice interveniseră în viaţa mea, şi într-un timp atât de scurt.

Cum ar putea un şoarece cu ochişori lucioşi şi năsucul lui agitat – sau chiar câteva sute de şoareci – să se compare cu Omul Cenuşiu? Cât de periculoase ar putea fi apele menajere şi miasmele pe lângă Monstrul-cu-Multe-Guri? Ce importanţă avea că îmi voi strica pantofii şi-mi voi rupe unghiile căţărându-mă peste bolovanii din pântecul Dublinului, ţinând cont de gestul nebunesc pe care urma să-l comit? Voi fura de la un om care omorâse douăzeci şi şapte de persoane într-o singură noapte doar pentru că stăteau în calea viitorului său strălucit.

Am cotit o dată, şi încă o dată, trecând din tuneluri goale, cu trotuare libere, în unele pline de râuşoare de mâzgă. Am pătruns şi mai mult în adâncurile pământului, am urcat, am coborât din nou.

— Ce-i aia? am întrebat, arătând către un curent de apă, vizibil în spatele unui grilaj de fier montat în perete.

Întâlniserăm în cale multe astfel de grilaje, dar mai înguste şi fixate la înălţimi mai mici. Majoritatea erau montate în locuri joase şi înconjurate de bălţi negre, dar ceea ce vedeam acum era complet diferit. Semăna cu un râu.

Chiar asta era.

— Râul Poddle, mi-a explicat Barrons. Curge prin subteran. De pe Podul Millenium se poate vedea când se varsă în râul Liffey printr-un astfel de grilaj. La sfârşitul

secolului al XVIII-lea, doi dintre liderii rebelilor au reuşit să evadeze din castelul Dublin mergând pe cursul lui până la vărsare. Nu e greu să te descurci în oraş dacă ştii care sunt punctele de intersecţie.

— Iar tu ştii.

— Da, mi-a confirmat el.

— E ceva la care nu te pricepi?

Artefacte antice, cum să blocheze conturi bancare, mediile sordide ale oraşului, precum şi măruntaiele sale murdare.

— Nu prea, a spus el, fără pic de aroganţă.

— Cum ai învăţat toate astea?

— Tu când ai devenit atât de guralivă, domnişoară Lane?

Am tăcut. V-am zis că orgoliul este marea mea problemă. Nu voia să vorbească cu mine? Bun, atunci nu avea sens să-mi pierd timpul cu el.

— Unde te-ai născut? l-am întrebat.

Barrons s-a oprit brusc, s-a întors spre mine, parcă şocat de flecăreala mea neobosită.

Am ridicat mâinile, eu însămi şocată.

— Habar n-am ce m-a apucat. Eram hotărâtă să tac, dar mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre tine. Nu ştiu unde te-ai născut, dacă părinţii tăi încă trăiesc, dacă ai fraţi, surori, soţie, copii, sau cu ce te ocupi în realitate.

— Ştii exact cât trebuie. La fel şi eu, despre tine. Acum mergi mai departe. Timpul e preţios.

La capătul a vreo zece metri, m-a ajutat să urc pe o scară metalică, prinsă în perete, în vârful căreia m-a apucat o senzaţie subită de greaţă.

Undeva, direct în faţa noastră, se găsea un OMF extrem de puternic.

— În spatele ăleia, i-am spus lui Barrons, pe un ton vinovat. Suntem terminaţi, nu-i aşa?

„Aia” părea a fi o uşă blindată. De genul celor pe care le folosesc băncile, foarte groase, făcute dintr-un aliaj indestructibil, şi care se deschid ca o uşă de submarin, învârtind de un fel de roată metalică. Spre ghinionul

nostru, „mânerul” era pe partea opusă.

— Presupun că n-ai venit dotat cu nişte exploziv? am spus în glumă.

Eram obosită şi speriată, şi uşor ameţită, ori poate absurditatea totală a vieţii mele mă împiedica să mai iau ceva în serios.

Barrons a studiat uşa masivă câteva secunde, apoi a închis ochii.

Îl vedeam cum calculează totul. Ochii i se mişcau repede pe sub pleoapele închise, de parcă ar fi citit planurile sistemului de salubrizare, în stil Terminator, stabilind în acelaşi timp poziţia noastră şi căutând un punct de acces. Deodată, a deschis ochii.

— Eşti sigură că se află în spatele uşii?

Am încuviinţat din cap.

— Categoric. Aş putea să vomit chiar aici.

— Încearcă să te abţii.

Mi-a întors spatele şi a plecat.

— Unde te duci?

Nu-mi ardea să rămân singură, înarmată cu o biată lanternă.

— Se bazează pe protecţia barierelor naturale, mi-a zis el, peste umăr. Dar eu sunt un înotător bun.

Am privit lumina tremurătoare a lanternei sale în momentul în care a luat-o la fugă printr-un tunel din stânga mea, apoi s-a făcut nevăzut după un colţ. Beznă de jur împrejur şi doar două baterii care să mă oprească de la un acces de isterie. Urăsc întunericul, înainte nu mă deranja, dar acum nu pot să-l suport.

Aveam senzaţia că trecuseră ore de când mă părăsise, însă, conform ceasului meu, nu se scurseseră decât şapte minute şi jumătate în momentul în care Barrons, ud leoarcă, a deschis uşa blindată.

— Doamne sfinte, ce e locul ăsta? am zis, uitându-mă în jur, stupefiată.

Intraserăm într-o cameră săpată în piatră, ticsită cu artefacte religioase şi arme vechi. După urmele de pe

pereţi, rezulta clar că încăperea subterană era ocazional inundată, însă comorile lui O'Bannion erau puse la adăpost, pe etajere înalte ori pe piedestale din piatră.

Parcă mi-l şi imaginam pe fostul boxer, seducător în stilul lui psihopat, stând acolo, admirându-şi tezaurul, cu o scânteie de fanatism în ochii lui misterioşi.

Urme ude de paşi porneau din dreptul unui grilaj din fier, în spatele căruia se întindea apa neagră, şi duceau până la uşă. Barrons nu pierduse nicio secundă să se uite în jur.

— Găseşte-l, ia-l şi s-o ştergem, mi-a spus el.

Uitasem că el nu-l poate simţi. Numai eu aveam această capacitate. Am început să mă învârt încet, folosindu-mă de noile mele simţuri supranaturale.

Am scos un icnet, dar n-am vomitat. Din fericire, simptomele se ameliorau odată cu timpul. Am reuşit să-mi păstrez cina în stomac. Mi l-am închipuit brusc pe O'Bannion coborând aici şi descoperind lipsa artefactului său şi bălţi de vomă peste tot, şi m-am întrebat cum şi-ar explica întâmplarea. Am pufnit într-un chicot nervos.

— Ăla, am spus, arătând spre un obiect cocoţat chiar deasupra capului meu, aproape rătăcit printre multe altele asemănătoare, şi m-am întors spre Barrons, care stătea lângă uşa blindată.

Scruta coridorul. La auzul glasului meu, a aruncat o privire înăuntru.

— Fir-ar al dracului, a răbufnit el, trăgând un pumn în uşă. Nici nu l-am observat. Fir-ar al *dracului,* a repetat el, şi mai tare. Mi-a întors spatele şi m-a întrebat: Sigur ăla e?

— Absolut sigur.

— Atunci, ia-l, ce mai aştepţi?

— Cine, eu? am spus, surprinsă.

— Tu, fiindcă eşti chiar lângă el.

— Dar mi se face rău, am protestat.

— Asta-i cel mai bun moment să-ţi rezolvi problema cu pricina. *Ia-l* odată.

Cu stomacul în gât, am apucat obiectul. Raftul metalic a scos un *clic* scurt.

— Şi-acum ce facem?

Barrons a pufnit în râs şi sunetul s-a lovit sec de pereţii din piatră.

— Acum, domnişoară Lane, fugim cât ne ţin picioarele, fiindcă ai declanşat toate alarmele.

Am tresărit.

— Ce tot spui acolo? Nu se-aude nimic.

— Sunt silenţioase. Dar s-au declanşat la toate reşedinţele lui. În funcţie de unde se află în acest moment, avem puţin, sau foarte puţin timp la dispoziţie.

Barrons avea o influenţă nefastă asupra mea. În decursul unei singure nopţi, mă obligase să mă îmbrac ca o prostituată, să fur, iar acum să înjur ca un birjar.

— Mama mă-sii, am exclamat.

Am avut o revelaţie pe când goneam pe străzile Dublinului, cu o lance mai lungă decât mine la subraţ. Nu aveam să mă bucur de o viaţă prea lungă.

— Nu mai fi pesimistă, domnişoară Lane, mi-a spus Barrons după ce l-am pus la curent cu temerile mele. O să ajungă să se adeverească tocmai pentru că îi dai prea mare însemnătate.

— Poftim? am spus, chinuindu-mă să iau o gură de aer.

Am dat să mă reped în maşină, dar m-am înţepenit în uşă din cauza lăncii.

— Împinge-o pe bancheta din spate, mi-a strigat el.

Am reuşit să mă deblochez şi i-am urmat sfatul.

A trebuit să cobor unul din geamuri ca să încapă. Apoi şi eu şi Barrons am urcat în maşină şi am trântit portierele.

— Dacă te-aştepţi să mori, mi-a zis el, aşa se va întâmpla. Autosugestia e mult mai puternică decât ne imaginăm.

A pornit motorul şi am demarat.

— Fir-ar al dracului! a spus el din nou.

Înjurăturile păreau cuvintele de ordine ale acelei nopţi.

O maşină a poliţiei trecea agale prin dreptul nostru. Din fericire, era pe partea lui Barrons, altminteri poliţistul ar fi zărit lancea ieşită pe fereastră.

— Nu comitem nicio infracţiune, am spus eu imediat. Mă rog, niciuna de care să ştie *el,* nu-i aşa? Mă îndoiesc că s-a anunţat alarma la poliţie, nu crezi?

— Nu ştiu dacă s-a anunţat sau nu, cert e că poliţistul ne-a văzut bine. Suntem pe teritoriul lui O'Bannion. Cine crezi că-i plăteşte ca să patruleze pe străzi la ora asta?

Mi-a picat fisa mai greu.

— Adică şi dacă nu ştie nimic acum, când o să afle că O'Bannion a fost jefuit…

— Poliţistul va transmite descrierea noastră, mi-a continuat Barrons ideea.

— Suntem ca şi morţi, am concluzionat eu.

— Ah, iar începi cu pesimismul tău.

— Sunt doar obiectivă. E vorba de fapte concrete. Trezeşte-te la realitate, Barrons. Ce crezi c-o să ne facă O'Bannion când ne găseşte? O să ne dea o pălmuţă peste mână?

— Realitatea este influenţată şi de atitudinea unei persoane. Iar atitudinea ta, domnişoară Lane, e foarte naşpa, ca să vorbim pe limba tineretului modern.

N-am priceput ce încerca să-mi transmită în acea seară, dar, mai târziu, în momentele de cotitură, mi-am amintit cuvintele lui şi le-am înţeles. Într-o luptă, cea mai puternică armă este speranţa. Un *sidhe-seer* care gândeşte negativ, care nu este absolut hotărât să supravieţuiască, este un *sidhe-seer* mort. Unui *sidhe-seer* care se consideră depăşit şi învins nu i-ar rămâne decât să-şi pună pistolul la tâmplă şi să-şi zboare creierii. Poţi înfrunta viaţa în două feluri: cu speranţă sau cu teamă. Speranţa te întăreşte, teama te ucide.

Pe moment, însă, sfatul său nu a avut niciun impact asupra mea, aşa că am parcurs străzile pustii ale Dublinului într-o tăcere funebră, până când am intrat, în sfârşit, pe aleea viu luminată dintre garajul şi locuinţa lui Barrons.

— Ce naiba e obiectul pe care l-am furat? am întrebat eu.

A zâmbit vag, privind cum se ridică uşa garajului.

Măştile cromate ale maşinilor sale străluceau în lumina farurilor. Am intrat şi am parcat bătrânul sedan în spate.

— A avut nenumărate denumiri, dar cea mai celebră este Lancea lui Longinus, mi-a spus Barrons.

— N-am auzit de ea.

— Lancea Destinului, poate? a continuat el. Sau Lancea Sfântă?

Am clătinat din cap.

— Eşti adepta vreunei religii, domnişoară Lane?

Am coborât din maşină şi m-am întins după lance.

— Merg la biserică din când în când.

— Ei bine, ţii în mână lancea care l-a străpuns pe Iisus în timp ce era pe cruce, mi-a explicat el.

Am fost cât pe-aci s-o scap.

— Chestia asta l-a omorât pe Iisus? am exclamat, îngrozită.

Iar acum era în *mâna mea*? Am alergat după el, spre uşa deschisă a garajului. Deşi nu sunt din cale-afară de evlavioasă, îmi venea s-o arunc, să mă spăl zdravăn pe mâini, şi să mă duc la cea mai apropiată biserică să mă rog.

Ne-am strecurat pe sub uşa care se închidea silenţios şi am traversat aleea. Umbrele pândeau în partea dreaptă, ferindu-se de felinarele care luminau intrările din dos, însă nu le-am aruncat nicio privire.

Voiam doar să intru în casă, departe de tenebrele nopţii, la adăpostul cărora se putea ascunde asasinul unui mafiot.

— Era deja mort în acel moment, domnişoară Lane. Cel care l-a străpuns era un soldat roman, pe numele său Gaius Cassius Longinus. A doua zi se sărbătorea Paştele evreiesc, iar autorităţile evreieşti nu voiau ca victimele să rămână expuse cu ocazia zilei sfinte. L-au rugat pe Pilat să le grăbească moartea, astfel încât să poată fi coborâte de pe cruce. Crucificarea, domnişoară Lane, era un proces lent. Putea dura şi câteva zile până ca răstignitul să-şi dea sufletul. Când soldaţii le-au rupt picioarele celor doi bărbaţi de lângă Iisus, aceştia nu s-au mai putut ridica pentru a respira şi au murit repede prin asfixiere. Iisus,

însă, părea deja mort, astfel că, în loc să-i rupă picioarele, unul dintre soldaţi i-a înfipt o suliţă în coastă ca să se asigure. Din diverse scopuri perfide, aşa-zisa Lance a lui Longinus este râvnită de mulţi pentru presupusele ei puteri mistice. Mulţi au susţinut că se află în posesia lor: împăratul Constantin, Carol cel Mare, Otto cel Mare, Adolf Hitler, ca să-ţi dau doar câteva exemple. Fiecare dintre ei o considera sursa puterii sale.

Am intrat în holul din spate al reşedinţei lui Barrons, am trântit uşa după mine şi am început să mă învârtesc în jurul lui, studiindu-l cu neîncredere.

— Stai o clipă să mă lămuresc. Aşadar, am pătruns prin efracţie în colecţia privată a unui mafiot şi am furat obiectul din care el crede că îşi trage puterea? *De ce* am făcut aşa ceva?

— Pentru că, domnişoară Lane, Lancea Destinului este supranumită şi Lancea *Lúin,* sau *Luisne,* Lancea de Foc. Şi nu este o armă romană, ci una adusă pe pământ de Tuatha Dé Danaan. Este un talisman Seelie şi întâmplarea face să fie şi una dintre singurele două arme care pot ucide un Fae. Orice Fae, indiferent de castă. Se spune că însăşi Regina Seelie se teme de ea. Totuşi, dacă doreşti, pot să-l sun pe O'Bannion şi poate ne iartă că i-am furat-o dacă i-o înapoiem. Ei, ce zici, domnişoară Lane?

Am înşfăcat lancea.

— Cu asta îl pot omorî pe Monstrul-cu-Multe-Guri? am întrebat.

Barrons a încuviinţat din cap.

— Şi pe Omul Cenuşiu?

A încuviinţat din nou.

— Chiar şi feţe regale Fae? am insistat, ca să fiu sigură.

— Da, domnişoară Lane.

— Serios? am spus, cu sufletul la gură.

— Foarte serios.

Am mijit ochii.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa lui O'Bannion?

Barrons a trecut pe lângă mine, a aprins lumina din hol şi le-a stins pe cele exterioare. Aleea din dos s-a cufundat

în beznă.

— Du-te în camera ta, domnişoară Lane, şi nu ieşi de acolo, orice s-ar întâmpla, până nu vin eu după tine. Ai priceput?

Nu aveam niciun chef să zac şi să-mi aştept cuminte sfârşitul. I-am spus-o răspicat.

— Nu m-ascund în dormitor ca o…

— *Acum!*

I-am aruncat o uitătură furioasă. Mă enerva la culme când îmi tăia vorba cu ordinele lui. Să înţeleagă odată că eu nu sunt Fiona, nu tânjesc după afecţiunea lui şi nu sunt dispusă să mă umilesc ca să o obţin.

— Mie să nu-mi dai ordine ca Fi…

De data aceasta, m-am bucurat să fiu întreruptă, altfel şi-ar fi dat seama că trăsesem cu urechea la discuţia lor.

— Ai cumva unde să te duci, domnişoară Lane? m-a întrebat el, distant.

Zâmbetul lui mi-a îngheţat sângele în vene. Se citea în el satisfacţia bărbatului care ştie că femeia nu are cale de scăpare.

— Te întorci la pensiune în speranţa că Mallucé nu te va căuta? Află de la mine, domnişoară Lane, că te poţi îmbăia într-un lac de aghească, te poţi îmbrăca într-o rochie din usturoi, poţi zbiera şi te poţi împotrivi, dar tot nu vei scăpa din ghearele unui vampir care s-a hrănit bine. Sau te vei caza la alt hotel, nădăjduind că O’Bannion nu are informatori pe-acolo? Ba nu. Stai, m-am prins. Te întorci acasă, în Georgia. Asta vrei? Regret să-ţi dau o veste proastă, domnişoară Lane, dar e un pic cam tardiv.

Nu voiam să ştiu de ce este tardiv: fiindcă O’Bannion o să vină după mine, fiindcă sclavii lui Mallucé or să se dea peste cap ca să mă ducă în faţa „Stăpânului”, ori fiindcă Barrons însuşi o să-mi vină de hac.

— Ticălosule, am rostit în şoaptă.

Înainte să mă târască după el prin casele colecţionarilor ălora dubioşi, înainte să mă pună să fur de la un vampir şi un mafiot, tot mai aveam o şansă de scăpare. Acum situaţia se schimbase complet. Era ca o întrecere pe întuneric,

numai că toţi adversarii mei aveau ochelari cu vedere nocturnă şi cunoşteau regulile jocului. Intuiţia îmi spunea că asta fusese strategia lui Barrons de la bun început: să mă priveze de orice şansă, să îmi elimine toate opţiunile, până la una – dependenţa de el pentru a supravieţui.

Eram furioasă pe el şi pe mine. Cât de naivă fusesem. Şi nu întrezăream nicio soluţie. Totuşi, mai aveam un as în mânecă. Eu aveam nevoie de el? Mă puteam împăca cu gândul ăsta, pentru că şi el avea nevoie de mine, şi am să-i scot ochii cu asta de câte ori o să se ivească ocazia.

— Bine, Barrons. Dar asta rămâne la mine, ne-am înţeles? am spus, ridicând lancea pe care o strângeam în mână.

Poate că nu-mi era de folos împotriva vampirilor şi mafioţilor, dar m-ar fi ajutat să ţin piept unui Fae.

Barrons s-a uitat lung la lance, cu o privire de nepătruns.

— Pentru tine am luat-o, domnişoară Lane, a spus el, într-un final. Te sfătuiesc să îi elimini vergeaua din lemn ca să o poţi lua cu tine oricând. Nu e băţul original şi oricum doar vârful contează.

Am clipit de uimire. Era pentru mine? Dincolo de faptul că valora o avere pe piaţa neagră, Barrons, ca *sidhe-seer,* o putea folosi pentru propria-i protecţie. Cu toate astea, o lăsa în seama *mea.*

— Serios?

— Da, a spus el, încuviinţând din cap. Ascultă ce-ţi spun, şi vei scăpa cu viaţă.

— Nici nu s-ar fi pus problema aşa dacă nu m-ai fi amestecat tu în toată mizeria asta.

— Tu singură ai răscolit mizeria de care vorbeşti. Tu ai venit aici, cu aerul tău candid şi ignorant, şi ai întrebat de *Sinsar Dubh.* Ai uitat? Eu ţi-am zis să te întorci acasă.

— Da, asta înainte să te prinzi că pot să te ajut în căutările tale. Acum, ai fi probabil în stare să mă legi şi să mă droghezi ca să nu fug, l-am acuzat eu.

— Probabil, a aprobat el. Deşi cred că aş găsi mijloace mai eficiente pentru asta.

L-am privit cu atenţie. Nu glumea. N-am vrut să ştiu care ar fi acele „mijloace mai eficiente”.

— Totuşi, dacă ţinem cont de toate primejdiile care te pândesc, presupun că ar fi inutil să apelez la ele. Am dreptate, domnişoară Lane? Şi uite aşa, revenim de unde am plecat: Du-te în camera ta şi nu ieşi de acolo, *orice s-ar întâmpla,* până nu vin eu după tine. Ai priceput?

Mama spune că modestia nu se numără printre calităţile mele, şi pe bună dreptate. Un răspuns ar fi sunat a capitulare ori, cel puţin, a încuviinţare, şi cu toate că el câştigase acea bătălie, nu eram obligată să-mi recunosc înfrângerea, aşa că am rămas cu ochii la lance într-o tăcere împietrită. Capul îi strălucea precum alabastrul în holul luminat. Dacă l-aş smulge de pe vergea, ar avea doar vreo treizeci de centimetri lungime. Avea vârful ascuţit, iar baza era lată de opt centimetri. Ar încăpea lejer în geanta mea cea mai mare, dacă aş găsi o cale să nu taie materialul.

Când am ridicat privirile, am descoperit că sunt singură.

Barrons plecase.

ŞAPTESPREZECE

Părinţii mei au câteva vorbe amuzante. Ei s-au născut în alte vremuri, în alte generaţii. Ei sunt reprezentaţii generaţiei „munca este o răsplată în sine”. Desigur, a avut necazurile sale, dar generaţia mea, „a egocentricilor”, nu este nici ea scutită.

Generaţia egocentricilor este alcătuită din tineri care consideră că merită ce este mai bun pentru simplul motiv că s-au născut, iar dacă părinţii nu le oferă toate avantajele posibile, îşi condamnă propriii copii la o existenţă de persecuţii şi nereuşite. Crescuţi de jocuri pe computer, cablu TV, internet şi o multitudine de gadgeturi electronice – în vreme ce părinţii lor trudesc pentru a le satisface toate mofturile –, majoritatea celor incluşi în GE sunt de părere că orice greşeală ar face, nu este vina lor; că părinţii i-au distrus, probabil din cauză că au lipsit prea mult de acasă. Părinţii sunt prinşi într-un cerc vicios, orice ar face.

Părinţii mei nu m-au distrus. Dacă am păţit ceva, atunci eu mi-am făcut-o cu mâna mea. Ăsta e modul meu de a recunoaşte pe ocolite că tata avea dreptate când îmi spunea: „Nu-mi spune că n-ai *vrut* s-o faci, Mac. Voluntar sau involuntar, rezultatul final este acelaşi.”

Îl înţeleg acum. Este aceeaşi diferenţă ca între omor şi ucidere din culpă: mortul e tot mort, şi mă îndoiesc că îl interesează chichiţele juridice.

Voit sau nevoit, o portocală, două ciocolate, o pungă de covrigi şi douăzeci şi şase de ore mai târziu, aveam mâinile mânjite de sânge.

Niciodată n-am fost atât de fericită la venirea zorilor ca în acea dimineaţă. Făcusem exact ce îmi jurasem să nu fac:

mă ghemuisem în camera mea, cu toate luminile aprinse, încercând să consum cu moderaţie puţinele mele gustări şi întrebându-mă descurajată ce plan născocise Barrons ca să se ţină la adăpost de răzbunarea lui O'Bannion. Chiar dacă reuşea să gonească o parte dintre oamenii lui O'Bannion, aveau să urmeze alţii. Sincer vorbind, cum ar putea spera un singur om să ţină piept unui mafiot şi acoliţilor săi, foşti boxeri şi puşcăriaşi, care omorâseră douăzeci şi şapte de oameni într-o noapte?

La primele raze ale soarelui, m-am repezit la fereastră şi am tras draperiile. Supravieţuisem încă unei nopţi la Dublin, lucru care devenise motiv de sărbătoare în ultima perioadă. M-am holbat prosteşte la aleea dosnică, lăsând priveliştea să îmi pătrundă încet în creier.

Sau poate nu, fiindcă înainte să mă dezmeticesc, am fugit desculţă din refugiul meu de la etajul al patrulea ca să pot privi totul mai de aproape. Am ieşit în aerul proaspăt şi răcoros al acelei dimineţi irlandeze. Roua de pe treptele din ciment era rece sub tălpile mele când am coborât în alee.

La vreo patru metri în faţă, un Maybach negru scânteia în lumina matinală, cu toate cele patru portiere deschise. Scotea un ţiuit enervant, semn că nimeni nu scosese cheile din contact, iar bateria nu se consumase încă. În spatele lui, întinzându-se până la graniţa cu cartierul părăsit, erau aliniate alte trei maşini negre, tot cu portierele deschise şi producând acelaşi gen de ţiuituri. În dreptul fiecărei maşini, nu departe de uşi, se găseau mormane de haine. Mi-am amintit brusc ziua în care, rătăcind prin cartierul pustiu, zărisem maşina abandonată şi maldărul de haine de lângă uşa şoferului. Misterul începea să se risipească, dezvăluindu-mi o realitate absolut înfricoşătoare.

Oricine îşi putea da seama ce se întâmplase.

Mă rog, orice *sidhe-seer* care ştie ce soi de creaturi sălăşluiesc pe străzi, la adăpostul tenebrelor.

Poliţistul care ne văzuse dimineaţa trecută îl informase pe O'Bannion. Cândva, în miez de noapte, mafiotul îşi adunase oamenii şi pornise în căutarea noastră. Judecând

după încercarea de a se furişa prin uşa din spate, era limpede că nu veniseră într-o vizită de curtoazie.

Simplitatea planului lui Barrons mă uluia şi mă îngrozea în acelaşi timp: nu făcuse altceva decât să închidă luminile exterioare, astfel încât întregul perimetru al clădirii să fie înghiţit de beznă. În momentul în care O'Bannion şi oamenii său coborâseră din maşini, iadul se dezlănţuise asupra lor.

Barrons *ştiuse* că vor veni. Aş fi putut jura că ştiuse că vor veni în număr mare. Şi mai ştiuse că nu vor apuca să se îndepărteze de maşinile lor. Desigur, eu fusesem ferită de primejdii. Cu luminile interioare aprinse şi cele exterioare stinse, nici om, nici monstru nu se putea apropia de mine.

Barrons le întinsese o capcană mortală, indispensabilă după furtul pe care îl comisesem. În clipa în care luasem fericită lancea de pe etajeră, semnasem condamnarea la moarte a şaisprezece oameni.

M-am întors şi am examinat magazinul. Îl vedeam acum într-o cu totul altă lumină: nu era o clădire, era o *armă.* Cu o săptămână în urmă, mă oprisem în faţa lui, gândindu-mă că se înalţă asemeni unui bastion între bine şi rău. Acum înţelegeam că *este* un bastion – o frontieră, o ultimă linie de apărare –, iar Barrons stăvilea orice invazie a cartierului părăsit cu ajutorul felinarelor sale strategic amplasate, şi tot ce trebuia să facă pentru a-şi proteja proprietatea de atacurile nocturne era să le stingă şi să lase Umbrele să se apropie, acei cerberi flămânzi din Infern.

Mânată de o fascinaţie morbidă, ori poate de nevoia latentă de a cunoaşte cât mai multe despre Fae, m-am dus spre Maybach. În vârful mormanului de haine de lângă portiera şoferului se găsea o jachetă din piele neagră, asemănătoare cu cea pe care o purtase Rocky O'Bannion cu o seară înainte.

Am ridicat-o de jos, stăpânindu-mi cu greu tremurul. În acel moment, o membrană îngălbenită şi poroasă, ca pergamentul, a căzut din haina elegantă.

Am tresărit violent şi am scăpat-o pe jos. Nu era prima oară când vedeam un astfel de „pergament”. Văzusem cu zecile, de toate formele şi mărimile, fluturate de vânt pe străzile pustii ale cartierului abandonat, în ziua în care mă rătăcisem în ceaţă. Pe moment, mă gândisem că trebuie să fie o fabrică de hârtie prin zonă.

Însă nu hârtii zburaseră pe lângă mine, ci *oameni.* Sau ce mai rămăsese din ei. În ziua aceea, dacă n-aş fi izbutit să scap de acolo înainte de lăsarea nopţii, aş fi devenit unul dintre aceste… aceste… resturi umane uscate.

Am făcut câţiva paşi înapoi. Nu era nevoie să scormonesc prin maldărul de haine ca să-mi dau seama ce se alesese de Rocky O’Bannion şi cei cincisprezece acoliţi ai săi, dar nu m-am putut abţine. Am mai verificat încă trei şi mi-a ajuns. Nici nu apucaseră să vadă ce s-a abătut asupra lor. Eram curioasă dacă Umbrele atacaseră simultan, dacă aşteptaseră să coboare cu toţii din maşini, sau dacă ieşiseră mai întâi pasagerii din faţă, iar apoi, văzându-şi tovarăşii reduşi la acele rămăşiţe amorfe pe care Umbrele le găseau necomestibile, cei din spate năvăliseră afară cu puştile şi pistoalele scoase, doar pentru a cădea victime aceluiaşi inamic invizibil. Mă întrebam dacă Umbrele sunt suficient de inteligente pentru a aştepta, ori sunt nişte bestii mânate de o foame nepotolită.

Dacă m-ar fi prins în prima noapte, eu le-aş fi zărit – pete negre, mari şi cleioase – dar n-aş fi ştiut că sunt Null, nici măcar *sidhe-seer,* şi în ciuda eforturilor mele de a le respinge, mă îndoiesc că forma lor imaterială mi-ar fi permis să le paralizez cu o atingere.

Era o întrebare pe care merita să i-o adresez lui Barrons.

M-am uitat la cele patru maşini, la rămăşiţele celor şaisprezece oameni: haine, pantofi, bijuterii, şi arme, o grămadă de arme. Probabil că fiecare purta cel puţin două. Pistoalele albăstrui erau împrăştiate în jurul maşinilor. După toate aparenţele, Umbrele îi omorâseră extrem de rapid, sau armele erau prevăzute cu amortizoare, fiindcă nu auzisem nicio împuşcătură.

Chiar dacă acei oameni fuseseră nişte criminali şi ucigaşi, chiar dacă omorâseră cândva două familii, eu eram responsabilă de moartea lor. Voit sau nevoit, vina îmi aparţinea şi o s-o port în suflet tot restul vieţii, până când o să mă împac cu ea, dar n-o să mi-o iert niciodată.

Fiona şi-a făcut apariţia la douăsprezece fără zece, ca să deschidă librăria. Pe la mijlocul după-amiezii, vremea a devenit mohorâtă şi a început să cadă o burniţă rece, aşa că am aprins şemineul pe gaz din spaţiul pentru conversaţii, m-am ghemuit pe canapea cu câteva reviste de modă, şi am urmărit afluxul de clienţi, întrebându-mă ce fel de vieţi duc şi de ce nu pot avea şi eu una la fel.

Fiona pălăvrăgea cu toată lumea, mai puţin cu mine. La opt fix, şi-a încetat activitatea, a încuiat magazinul şi a plecat.

La numai câteva ore după ce rafinatul său proprietar omorâse şaisprezece persoane, la Barrons Books and Baubles viaţa reintrase pe făgaşul normal, ceea ce ridica o întrebare esenţială. Cine era ucigaşul cu sânge-rece – fanaticul fost boxer devenit mafiot, sau posesorul librăriei şi colecţionarul de maşini?

Mafiotul murise. Foarte viul proprietar de librărie şi-a făcut apariţia din ploaie, un pic mai târziu decât de obicei, dar nu exagerat, la ora nouă şi jumătate. După ce a încuiat uşa din faţă, a trecut pe la casa de marcat ca să verifice biletul lăsat de Fiona cu privire la două comenzi speciale primite în acea zi, apoi şi-a tras un fotoliu lângă canapeaua pe care şedeam eu. Cămaşa lui din mătase roşie era udă şi i se mula pe trupul musculos ca un al doilea strat de piele. Pantalonii negri i se lipiseră de coapsele atletice, iar în picioare avea ghete negre cu bombeu şi tocuri metalice. Purta din nou acea brăţară celtică, masivă, ce mă ducea cu gândul la cântece oculte şi cercuri antice din piatră, asortată cu un colier negru-argintiu. Degaja obişnuita sa energie şi voluptate sumbră.

Ne priveam, fără ca vreunul să spună ceva. Nu mi-a zis: „Sunt sigur că ai remarcat maşinile din spate, domnişoară

Lane”, iar eu nu i-am zis: „Ticălos fără inimă, cum ai putut face aşa ceva?” Şi nu mi-a replicat: „Tu eşti vie, ce nu-ţi convine?” Prin urmare, nici eu nu i-am reamintit că el este vinovat pentru toate necazurile mele. Nu ştiu cât am stat aşa, dar ochii noştri au purtat o discuţie edificatoare. Cunoştinţe infinite se ascundeau în Jericho Barrons. Pentru o clipă, am avut senzaţia că văd însuşi Pomul Cunoaşterii, plin de mere roşii, lucioase, care te îmbiau să le guşti, dar era doar o reflexie a cămăşii roşii în ochii lui întunecaţi ca o oglindă neagră.

Un singur lucru a rămas nelămurit din conversaţia noastră mută. „Ai chibzuit bine înainte să iei o decizie? Ai şovăit vreun pic?” Neprimind niciun răspuns, am insistat: „Te-ai gândit măcar o clipă la familiile lor? Că poate unul dintre ei a fost un înlocuitor de ultim moment şi singura crimă din viaţa lui a fost să fure un pachet de mâncare pe când era în clasa a patra?” Dacă privirile ar fi cuţite, ale mele ar fi ucis. Acestea erau gândurile care mă frământaseră toată ziua, că undeva există neveste şi copii care nu-şi vor mai vedea niciodată soţii şi taţii, care nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat cu ei. Oare să le adun obiectele personale – mai puţin rămăşiţele îngrozitoare – şi să le trimit anonim poliţiei? Înţelegeam, în sfârşit, ce cruntă alinare era să o ştiu moartă pe Alina, să îi fi văzut trupul coborât în pământ. Dacă ar fi dispărut, mi-aş fi petrecut întreaga viaţă orbită de o speranţă deşartă, aş fi cercetat fiecare chip care îmi ieşea în cale, m-aş fi întrebat dacă trăieşte pe undeva. M-aş fi rugat să nu fi căzut în mâinile unui dement.

— Mâine te duci la Muzeul Naţional, m-a anunţat Barrons.

Nu realizasem că aşteptam cu sufletul la gură un răspuns care să-mi mai uşureze sentimentul de vinovăţie ce mă mistuise întreaga zi, până în acea secundă când am pufnit ironic. Tipic Barrons. Îi ceri un răspuns şi primeşti un ordin.

— Ce s-a-ntâmplat cu „Să nu te mişti de-aici până nu mă întorc”? l-am înţepat eu. Ce ne facem cu Mallucé şi

oamenii lui? Ai uitat de mica noastră problemă?

O'Bannion se dusese, găsisem o armă care să mă apere de Fae, dar nu scăpasem de vampirul furios.

— Mallucé a fost chemat aseară la ordinul cuiva pe care nu poate sau nu vrea să îl supere. Oamenii lui spun că ar putea lipsi câteva zile, poate chiar o săptămână, mi-a explicat Barrons.

M-am mai înviorat puţin. Însemna că, timp de câteva zile cel puţin, mă pot aventura în oraş avându-i numai pe Fae pe urmele mele. Voiam să mă întorc la apartamentul Alinei şi să decid cât de departe sunt dispusă să merg în căutarea jurnalului ei, voiam să îmi refac rezerva de gustări din dormitor în eventualitatea în care voi fi iar consemnată la domiciliu, şi ardeam de nerăbdare să-mi cumpăr un Sounddock ieftin pentru iPod. Căştile nu se mai pretau la noul meu stil de viaţă. În paranoia mea, trebuia să pot auzi orice potenţial pericol. Din fericire, cu sistemul de boxe puteam asculta muzică în voie şi, cum beneficiam de cazare gratuită, mi se părea o achiziţie justificată.

— De ce să mă duc la muzeu?

— Vreau să cauţi OMF-uri, cum le spui tu. Mereu m-am întrebat dacă există cumva obiecte Fae „ascunse" la vedere şi catalogate drept altceva. Acum că te am pe tine, îmi pot testa teoria.

— Nu cunoşti toate OMF-urile şi cum arată? am întrebat.

— Nu e chiar aşa de uşor, a zis el, clătinând din cap. Nici măcar Fae nu îşi ţin minte toate relicvele. A izbucnit într-un râs sumbru. Cred că aşa se întâmplă când trăieşti prea mult. Ce rost are să îţi încarci memoria cu toate? Ce mai contează? Tu trăieşti azi. Trăieşti şi mâine. Oamenii mor. Lumea se schimbă. Tu rămâi la fel. Cu timpul, domnişoară Lane, detaliile, ca şi emoţiile, încep să se estompeze.

— Poftim? am spus eu, nedumerită.

— Fae, domnişoară Lane, nu sunt precum oamenii. Extraordinara lor longevitate i-a transformat în altceva. Să nu uiţi asta niciodată.

— Crede-mă, i-am răspuns, că nu i-aş putea confunda cu oamenii. Ştiu că sunt nişte monştri, chiar şi cei atrăgători.

— Cei atrăgători, domnişoară Lane? a spus el, privindumă printre gene. Aveam impresia că cei pe care i-ai văzut erau urâţi. Nu cumva mi-ai ascuns ceva?

Fusesem cât pe-aci să trădez întâlnirea cu V'lane, un subiect pe care nu aveam chef să-l discut cu Barrons. Până când nu mă lămuresc cine este de încredere – dacă există o astfel de persoană – şi în ce măsură, aveam de gând să ţin pentru mine anumite lucruri.

— Nu cumva mi-ai ascuns *tu* ceva? l-am atacat eu.

Cum îndrăznea să mă acuze pe mine că ţin secrete, când el era maestrul minciunilor? Nici măcar nu m-am obosit să ascund că aş ascunde ceva. Am recurs la una din metodele lui, eschivare prin contraîntrebare.

A urmat o nouă conversaţie mută, de data asta despre adevăruri şi minciuni, cacialmale şi demascări. Îl „citeam" tot mai bine, fiindcă am văzut cum în momentul în care se pregătea să-mi forţeze mâna a hotărât brusc că nu merită să cedeze ceva de la el.

— Vezi să te mişti repede, mi-a spus el. După ce termini cu muzeul, ne aşteaptă o ditamai lista cu locuri în care să căutăm restul de pietre şi *Sinsar Dubh.*

— Doamne, în halul ăsta am ajuns? am protestat eu. Vrei să colind pe unde-mi spui tu şi să adulmec OMF-uri, nu-i aşa?

— Te-ai răzgândit şi nu te mai interesează *Sinsar Dubh,* domnişoară Lane?

— Bineînţeles că nu.

— Ai idee pe unde să cauţi de una singură?

M-am încruntat. Ştiam amândoi că răspunsul e negativ.

— Nu crezi că cea mai sigură cale de a ajunge atât la Cartea Neagră, cât şi la asasinul surorii tale este să pătrunzi în însăşi lumea care a ucis-o?

Normal că da. Mă gândisem la asta toată săptămâna.

— Cu condiţia să nu mă ucidă lumea aia şi pe mine. Din câte am văzut până acum, nu se dă în lături de la nimic.

Barrons a zâmbit stins.

— Nu cred că ai înţeles prea bine cum stau lucrurile, domnişoară Lane. Nu o voi lăsa să te ucidă. Orice s-ar

întâmpla. S-a ridicat din fotoliu şi a traversat camera. A deschis uşa şi mi-a spus peste umăr: Într-o bună zi, ai să-mi mulţumeşti.

Făcea mişto de mine? Se aştepta să-i mulţumesc pentru că-mi mânjisem mâinile cu sânge din cauza lui?

— Mă îndoiesc, Barrons, i-am replicat eu, însă uşa se închisese deja în urma lui, iar el se făcuse nevăzut în noaptea ploioasă.

OPTSPREZECE

Umbrele: probabil cel mai înverşunat duşman al meu dintre Fae, am notat în jurnal.

Am lăsat stiloul jos şi mi-am verificat ceasul. Încă zece minute până când se deschide muzeul. Visasem urât cu o noapte înainte şi fusesem atât de nerăbdătoare să ies din librărie, să mă plimb prin soarele dimineţii, să mă comport ca orice turist normal, încât uitasem să verific programul muzeului. După ce am servit o cafea şi o brioşă, am ajuns cu o jumătate de oră mai devreme şi m-am amestecat prin mulţimea de vizitatori care aşteptau în grupuri ori pe bănci în faţa intrării boltite a Muzeului de Arheologie şi Istorie din Kildare Street.

Reuşisem să ocup o bancă izolată şi profitam de timpul rămas ca să-mi actualizez jurnalul şi să recapitulez ce învăţasem în ultima perioadă. Obsesia de a găsi jurnalul Alinei îmi influenţa propriul stil: consemnam totul, în cel mai mic detaliu. Trebuie să fii mereu precaut, căci nu se ştie niciodată ce indicii poate descoperi un observator detaşat despre viaţa ta, atunci când judecata îţi este înceţoşată de tumultul evenimentelor. Dacă ar fi să păţesc ceva, voiam să las în urmă o relatare cât mai completă, în eventualitatea în care cineva ar investiga cazul meu – deşi, sincer vorbind, nu văd cine ar fi dispus – şi speram ca Alina să fi gândit la fel.

Am luat stiloul.

După spusele lui Barrons, am notat, *Umbrele sunt fiinţe imateriale, deci nu le pot paraliza sau înjunghia. După toate aparenţele, sunt lipsită de apărare în faţa acestei caste inferioare de Unseelie.*

Ce ironie! Umbrele erau cele mai neînsemnate din specia lor, creaturi instinctive lipsite de raţiune, şi totuşi –

în ciuda vârfului de lance din geanta mea (bine învelit în folie) despre care se presupunea că ar putea ucide şi cel mai puternic Fae – eram complet neajutorată în faţa acestor bestii abjecte.

Ei bine, va trebui să mă feresc de ele şi să mă dotez cu arme care funcţionează împotriva lor. Am mai adăugat ceva pe lista de cumpărături: câteva zeci de lanterne de diverse mărimi. Voi purta în permanenţă una-două la mine, iar pe celelalte le voi plasa prin magazin, în fiece colţ al fiecărei camere, pregătindu-mă pentru oribila posibilitate ca într-o noapte să se întrerupă curentul. M-am cutremurat numai imaginându-mi aşa ceva. De ieri, când găsisem mormanele de haine şi piei uscate, nu-mi putusem lua gândul de la Umbre.

„De ce le lasă hainele în urmă?" îl întrebasem pe Barrons cu o seară înainte, când mă pregăteam de culcare.

Individul era o adevărată pasăre de noapte. La vârsta mea fragedă – daţi-mi voie să vă reamintesc că trăiam într-un stres continuu de o vreme încoace – simţeam cum mi se închid ochii pe la unu dimineaţa. El, în schimb, deborda din nou de energie şi bună dispoziţie. Ştiam că întrebarea era irelevantă în contextul actual, dar se întâmplă uneori ca cele mai mărunte şi nesemnificative lucruri să-mi trezească curiozitatea.

„Aşa cum Omul Cenuşiu tânjeşte după frumuseţea care nu îi va aparţine niciodată", mi-a explicat el, „Umbrele vor să răpească ceea ce nu pot avea: o formă materială. Astfel, o iau pe a noastră şi abandonează tot ce e neînsufleţit. Hainele, domnişoară Lane, sunt inerte."

„Dar pojghiţele alea uscate ce sunt?" întrebasem eu, pradă unei fascinaţii morbide. „Presupun că sunt părţi umane, dar care anume?"

„Eşti cam macabră astăzi, domnişoară Lane", a remarcat el. „De unde să ştiu eu ce sunt alea?"

Barrons a înălţat din umeri şi muşchii i-au fremătat sub cămaşa din mătase roşie.

„E vorba probabil de piele, oase, dinţi, unghii stoarse de viaţă. Ori poate creierele noastre li se par necomestibile.

Poate au gust de broască, şi Umbrele urăsc broaştele.”

— Scârbos, am murmurat acum, în timp ce transcriam conversaţia noastră nocturnă în jurnal.

Eram pe punctul să închei când lumea a început să forfotească în jurul meu şi am văzut uşile deschise ale muzeului. Am vârât carnetul în geantă cu atenţie, în aşa fel încât să pot ajunge uşor la vârful de lance, mi-am pus geanta pe umăr şi m-am ridicat, observând cu satisfacţie că OMF-urile nu mai aveau aproape niciun efect asupra mea. Dormisem cu lancea în pat noaptea trecută, în speranţa că mă voi obişnui mai repede cu ea. Planul meu dăduse roade.

Pe măsură ce mă apropiam de intrare, mă simţeam tot mai veselă. Întotdeauna mi-au plăcut muzeele. Ar trebui probabil să o pun pe seama erudiţiei şi setei mele de cunoaştere, dar adevărul este că îmi plac obiectele frumoase şi strălucitoare şi, din câte auzisem, acesta era ticsit cu astfel de lucruri. Abia aşteptam să le văd.

Din păcate, nu aveam să ajung prea departe.

Într-o bună zi, voi rezista ispitei de a mă dezbrăca în faţa lui V’lane, însă cu preţul unei părţi din sufletul meu.

Astăzi, colindând pe culoarele Muzeului de Arheologie şi Istorie, uimită şi captivată de expoziţia Ór, o comoară de aur irlandez, nici nu bănuiam că un om îşi poate pierde bucăţi de suflet.

Eram atât de oarbă la tot ce se petrecea în jurul meu. Doar cu o lună în urmă, eram o tânără cochetă de douăzeci şi doi de ani, a cărei singură grijă era dacă Revlon avea să retragă de pe piaţă oja mea preferată, ceea ce ar fi fost un dezastru de proporţii cosmice, fiindcă n-aş mai fi avut cu ce îmi asorta fusta mini roz, fustă pe care o purtam şi în acea zi împreună cu o bluză largă perlată şi sandale aurii, cu toc suficient de înalt cât să îmi scoată în evidenţă picioarele bronzate şi tonifiate. Colierul din perle îmi cădea între sânii plini, asortat cu o pereche de cercei şi o brăţară, aşa cum se potrivea unei fete elegante şi moderne. Buclele moi îmi încadrau faţa şi nu puţini bărbaţi

au întors capetele după mine. Am ridicat fruntea, cuprinsă de un sentiment de mândrie. Ah, micile plăceri ale vieţii…

Un tip simpatic stătea în dreptul vitrinelor de lângă scară şi îmi arunca ocheade. Era înalt, bine clădit, avea părul brunet, un ten splendid şi cei mai frumoşi ochi albaştri pe care îi văzusem vreodată. Părea de vârsta mea, poate un pic mai mare – aş fi putut paria că este student – şi era exact genul de băiat cu care aş fi ieşit la întâlnire în America. A clătinat din cap spre mine şi mi-a zâmbit, declarându-şi făţiş intenţiile. „Fiţi diferite”, ne sfătuise mama pe mine şi pe Alina. „În vremurile astea, când fetele sunt atât de uşuratice, nu vă lăsaţi prea uşor cucerite. La final, băiatul va avea senzaţia că a câştigat un premiu, şi va lupta de două ori mai mult ca să nu îl piardă. Băieţii devin bărbaţi, iar bărbaţii preferă lucrurile care se obţin cu efort.”

V-am spus ce femeie înţeleaptă e mama? Chiar şi după treizeci de ani de căsnicie, tata este încă îndrăgostit lulea de ea, încă mai crede că soarele răsare şi apune odată cu Rainey Lane, iar dacă într-o dimineaţă nu s-ar ridica din pat, la fel ar face şi zorii. Şi el. Nici eu, nici Alina nu am resimţit niciodată lipsa iubirii, dar am ştiut mereu că dragostea dintre părinţii noştri e un pic mai puternică. Ni se părea o chestie dezgustătoare dar, în acelaşi timp, era reconfortant să ştim că ei încă se mai încuiau în dormitorul lor, în cele mai bizare momente ale zilei, uneori chiar de două ori pe zi. Ne uitam exasperate una la alta, dar într-o lume în care rata divorţurilor era mai alarmantă decât preţul petrolului, nesfârşita lor poveste de dragoste ne dădea un sentiment de stabilitate.

Mă pregăteam să-i răspund tipului cu un zâmbet sfios, însă m-am oprit. Ce sens avea? În viaţa mea împărţită între vampiri, Fae, mafioţi, şi meseria de detector de OMF-uri nu era loc pentru legături romantice. O să vină să mă ia de la locuinţa lui Barrons? Ce-ar fi dacă, exact atunci, gazda mea misterioasă şi crudă ar decide să stingă din nou toate felinarele?

Adio, frumuşelule, salutare, morman de haine.

Imaginea aceea mi-a îngheţat sângele în vene. Am iuţit pasul şi m-am îndepărtat de tânăr. Plimbându-mă prin muzeu, m-am concentrat asupra noii mele motivaţii existenţiale, aceea de a-mi încorda simţurile supranaturale în aşteptarea unui fior.

Niciun rezultat.

Am trecut dintr-o cameră în alta, de la un artefact la altul, de la o expoziţie la alta, fără să am nici cea mai vagă senzaţie de greaţă. Simţeam totuşi nişte furnicături prin corp. Din câte se vedea treaba, băiatul drăguţ reuşise să mă înfierbânte, fiindcă mă năpădiseră brusc tot soiul de gânduri obscene legate de el şi chiar de un frate de-al său. Sau doi. Sau trei.

Era o reacţie nefirească pentru mine. Eu sunt genul monogam. Fanteziile mele erotice se rezumau la clasicele partide toride de sex, nu la orgii pornografice. Imaginea explicită a băiatului drăguţ şi a fraţilor săi îmi zburda prin minte, îmbătându-mă cu sexualitatea ei animalică. Am scuturat din cap, reamintindu-mi motivul pentru care mă aflam acolo: să caut OMF-uri, nu parteneri de sex.

Aproape că îmi pierdusem speranţa de a descoperi ceva interesant, când privirea mi-a alunecat asupra unei fâşii din mătase roz şi dantelă care zăcea pe jos, la câţiva metri în stânga mea, în zona din care venisem.

M-am gândit automat că este foarte frumoasă şi m-am întors spre ea ca s-o examinez.

Mă ardeau obrajii. *Normal* că îmi plăcea.

Erau chiloţii mei.

I-am ridicat imediat şi am început să mă verific.

Fusta, bifat. Bluza, bifat. Sutienul, la locul lui. Slavă Domnului. Afară de curentul care îmi adia pe sub fustă, înfiorându-mi posteriorul golaş, şi starea cumplită de excitaţie în care mă găseam, totul era în regulă. Se pare că vizasem direct chiloţii. Băgasem mâna pe sub fustă, îi scosesem şi îmi văzusem de drum fără măcar să observ. Dacă n-aş fi fost atât de îndrăgostită de roz şi atât de preocupată de modă, cred că aş fi continuat să mă dezbrac inconştient, cu mintea tulburată de gânduri plăcute şi

indecente, şi aş fi ajuns să umblu în pielea goală prin muzeu. Spre norocul meu, fusesem distrasă de imaginea propriului meu bun-gust aruncat pe jos.. Nu ştiam dacă să mă simt uşurată ori oripilată de superficialitatea mea.

— *Unde* eşti? am strigat, trăgându-mi chiloţii pe mine şi aranjându-mi fusta.

Cu toate că eram în mijlocul unei săli pline cu oameni care admirau entuziasmaţi comorile din faţa lor, nimeni nu m-a băgat în seamă. Nu aveam nici cel mai mic dubiu în privinţa celui care îmi provocase o asemenea excitaţie încât începusem să mă dezbrac singură.

Era un Fae prin preajmă, unul dintre aceia extraordinar de frumoşi. Am bănuit că ar fi V'lane, în principal pentru că nu înduram gândul ca în viaţa mea să existe mai mult de un Fae halucinant şi seducător care să se joace cu libidoul meu.

De undeva din spate, un hohot de râs a alunecat delicat şi răcoros precum un şirag de perle peste clitorisul meu, transformându-mă într-un abis de dorinţă chinuitoare. Picioarele îmi tremurau, chiloţii erau din nou pe jos, coapsele îmi erau umede şi tânjeam cu asemenea disperare să fac sex, încât aveam sentimentul că o să mor dacă nu se întâmpla chiar acolo, chiar în acel moment.

Un clinchet mi-a atras atenţia spre podea. Alături de chiloţi se găsea brăţara mea de perle. Nu eram sigură dacă senzaţia de mai devreme era opera mea, sau opera ei.

— V'lane, am şoptit, cu buzele umflate şi pline, la fel ca sânii.

Trupul meu se preschimba, în aşteptarea Stăpânului, devenind mai moale, mai umed, mai copt.

— Întinde-te pe jos, muritoareo, mi-a poruncit el.

— Numai moartă, Fae, am mârâit eu.

A râs din nou şi sânii mi-au luat foc.

— Nu încă, *sidhe-seer*-ule, dar într-o zi s-ar putea să implori moartea.

Ambiţia. Asta era soluţia. Ea mă mai salvase o dată. Ambiţia şi un alt cuvânt care începea tot cu A. Dar care era acel cuvânt? Ce mă mai salvase? Ce gând negru îmi

împietrise sufletul?

— Afină? am murmurat.

Nu, nu era ăsta. Artefact? Adam? Avidă? Nu aşa eram? Avidă să fac sex atunci şi acolo? Nu-mi ceruse el să mă întind pe jos? Cine eram eu să-i nesocotesc ordinul?

M-am prăbuşit în genunchi pe podeaua din marmură şi mi-am ridicat fusta. Iată-mă. Ia-mă.

— În patru labe, mi-a spus el şi a râs, iar şiragul de perle a alunecat din nou între coapsele mele, peste floarea mea tremurândă, printre labiile catifelate.

M-am supus. Mi-am arcuit spatele, am ridicat şezutul şi am scos un sunet inuman.

Îmi pierdeam minţile. O simţeam, şi nici măcar nu ştiam dacă V'lane este în spatele meu sau un alt Fae care se pregăteşte să mă imobilizeze şi să mă posede sălbatic. Apoi i-am simţit mâinile pe fund, încercând să mă aşeze în cea mai bună poziţie. Şi chiar dacă eram Null, uitasem că am mâini, şi chiar dacă aveam vârful de lance în apropiere, uitasem că am geantă, şi chiar dacă avusesem cândva o soră care fusese ucisă în Dublin…

— *Alina!*

Am ţipat cu asemenea vehemenţă şi deznădejde, încât mi-au ţâşnit stropi de salivă de pe buze. M-am eliberat din strânsoare, m-am răsucit şi mi-am pus ambele palme pe pieptul lui V'lane.

— *Porcule!*

Mă zvârcoleam ca un peşte pe uscat, căutând cu disperare să ajung la geanta pe care o azvârlisem câţiva metri mai încolo, împreună cu bluza şi pantofii.

Nici nu am apucat să ajung la ele, că V'lane se trezise deja. Barrons avea dreptate. Cei din castele superioare sunt mult mai puternici. Din câte se vedea, paralizia dura doar câteva clipe. Era prea puţin. Mult prea puţin.

— Noi nu suntem porci, a spus el cu o voce rece, ridicându-se. Voi, oamenii, sunteţi nişte animale.

— Nu zău? am replicat. Cine era să mă violeze adineaori?

— O doreai atunci şi o doreşti şi acum. Trupul tău

tânjeşte după mine, muritoareo. *Vrei* să mă venerezi. *Vrei* să fii în genunchi.

Cel mai groaznic era că spunea adevărul. Asta doream. Îmi arcuiam încă spatele senzual, îmi ridicam fundul ca o pisică în călduri, şi fiecare mişcare era unduioasă şi ademenitoare. O invitaţie mai sugestivă nu se putea. Înăuntrul meu era o nimfomană care cerşea o moarte orgasmică. Cu mâini tremurătoare, mi-am apucat geanta.

— Nu te apropia de mine, l-am avertizat.

După expresia lui, am înţeles că nu se grăbea. Tot în ea i-am citit frustrarea că o fiinţă atât de sublimă ca el era dominată de o simplă muritoare.

— De ce-ai venit aici? Care din relicvele noastre se află aici, *sidhe-seer*-ule? a întrebat el.

Am deschis geanta, am desfăcut folia de pe vârful de lance, l-am apucat în palmă, dar l-am lăsat înăuntru. Era asul meu din mânecă şi intenţionam să-l scot la momentul oportun.

— Niciunul, am spus.

— Minţi.

— Sincer, nu e nimic aici, i-am zis pe un ton candid. Oricum nu i-aş fi spus, chiar dacă aş fi descoperit ceva.

— Au trecut cinci zile, *sidhe-seer*-ule. Ce-ai luat de la O'Bannion?

L-am privit mirată. Cum naiba aflase?

— A murit încercând să îl recupereze, iată cum am aflat. Ştiu unde locuieşti, mi-a zis el. Ştiu unde te duci. Este inutil să mă minţi.

Preferam să cred că îmi citise gândurile pe faţă, nu că îmi pătrunsese în minte. Mi-am muşcat limba ca să nu încep să mă smiorcăi. Iar îmi făcea ceva. Iar mă tortura cu şiragul de perle. Simţeam atingerea tare şi rece a fiecărei bile între picioare.

— Vorbeşte, *sidhe-seer*-ule.

— Vrei să ştii ce-am luat? Stai că-ţi arăt imediat! Am încleştat degetele pe vârful de lance, l-am scos din geantă şi l-am ridicat ameninţătoare.

— Uite, asta am luat.

Era pentru prima dată când vedeam acea expresie pe chipul unui Fae, şi nu va fi ultima. Am simţit un val de exaltare şi triumf pompându-mi prin vene, aproape la fel de intens ca dorinţa sexuală.

V'lane, prinţ de Tuatha Dé Danaan, se temea de ceva.

Iar acel ceva era în mâna mea.

Arogantul Fae dispăruse. Cât ai clipi din ochi, dacă aş fi clipit. Se făcuse nevăzut.

Am rămas pe jos, abia respirând, cu vârful de lance în mână, chinuindu-mă să-mi vin în fire.

Încetul cu încetul, realitatea devenea mai limpede: sala spaţioasă, zumzete, pete de culoare, şi, în cele din urmă, frânturi de conversaţii.

— Ce naiba face acolo?

— Habar n-am, frate, dar are un cur super tare. Iar ţâţele sunt mortale!

— Pune mâna la ochi, Danny, s-a auzit vocea unei mame. Domnişoara nu e decentă.

— Ba mie-mi pare mai mult decât decentă, a fost replica altcuiva, însoţită de o fluierătură admirativă şi zbârnâitul unui bliţ.

— Ce ţine în mână? Să chemăm poliţia?

— Ori salvarea? Nu pare în apele ei.

Am privit în jur, dezorientată. Zăceam pe podea, înconjurată de o mulţime de ochi lacomi şi curioşi.

Mi-am înghiţit un suspin care se pregătea să iasă la suprafaţă, am vârât vârful de lance la loc în geantă – cum naiba să-i explic prezenţa? –, mi-am tras fusta peste fund, mi-am pus sutienul, mi-am căutat bluza pe bâjbâite, am tras-o peste cap, mi-am luat pantofii şi m-am ridicat cu chiu, cu vai.

— Daţi-vă la o parte, am strigat, năpustindu-mă orbeşte în gloata de hiene care mă împresura.

Nu m-am mai putut stăpâni. Am fugit din sală, cu lacrimi în ochi.

Se mişca incredibil de rapid pentru o bătrână.

Mi-a tăiat calea la mai puţin de un cvartal de muzeu. Am

virat brusc la stânga şi am trecut pe lângă ea fără să ezit.

— Stai, mi-a strigat ea.

— Du-te dracului, i-am răspuns peste umăr, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

Înfrângerea lui V'lane fusese umbrită de umilinţa mea publică. Oare cât stătusem acolo, etalându-mă în toată splendoarea mea, pe care niciun om nu o văzuse la lumina zilei decât dacă era dotat cu un specul şi licenţă de medic? Cât timp se uitaseră la mine? De ce nu mă acoperise nimeni cu ceva? La noi, în Sud, un bărbat şi-ar fi scos cămaşa de pe el şi m-ar fi învelit în ea. Ar fi aruncat şi el o ocheadă, că, în definitiv, sânii sunt sâni, iar bărbaţii sunt bărbaţi, dar la mine acasă mai există încă o fărâmă de cavalerism.

— Perverşi, mi-am zis cu amărăciune. Obsedaţi de scandaluri şi bârfe.

Totul din cauza reality-show-rilor. Oamenii erau atât de obişnuiţi să aibă acces la cele mai intime momente şi cele mai sordide detalii din viaţa altora, încât primul impuls era să se uite ca la spectacol în loc să dea o mână de ajutor.

Bătrâna mi-a ieşit din nou în cale. De data asta, am virat la dreapta, însă a virat odată cu mine şi m-am izbit de ea. Era atât de firavă şi mărunţică încât mi-a fost teamă să n-o dărâm. La vârsta ei, o căzătură ar putea avea consecinţe grave. Bunul-simţ – spre deosebire de mitocanii de la muzeu, *unii* dintre noi nu îl pierduseră cu desăvârşire – mi-a alungat pentru o clipă ruşinea şi am prins-o de coate.

— Ce e? i-am spus. Ce vrei? Vrei să-mi mai tragi una în cap? Hai, fă-ţi damblaua. Dar să ştii de la mine că pe ăsta nu aveam cum să-l evit şi situaţia e… e mai complicată.

Urmăritoarea mea era bătrâna pe care o întâlnisem la bar în prima mea noapte la Dublin, cea care îmi dăduse o castană în moalele capului şi îmi spusese să nu mă mai zgâiesc la acel Fae şi să mă duc să mor în altă parte. Deşi eram conştientă că-mi salvase viaţa atunci, nu-mi ardea de mulţumiri în momentul ăsta.

Femeia şi-a lăsat pe spate capul cărunt şi s-a uitat la mine cu o expresie stupefiată pe chipul ei zbârcit.

— *Cine* eşti? a exclamat ea.

— Cum adică cine sunt? i-am zis pe un ton acru. De ce mă urmăreşti dacă nu ştii cine sunt? Aşa procedezi mereu? Te iei după oameni necunoscuţi pe stradă?

— Eram în muzeu, a spus ea. Am văzut ce-ai făcut. Sfântă Fecioară, făcătoare de minuni, *cine* eşti, fetiţo?

Eram atât de scârbită de oameni în general, încât am răbufnit.

— Ai *văzut* ce voia să-mi facă monstrul ăla şi nu m-ai *ajutat*? Erai în stare să stai acolo şi să te uiţi cum mă violează? Mulţumesc mult! Foarte amabil din partea ta. Încep să mă întreb cine sunt adevăraţii monştri, ei sau noi.

I-am întors spatele şi am dat să plec, însă bătrâna s-a agăţat de braţul meu cu o forţă surprinzătoare.

— Nu te puteam ajuta şi o ştii prea bine, s-a răstit ea. Cunoşti regulile.

M-am smucit din strânsoarea ei.

— Ba nu le cunosc. Parcă toată lumea le ştie, mai puţin eu.

— Cel care se trădează e mort, mi-a zis ea. În cazul nostru, ar fi fost doi morţi. Cei din neamul nostru sunt preţioşi, acum mai mult ca oricând. Nu putem risca să fim descoperiţi, mai ales eu. În plus, i-ai ţinut piept cum n-am mai văzut. Unui prinţ, unde mai pui! Dumnezeule mare, cum ai reuşit? Ce eşti? Bătrâna m-a fixat cu privirea ei albastră şi tăioasă. La început, nu te-am recunoscut din cauza părului, pe urmă mi-am dat seama că tu eşti. Culoarea pielii, ochii, felul în care mergi… exact ca Patrona! Dar nu se poate să fii a Patronei, fiindcă aş fi ştiut. Din ce ramură a familiei O’Connor te tragi? Cine e mama ta?

Am scuturat din cap, iritată.

— Uite ce e, cucoană, ţi-am explicat atunci, la bar, că *nu* sunt din familia O’Connor. Numele meu e Lane. MacKayla Lane şi sunt din Georgia. Pe mama o cheamă Rainey Lane. Rainey Frye, după numele de domnişoară. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu există niciun O’Connor în familia mea.

— Înseamnă că ai fost adoptată, a conchis ea.

— N-am fost adoptată! am strigat eu, şocată.

— Aiurea! Chiar dacă nu ştiu cum şi ce s-a întâmplat, tu eşti o O'Connor din cap până-n picioare.

— Cât tupeu! Cum îţi permiţi să vii la mine să-mi spui că nu ştiu cine sunt? Sunt MacKayla Lane, născută la Spitalul Christ, la fel ca sora mea. Tata a fost de faţă când am venit pe lume, aşa că nu am fost adoptată. Nu ştii nimic despre mine şi familia mea.

— În mod evident, a spus bătrâna, nici tu.

Am deschis gura să-i răspund, m-am răzgândit, am închis-o, i-am întors spatele şi am plecat. Contrazicând-o, nu făceam decât să îi întăresc convingerea. Nu eram adoptată, iar ăsta era un lucru cert, la fel de cert ca sminteala bătrânei.

— Unde te duci? a zis ea. Am atâtea întrebări. Cine eşti? Putem avea încredere în tine? Şi cum, Doamne, iartă-mă, ai pus mâna pe unul din talismanele lor? În noaptea aia la bar, te-am crezut *Pri-ya* – a scuipat cuvântul de parcă ar fi fost unul dintre cele mai dezgustătoare nume – din cauză că te uitai la el ca smintită. Acum nu mai înţeleg ce eşti. Trebuie să vii cu mine. Stai pe loc, O'Connor!

Altădată, tonul ei m-ar fi făcut să mă opresc şi să mă întorc, măcar din respect pentru o persoană în vârstă, dar nu mai eram copil. Sincer vorbind, nu mai ştiam nici cine fusese acel copil, ca şi când fata care se bronza în piscină înainte de telefonul fatidic nu fusese reală, ci doar un amalgam vesel şi drăgălaş de haine frumoase, muzică şi vise infantile.

— Nu-mi mai spune aşa, i-am aruncat peste umăr. Şi nu te apropia de mine.

Am rupt-o la goană, dar nu suficient de repede pentru a scăpa de vorbele ei. Îndată ce le-am auzit, am ştiut că mi se vor înfige în inimă ca pietrele ascuţite în tălpile mele.

— Întreab-o pe ea, atunci, m-a îndemnat bătrâna. Dacă eşti atât de sigură că n-ai fost adoptată, MacKayla *Lane,* sună-ţi mama şi întreab-o.

NOUĂSPREZECE

— Ce facem diseară? l-am întrebat pe Barrons imediat ce a intrat în librărie.

Mă plimbam în dreptul ferestrelor, la adăpostul luminilor interioare şi exterioare, privind cum se lasă noaptea în spatele citadelei strălucitoare.

Glasul meu încordat l-a făcut să ridice dintr-o sprânceană şi să mă examineze atent.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Lane?

— Nu. Absolut nimic. Toate-s bune. Voiam doar să ştiu la ce să mă aştept. Dacă următorul de la care furăm va scăpa cu viaţă sau va muri şi el.

M-am surprins şi pe mine cu remarca aceea crudă, dar trebuia să ştiu până unde voi mai decădea în acea noapte. Cu fiecare zi, descopeream o femeie tot mai străină când mă priveam în oglindă.

Barrons se învârtea în jurul meu.

— Sigur te simţi bine, domnişoară Lane? Pari cam tensionată.

Am început să mă învârt odată cu el.

— Sunt super, i-am răspuns.

Barrons a făcut ochii mici.

— Ai găsit ceva la muzeu?

— Nu.

— Ai verificat toate exponatele?

— Nu.

— De ce?

— Fiindcă n-am avut chef.

— N-ai avut chef?

Pentru o clipă, chipul lui Barrons s-a golit de orice expresie, ca şi când ideea ca cineva să îi nesocotească ordinele din lipsă de chef era mai incredibilă decât

existenţa vieţii pe Marte.

— Nu sunt calul tău de bătaie, i-am spus. Am şi eu viaţa mea. Am avut, cel puţin. Altădată, făceam lucruri normale, mergeam la întâlniri, la cinema, la restaurant, mă distram cu prietenii, fără să-mi bat capul cu vampiri, monştri şi mafioţi. Aşa că n-am de gând să mă spetesc muncind fiindcă nu m-am ridicat la înălţimea standardelor tale. Eu nu-ţi zic ţie ce să faci, nu-i aşa? Chiar şi un detector de OMF-uri are nevoie de o pauză din când în când. Ai noroc că sunt dispusă să te ajut, Barrons, am concluzionat eu, aruncându-i o privire dezgustată.

A venit spre mine şi nu s-a oprit până ce nu am simţit căldura pe care o emana corpul său impunător. În momentul în care am lăsat capul pe spate ca să-l văd mai bine, am rămas uluită de ochii lui negri ca noaptea, de auriul catifelat al pielii sale, de linia senzuală a gurii, cu acea buză inferioară plină ce trăda un apetit carnal nepotolit, şi cea superioară, atât de obraznică şi arogantă, făcându-mă să mă întreb cum ar fi dacă…

Uuu… Am scuturat zdravăn din cap ca să-mi limpezesc mintea. Din cele două scurte întâlniri cu V'lane învăţasem că apropierea de un Fae seducător poate cauza dorinţe sexuale intense care nu dispar până când nu le satisfaci cumva. Experienţa de azi mă lăsase atât de excitată, încât fusese nevoie de mai multe orgasme decât credeam posibil să aibă cineva şi de un duş rece ca să mă liniştesc. Acum, însă, era clar că nu rezolvasem problema întru totul, că o parte din efectele sale încă persistau. Altfel nu-mi puteam explica de ce stăteam acolo, imaginându-mi cum ar fi să-l sărut pe Jericho Barrons.

Spre norocul meu, exact atunci a ales să deschidă gura aceea tulburător de voluptuoasă şi să vorbească. Cuvintele lui m-au trezit la realitate.

— Încă mai crezi că poţi scăpa de mine, nu-i aşa? Crezi că scopul final este să găseşti cartea, să-l descoperi pe ucigaşul surorii tale, dar adevărul este că lumea ta se năruie văzând cu ochii, iar tu eşti unul dintre puţinii oameni care pot împiedica acest lucru. Dacă *Sinsar Dubh*

cade în mâinile cui nu trebuie, nu vei mai boci doar după lumea ta colorată şi frumos manichiurată, fiindcă lumea întreagă va fi distrusă. Cât timp crezi că vei supravieţui într-o lume în care cineva ca Mallucé, sau ca acel Unseelie care a împânzit oraşul cu paznicii lui, pune mâna pe Cartea Neagră? Cât va dura până să te saturi? Chestia asta nu e un joc, domnişoară Lane. Nu e nici măcar o problemă de viaţă şi de moarte, fiindcă există lucruri mai cumplite chiar decât moartea.

— Ai impresia că nu ştiu? am strigat eu.

Poate că nu *vorbisem* despre toate acele orori, dar asta nu însemna că nu mă gândisem la ele. Ştiam că lucrurile sunt mai complicate decât apucasem eu să văd în colţişorul meu de lume. Mâncasem cartofi prăjiţi îmbibaţi în ketchup în timp ce privisem cum Omul Cenuşiu distruge o femeie nevinovată, şi nu era noapte să nu mă întreb cine este următoarea sa victimă. Mă lovisem de Monstrul-cu-Multe-Guri şi ştiam că bate străzile în căutare de hrană. Mă întrebam cum avea să arate Dublinul peste un an sau doi. Fără îndoială, cartierul părăsit îşi extindea teritoriul întunecat chiar în acea clipă, undeva un felinar tocmai îşi dăduse ultima suflare şi Umbrele îl acaparaseră imediat, iar mâine-dimineaţă oamenii vor fi uitat că acea zonă a existat vreodată.

Aceste scenarii cumplite nu mă chinuiau doar în momentele de luciditate, ci îmi bântuiau şi visele. Cu o noapte înainte avusesem un coşmar în care pluteam pe deasupra unui Dublin înghiţit de beznă, cu excepţia unei ultime fortăreţe de lumină situată în inima lui. Aşa cum numai în vise este posibil, mă aflasem atât deasupra oraşului, cât şi în interiorul magazinului şi mă uitasem afară prin vitrină. Întunericul era atât de adânc şi de gros, încât ştiam că, şi dacă îmi voi părăsi adăpostul la prima rază a dimineţii, nu aveam să reuşesc să ajung la un alt sanctuar luminos până la căderea nopţii, şi astfel rămâneam prizonieră la Barrons Books and Baubles pentru tot restul vieţii.

În locul obişnuitelor mele griji matinale despre ce să

mănânc sau cu ce să mă îmbrac, mă tot gândisem la vise profetice şi apocaliptice.

Oh da, ştiam că sunt lucruri pe lume mai groaznice decât moartea. Cum ar fi să îţi continui viaţa după ce sora ta a fost ucisă. Să vezi că tot ce ştiai despre tine şi viaţă în general se dovedeşte a fi o minciună. Restul, distrugerea lumii, conducerea ei de către vampiri ori Unseelie, nu era problema mea. Eu venisem la Dublin să-l găsesc pe asasinul Alinei, să fac un strop de dreptate în cazul ei, apoi să mă întorc acasă. Şi exact asta intenţionam să fac. O'Bannion nu mai reprezenta un pericol, şi poate Mallucé va uita de mine dacă nu mă mai vedea. Poate Barrons va izbuti să salveze oraşul de Fae. Poate Regina Seelie – în cazul în care V'lane spusese adevărul – va găsi Cartea Neagră fără ajutorul meu şi îi va întemniţa din nou pe Unseelie, iar lumea îşi va relua cursul normal. Poate, după plecarea mea, toţi monştrii care vor să pună mâna pe *Sinsar Dubh* se vor extermina reciproc. Erau o mulţime de posibilităţi şi niciuna nu mă includea pe mine. Mă săturasem de locul ăla. Voiam să evadez de acolo înainte ca realitatea să ţească o nouă capcană în jurul meu.

— Atunci, ce-i cu mofturile astea? m-a întrebat Barrons. De ce nu ţi-ai terminat treaba la muzeu?

— Am avut o zi proastă, bine? i-am spus pe un ton calm, deşi înăuntru clocoteam ca un vulcan înainte să erupă. Toată lumea are câte o zi proastă uneori.

Barrons m-a studiat îndelung, apoi a ridicat din umeri.

— Bine. Termini mâine.

Am dat ochii peste cap, exasperată.

— Deci, ce facem astă-seară?

— Astă-seară, domnişoară Lane, mi-a zis el cu un zâmbet discret, vei învăţa să ucizi.

Cunosc întrebarea care vă frământă; şi eu aş fi curioasă: Am sunat-o pe mama?

Nu sunt nici atât de proastă, nici atât de nesimţitoare. Mama încă suferea după moartea Alinei, aşa că nu intenţionam să o supăr şi mai tare.

Totuşi, trebuia să demonstrez cumva că zgripţuroaica bătrână se înşela. După ce am plecat de la muzeu şi am trecut pe la un magazin de bricolaj ca să mă aprovizionez cu lanterne, m-am dus direct la librărie, hotărâtă să sun la spitalul unde venisem pe lume şi să dezmint odată pentru totdeauna afirmaţia ridicolă a femeii.

Avantajul localităţilor mici este că oamenii sunt mult mai serviabili decât în oraşele mari. Probabil din cauză că ştiu că s-ar putea întâlni cu persoana de la capătul celălalt la antrenamentul de softball al copiilor de marţi, ori la concursul de bowling de miercuri, ori la picnicurile şi sărbătorile orăşeneşti.

După ce mi s-a făcut legătura cu vreo şase secţii şi am fost pusă să aştept de câteva ori, am ajuns în sfârşit la şefa Arhivei, Eugenia Patsy Bell, care s-a arătat cum nu se poate mai amabilă. Am pălăvrăgit câteva minute, timp în care am descoperit că fusesem colegă de liceu cu nepoata ei, Chandra Bell.

I-am spus ce caut şi mi-a confirmat că Arhiva păstrează dosarele fiecărei naşteri din spital atât în format de hârtie cât şi electronic. Am rugat-o să îl caute pe-al meu şi să mi-l citească la telefon. Mi-a explicat că politica spitalului nu-i permite să facă acest lucru, dar, dacă pot confirma câteva date personale, ar putea scoate informaţiile de pe calculatorul ei, să le printeze şi să mi le trimită prin poştă în acea după-amiază.

I-am dictat adresa lui Barrons şi eram pe punctul să închid, când m-a rugat să am puţină răbdare. Am rămas la receptor, ascultând-o cum tastează. Mi-a cerut să reconfirm datele de două ori, şi am făcut-o, năpădită de un sentiment crescând de teamă. Pe urmă, m-a rugat să aştept câteva clipe, cât se duce să verifice dosarul fizic. Am avut mult de aşteptat, motiv pentru care m-am felicitat că folosisem telefonul librăriei.

Apoi, Eugenia s-a întors şi mi-a spus că nu îşi poate explica ce se întâmplase, fiindcă ştia sigur că dosarele lor sunt complete. Baza lor de date cuprindea înregistrări încă de la începutul secolului al XX-lea şi era administrată de

nimeni altcineva decât de ea.

Regreta nespus că nu mă poate ajuta, însă nu exista niciun document care să ateste că MacKayla Lane se născuse la Spitalul Christ acum douăzeci şi doi de ani. Şi nici naşterea Alinei Lane, a spus ea la insistenţele mele, acum douăzeci şi patru de ani. De fapt, niciun Lane nu fusese înregistrat la spitalul lor în ultimii cincizeci de ani.

Nu am dat de urma niciunui Unseelie.

Am cutreierat cu Barrons stradă după stradă, bar după bar, în zadar.

Şi iată-mă înarmată cu o lance ucigătoare de Fae şi furioasă la culme, dar privată de şansa de a mă răcori puţin distrugând unul dintre monştrii care îmi făcuseră viaţa un calvar.

Nici nu eram sigură că aş fi putut să distrug vreunul. Psihic eram pregătită. Însă nu aveam certitudinea că mă pot baza pe corpul meu pentru a-mi îndeplini misiunea. Cred că aşa se simte un băiat înainte de prima lui bătaie: nu ştie dacă va reuşi să-şi doboare adversarul, sau dacă se va face de ruşine cu o lovitură prea slabă, sau dacă îşi va nimeri ţinta.

— De-aia am vrut să ieşim astă-seară, mi-a zis Barrons când i-am împărtăşit temerile mele. Prefer s-o dai în bară când eşti cu mine, ca să pot îndrepta situaţia, decât să te las pe cont propriu şi să mori cumva.

În momentul ăla, nu bănuiam cât de profetice se vor dovedi vorbele lui.

— Îţi protejezi investiţia, să înţeleg? i-am spus sec, la ieşirea dintr-un alt bar.

Cu toată bravada mea, mă bucuram să îl am alături în cazul în care lucrurile degenerau. Deşi nu îmi inspira niciun pic de încredere, nu puteam să nu-l respect pentru abilitatea lui de a „îndrepta” situaţii.

— Şi cum o fac? am întrebat. E vreo şmecherie la mijloc?

— Întâi îl paralizezi, apoi înfigi lancea în el. Dar trebuie să reacţionezi rapid. Dacă apucă să te teleporteze în altă parte, nu te voi putea salva.

— Au un loc anume în care să-i înjunghii? Presupunând, bineînţeles, că întâlnim unul cu formă relativ umană.

Erau precum vampirii? Trebuia să ţintesc direct în inimă? Apropo de inimă, au aşa ceva?

— În stomac e perfect.

Mi-am admirat bluza de culoarea lavandei şi fusta scurtă, mov, înflorată. Se potriveau de minune cu părul meu negru.

— Le curge sânge?

— Unora, da, dacă se poate spune astfel. Mi-a aruncat un zâmbet maliţios şi am ghicit imediat că ceea ce va ieşi dintr-un Unseelie îmi va întoarce stomacul pe dos. Data viitoare, ar fi mai indicat să te îmbraci în negru. Dacă nu, am un furtun în garaj pe care îl poţi folosi când doreşti.

Încruntată, am intrat în cel de-al paisprezecelea pub.

— Nu există niciunul care să facă *puf!* şi gata?

Nu aşa păţeau monştrii când mureau? Nu se evaporau într-un norişor de praf?

— Puf, domnişoară Lane?

În barul în care intrasem cânta o formaţie şi era ticsit de lume. Mi-am croit loc prin mulţime, ţinându-mă după spatele lat al lui Barrons.

— Adică să dispară, i-am spus eu. Ca să te scutească să faci curat şi să dai explicaţii despre cadavru.

S-a uitat la mine, cu o expresie surprinsă.

— De unde-ţi vin ideile astea?

Am înălţat din umeri.

— Din cărţi şi din filme. Când omori un vampir, face *puf!* şi dispare.

— Serios? a râs el, ironic. În viaţă, lucrurile nu sunt chiar aşa de simple. Lumea reală este mult mai mizerabilă. În timp ce înainta spre barul din mijlocul pubului, s-a întors spre mine şi mi-a zis: Să nu te bazezi niciodată pe o ţepuşă dacă vrei să ucizi un vampir. Vei fi extrem de dezamăgită. Şi moartă, unde mai pui.

— Şi atunci *cum* omori un vampir?

— Bună întrebare.

Tipic Barrons, îmi dă un răspuns care nu e răspuns. Cât

de curând am să-l prind la colţ şi n-o să-i dau drumul până nu-mi răspunde la toate întrebările. Dar trebuie să aştept să-mi mai limpezesc mintea. Am scuturat din cap şi mi-am concentrat atenţia asupra oamenilor din jur, scrutându-le chipurile, căutându-l pe cel a cărui imagine tremură şi pâlpâie precum flacăra unei lumânări, trădând monstrul din el.

De data asta, am avut succes. Barrons l-a observat în acelaşi timp cu mine.

— Acolo, lângă cămin, mi-a şoptit el.

Ochii mi s-au îngustat, iar degetele mi s-au încleştat în pumni. Da, mi-ar plăcea să-l ucid. Aş scăpa de unele coşmaruri.

— L-am văzut, i-am spus. Cum procedez?

— Aşteaptă-l să plece. Nu ne luptăm în public. Când mor, vraja se rupe şi toată lumea le vede forma reală.

— Poate ar fi *bine* să le-o vadă, am zis. Ca să ştie ce se întâmplă şi ce îi pândeşte.

— De ce? a spus Barrons, întorcându-se spre mine. Ca să le fie frică de nişte creaturi împotriva cărora sunt complet lipsiţi de apărare? Ca să aibă coşmaruri cu nişte monştri pe care nu îi pot vedea? Oamenii nu-şi au locul în această luptă.

Mi-am astupat gura cu palma, căznindu-mă să nu vomit floricelele pe care le mâncasem la cină. Le simţeam cum îmi sar în stomac, vrând parcă să se reverse.

— Nu pot să stau şi să mă uit, l-am anunţat pe Barrons.

Nu ştiam dacă subita mea stare de greaţă se datora creaturii sau imaginii victimei sale.

— E aproape gata, domnişoară Lane. Nu mai durează mult, în caz că nu ţi-ai dat seama.

Oh, da, îmi dădusem seama. Din clipa în care i-am zărit pe Omul Cenuşiu şi pe însoţitoarea sa, am ştiut că e pe sfârşite. Femeia cu care se hrănea monstrul uriaş avea osatura feţei frumoasă. De supermodel. Genul de osatură care face diferenţa dintre un chip drăguţ şi unul de elită. Eu am un chip drăguţ. Femeia aceea fusese de o frumuseţe rară.

Acum, oasele acelea fine erau tot ce mai rămăsese din ea, ascunse sub un înveliş de piele palidă şi flască. Cu toate acestea, femeia distrusă îl privea cu adoraţie pe dezgustătorul Unseelie. În ciuda distanţei care ne despărţea, îi vedeam ochii injectaţi, din cauza capilarelor sparte. Nu mă îndoiam că dinţii ei fuseseră albi şi frumoşi, dar acum erau galbeni şi fragili. În colţul gurii îi apăruse un furuncul urât, iar altul se pregătea să îi apară în mijlocul frunţii. În clipa în care a înclinat capul, aruncând un zâmbet seducător călăului ei – pentru ea, un tânăr blond superb –, două smocuri de păr i s-au desprins de pe scalp, unul aterizând pe jos, celălalt pe pantoful bărbatului din spatele ei. Acesta a coborât privirile, a văzut ghemotocul şi l-a aruncat cât colo cu un gest scârbit. S-a uitat la victima Omului Cenuşiu, după care şi-a apucat iubita de mână şi a tras-o după el prin mulţime, de parcă ar fi fugit din calea ciumei.

Am întors capul, oripilată de privelişte.

— Credeam că doar îi urâţeşte. Nu că se hrăneşte cu ei până mor.

— De regulă, aşa se întâmplă.

— O omoară, Barrons! Trebuie să-l oprim! am ţipat eu, vizibil isterică.

M-a prins de umeri şi a început să mă zgâlţâie. Atingerea lui era electrică, precum fulgerul.

— Vino-ţi în fire, domnişoară Lane. E prea târziu acum. Nu o mai putem ajuta cu nimic. S-a terminat. Femeia va muri după câte i-a făcut. Singura întrebare e când. Astă-seară, de mâna monstrului. Mâine, de propria-i mână. Sau peste câteva săptămâni, mistuită de o boală stranie pe care niciun doctor din lume nu o va putea identifica sau stopa.

L-am privit în ochi.

— Glumeşti? Vrei să spui că, indiferent ce ar face, victima moare până la urmă?

— Dacă Omul Cenuşiu întrece măsura, da. De obicei se opreşte la timp, fiindcă îi place să-şi lase victimele în viaţă, ca să le poată vizita din când în când şi să se bucure de suferinţa lor. Uneori, însă, găseşte una atât de frumoasă,

încât nu se îndură să o cruţe şi o ucide pe loc. Cel puţin, ea nu va trebui să se privească în oglindă. Chinul ei va fi scurt.

— Chestia asta ar trebui să fie o consolare? am zbierat eu. Că nu se va chinui mult?

— Subestimezi importanţa efemerităţii, domnişoară Lane.

Ochii îi erau reci, zâmbetul glacial.

— Câţi ani ai? Douăzeci şi unu? Douăzeci şi doi?

În spatele meu a răsunat un clinchet de sticlă spartă, un bufnet înăbuşit ca şi când un corp s-ar fi prăbuşit pe podea şi un murmur general. Barrons s-a uitat peste umărul meu. Zâmbetul i-a pierit.

— Oh, Doamne, e moartă? a ţipat o femeie.

— Parcă îi putrezeşte faţa, a spus îngrozit un bărbat.

— Acum e momentul, domnişoară Lane, m-a anunţat Barrons. Se îndreaptă spre ieşire. Du-te după el. Vin şi eu în urma ta.

Am încercat să arunc o privire în spate. Nu ştiu dacă voiam să mă asigur că femeia scăpase de chinuri sau pentru că morţii exercită o fascinaţie morbidă asupra celor vii – s-ar explica astfel tradiţiile noastre funerare şi gloatele de curioşi care se adună la locul accidentelor rutiere. Dar Barrons m-a apucat de bărbie şi m-a pironit cu privirea.

— Nu e voie, s-a răstit el. Morţii îţi rămân întipăriţi în memorie. Du-te şi omoară-l pe nenorocit.

Era un sfat bun. Am părăsit amândoi pubul.

Eu îl urmăream pe Omul Cenuşiu, iar Barrons mă urmărea pe mine, ţinându-se la vreo patru metri în spate. Ultima oară când îl întâlnisem pe acest Unseelie, eram blondă. Mă îndoiam că m-ar recunoaşte. Nu ştia că sunt *sidhe-seer,* sau Null, că sunt înarmată cu o lance, aşa că aveam şanse mari să îl ucid dacă m-aş fi putut apropia suficient de mult.

— Îţi scapă, domnişoară Lane, l-am auzit pe Barrons mormăind în urma mea.

— Ai impresia că eu nu văd? l-am repezit.

Străbătuse cam jumătate de colţ şi părea să folosească un glamour şi mai puternic, pentru că trecătorii făceau un viraj larg în dreptul lui, coborând până în stradă. Deodată, l-am văzut limpede în faţa mea, pe trotuar, ceea ce nu era bine deloc. În lipsa unui camuflaj, era dificil să-l urmăresc. Trebuia să mă năpustesc spre el.

Creatura s-a oprit, s-a întors şi s-a uitat direct la mine.

Am încremenit. Habar n-aveam de unde ştie, dar el ştia că ştiu, iar eu o ştiam şi nu avea niciun rost să mă mai prefac.

— Fir-ar al dracului! l-am auzit pe Barrons înjurând pe înfundate, urmat de un scrâşnet de metal pe ciment, un foşnet de haine, iar apoi linişte totală.

Ne uitam unul la celălalt, eu şi Omul Cenuşiu. După care a zâmbit cu gura sa uriaşă care ocupa jumătate din faţa lui lunguiaţă şi subţire.

— Te văd, *sidhe-seer*-ule, mi-a spus el.

Râsetul său îmi amintea de foşnetul gândacilor printre frunze uscate.

— Te-am observat în bar. Cum doreşti să mori? a zis el, râzând din nou. Lent sau foarte lent?

Regretam că nu-l întrebasem pe Barrons dacă intuisem corect sensul cuvântului ciudat pe care îl rostise bătrâna. Din contextul în care îl folosise, reieşea destul de limpede ce semnifică. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-l testez. Mi-am umezit buzele, mi-am luat o privire languroasă şi, rugându-mă să am dreptate, am spus dintr-o suflare:

— Oricum hotărăşti tu, Stăpâne. Eu sunt *Pri-ya.*

Omul Cenuşiu a tras aer în piept şi şi-a dezvelit colţii de rechin. Expresia ironică i-a dispărut de pe faţă şi ochii negri i s-au luminat într-un amestec de excitare sexuală şi sadism care m-a îngrozit până-n măduva oaselor.

Mi-am muşcat limba, căznindu-mă să-mi ascund repulsia. Avusesem dreptate. *Pri-ya* era un fel de nume dat sclavelor sau târfelor Fae. O să-i cer lui Barrons o definiţie mai exactă după ce termin aici. Deocamdată, trebuia să mă apropii de el. Poate că Omul Cenuşiu mă citise într-o

oarecare măsură, dar nu-şi imagina că sunt Null şi că port la mine o armă capabilă să-l omoare.

Era clar că îşi doreşte ceea ce îi ofer eu, că şi-o doreşte suficient de mult încât să se convingă singur că spun adevărul. Îi descoperisem punctul slab, călcâiul lui Ahile. Avea puterea de a răpi frumuseţea, de a vrăji chiar şi cea mai atrăgătoare femeie, dar nimeni nu îl va dori vreodată în forma sa reală şi o ştia prea bine.

Poate… doar… o *Pri-ya.* O femeie fermecată de Fae, orbită de Fae, o târfă care să tânjească după orice creatură Seelie ori Unseelie. Un astfel de devotament pervers era singura pasiune pe care o va stârni vreodată acest monstru.

Şi-a frecat palmele şi a rânjit satisfăcut. Cel puţin, spre deosebire de Monstrul-cu-Multe-Guri, ăsta nu avea decât una cu care să rânjească.

— În genunchi, *Pri-ya*, mi-a poruncit el.

De ce naiba toţi Fae le voiau pe femei în genunchi? Ca să se simtă veneraţi? Mi-am întipărit un surâs supus pe faţă, asemeni fetei Goth pe care o văzusem la reşedinţa lui Mallucé, şi m-am prăbuşit pe trotuar. În spatele meu nu îl auzeam nici pe Barrons, nici pe altcineva. Nu-mi dădeam seama unde dispăruseră cu toţii. Vraja Omului Cenuşiu părea să funcţioneze în mod similar cu a lui V'lane.

Geanta era desfăcută, mâinile îmi erau pregătite. Dacă ar rămâne paralizat măcar jumătate din timpul cât stătuse Monstrul-cu-Multe-Guri, aş avea timp berechet să-l ucid. În clipa în care va veni lângă mine, va fi ca şi mort.

S-ar fi putut întâmpla aşa, ar fi *trebuit* să se întâmple aşa, dacă n-aş fi făcut o eroare fatală. Ce pot spune? Era prima mea experienţă de acest fel. Speranţele mele nu au fost conforme cu realitatea. Creatura pornise în josul străzii şi o aşteptam să se întoarcă.

Nu a făcut-o.

S-a teleportat înapoi.

M-a imobilizat. Şi-a înfipt ghearele galbene în părul meu, înainte să mă dumiresc ce se petrece. Cu o forţă neomenească, m-a smucit de jos, strivindu-mi craniul între

degetele lui cenuşii.

Din fericire pentru mine, instinctele de *sidhe-seer* au reacţionat la timp şi mi-am lipit palmele de pieptul său tocmai când se pregătea să mă ridice în aer.

Din nefericire, a încremenit exact în poziţia aceea, cu mâna în părul meu şi cu mine atârnată. O informaţie utilă: braţele mele au o lungime normală. Vârful de lance era în geantă. Geanta rămăsese pe trotuar, la jumătate de metru sub picioarele mele.

— Barrons, am bolborosit eu. Unde eşti?

— Incredibil, a răsunat o voce seacă deasupra capului meu. Dintre toate scenariile posibile, la ăsta nu mă gândisem.

Am încercat să ridic privirile, dar efortul era mult prea mare, aşa că m-am mulţumit să-mi prind capul în mâini. Ce căuta pe acoperiş? Şi cum naiba ajunsese acolo? Nu-mi aminteam să fi trecut pe lângă vreo scară. Clădirea aia nu avea două etaje?

— Grăbeşte-te. Mă doare rău, am scâncit eu.

Ştiam că sunt norocoasă că-l am lângă mine. Dacă aş fi lucrat pe cont propriu, aş fi fost nevoită să-mi smulg părul din cap ca să scap, şi nu garantez că aş fi reuşit. Am păr puternic, iar creatura mă prinsese de un smoc zdravăn.

— Hai odată. Ia geanta. Nu ştiu cât mai durează până se trezeşte.

Barrons a sărit pe trotuar înaintea mea, cu ghetele sale scoţând un bufnet surd la aterizare, şi haina fluturându-i în jurul corpului.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să-l paralizezi, domnişoară Lane, mi-a replicat el pe un ton înţepat.

Aşa cum stăteam agăţată, mă găseam la aceeaşi înălţime cu el. Mi-am mutat mâinile de pe cap pe braţul rigid al Omului Cenuşiu, încercând să mai atenuez din greutatea pe care trebuia să o susţină părul meu.

— N-am putea discuta despre asta *după* ce mă dai jos? i-am zis printre dinţi.

Barrons şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu ar fi niciun „după” dacă n-aş fi aici să te salvez. Hai să analizăm unde ai greşit, de acord?

Nu era o întrebare, dar i-am răspuns oricum.

— Aş prefera să n-o facem acum.

— Unu: e clar că nu te aşteptai să se teleporteze lângă tine şi ai fost luată pe nepregătite. Lancea era pe jos, lângă tine. Trebuia să ţii geanta în mână şi să fii gata să înjunghii creatura prin ea.

— Bine, am reţinut. Am dat-o-n bară. Acum îmi dai geanta, te rog?

— Doi: ai dat drumul armei. Niciodată să nu îi dai drumul. Nu mă interesează dacă trebuie să porţi haine largi şi îţi prinzi arma pe sub ele. Trebuie să o ai mereu asupra ta.

Am încuviinţat din cap. Oarecum. Nu mă puteam mişca prea mult.

— Am înţeles. Am înţeles de prima oară. Îmi dai geanta?

— Trei: ai acţionat fără să gândeşti. Cel mai important avantaj al tău într-o luptă unu la unu cu un Fae este că el nu ştie că eşti Null. Din nefericire, ăsta de aici a aflat.

Mi-a luat geanta de jos – *în sfârşit* – şi am întins ambele mâini să o apuc, dar Barrons o ţinea prea departe de mine. M-am prins din nou de braţul Omului Cenuşiu. Mă durea capul îngrozitor. Am încercat să-l lovesc cu piciorul, însă Barrons s-a ferit cu uşurinţă. Avea nişte reflexe excepţionale, cum vezi doar la sportivii profesionişti. Sau la animale.

— *Niciodată* să nu paralizezi un Fae, domnişoară Lane, dacă nu eşti sută la sută sigură că îl poţi ucide înainte să se trezească. Pentru că ăsta, de exemplu – a spus el, lovind uşor „cuierul” Unseelie în care stăteam atârnată – este conştient chiar şi când e paralizat, iar în clipa în care se va dezmetici, se va teleporta de aici, împreună cu tine. Nici n-o să-ţi dai seama când s-a întâmplat. Indiferent de locul în care te va duce – e posibil să te trezeşti înconjurată de zeci ca el – tu vei fi acolo, lancea va fi aici şi eu nu voi avea nici cea mai vagă idee unde să te caut…

— Ah, pentru Dumnezeu, Barrons, am strigat, dând din

picioare în gol, ajunge! *Taci* odată şi dă-mi geanta!

Barrons s-a uitat la vârful de lance care ieşea pe jumătate din geantă şi a desfăcut folia în care îl învelisem. Apoi s-a aplecat în faţă, oprindu-se nas în nas cu mine. Se vedea cât e de furios. Colţurile gurii şi marginea nărilor îi erau albe de încordare, iar ochii săi negri aruncau flăcări.

— Să nu te mai desparţi de armă. Ai priceput, domnişoară Lane? O ţii lângă tine când mănânci, când te speli, când dormi, când ţi-o tragi.

Am dat să-i explic că pe lângă faptul că nu aveam cu cine face acel ultim lucru, nici nu foloseam acel cuvânt şi-aş fi recunoscătoare dacă nu l-ar folosi nici el, când perspectiva mea s-a schimbat brusc. Nu ştiu dacă Omul Cenuşiu s-a mişcat înainte sau după ce l-a înjunghiat Barrons în stomac, cert este că m-a împroşcat ceva şi imediat după aceea mi-a dat drumul la păr. Am căzut în genunchi şi am dat un cap zdravăn de asfalt.

Omul Cenuşiu s-a prăbuşit lângă mine. M-am retras instinctiv. Din stomac îi curgea acelaşi lichid verzui pe care l-am descoperit cu oroare şi pe bluza, fusta şi picioarele mele. Creatura s-a uitat mai întâi la Barrons, apoi la lancea pe jumătate înfăşurată în fosta mea geantă preferată – spun „fosta” pentru că era plină de mâzga aia scârboasă – iar în ochi i se citeau mirarea, ura şi furia.

Cu toate că mânia îi era adresată lui Barrons, creatura a întors capul spre mine şi mi-a spus:

— Monseniorul s-a întors, căţea proastă, şi o să se ocupe de tine, aşa cum s-a ocupat şi de ultimul *sidhe-seer* care i-a ieşit în cale. Vei regreta că n-ai murit de mâna mea. Vei implora moartea la fel cum a făcut şi ea.

Peste câteva minute, când Barrons mi-a înapoiat geanta, deşi ştiam că monstrul murise, am scos lancea şi l-am mai înjunghiat o dată.

DOUĂZECI

În perioada care a trecut din ziua în care am urcat în avionul spre Dublin, hotărâtă să-l găsesc pe ucigaşul surorii mele şi să-l aduc în faţa justiţiei, am învăţat că poţi afla la fel de multe din ceea ce nu spun oamenii cât şi din ceea ce spun.

Nu e suficient să le asculţi cuvintele. Trebuie să le sondezi tăcerea pentru a descoperi înţelesuri ascunse. Adeseori adevărul se găseşte în minciunile nespuse.

Barrons a scăpat de cadavrul Omului Cenuşiu în acea seară. Nu l-am întrebat cum a procedat. M-am întors la librărie, am făcut cel mai lung şi mai fierbinte duş din viaţa mea şi m-am spălat pe cap de trei ori. Da, am luat lancea cu mine, în caz că vă întrebaţi. M-am învăţat minte.

A doua zi, am încheiat cercetarea muzeului fără alte incidente. Nici urmă de V'lane, nici urmă de bătrână, nici urmă de OMF-uri.

Pentru prima dată de când locuiam în librărie, Barrons nu s-a arătat la faţă în acea seară. Am bănuit că plecase pe când eram în camera mea şi scriam e-mailuri. Era sâmbătă, aşa că am presupus că are o întâlnire. Mă întrebam unde merge un bărbat ca el pentru o asemenea ocazie. Parcă nu mi-l imaginam ieşind la cinema şi pe urmă la restaurant, ca noi ceilalţi. Mă întrebam cu ce fel de femei se întâlneşte, apoi mi-am amintit-o pe cea de la *Casa Blanc.* Din pură plictiseală, mi i-am închipuit făcând sex, dar în momentul în care femeia a început să semene tot mai mult cu mine, am decis că există alte moduri mai inteligente de a-mi ocupa timpul.

Mi-am petrecut seara uitându-mă la filme vechi, la televizorul micuţ pe care îl ţinea Fiona în spatele tejghelei, încercând să nu mă uit la telefon şi să nu gândesc prea

mult.

Duminică dimineaţă, eram o epavă. Singură, bântuită de prea multe întrebări şi lipsită de un tovarăş de discuţie, am făcut ceea ce jurasem să nu fac.

Am sunat acasă.

Mi-a răspuns tata, aşa cum se întâmplase de fiecare dată când sunasem din Irlanda.

— Salut, i-am spus pe un ton voios, aşezându-mă turceşte şi jucându-mă cu firul telefonului, pe canapeaua comodă din spaţiul pentru conversaţii. Ce mai faceţi?

Am purtat o conversaţie apatică despre cum e vremea în Georgia şi la Dublin, după care ne-am apucat să comparăm mâncarea din Georgia cu cea de la Dublin, pentru ca mai apoi tata să se lanseze într-un discurs despre modul în care clima şi precipitaţiile anuale abundente îi fac pe oameni mai morocănoşi, şi tocmai când speram că a epuizat toate banalităţile şi că vom putea purta o discuţie normală, a deschis subiectul său preferat despre care era în stare să turuie ore în şir: fluctuaţia preţului benzinei în America şi rolul preşedintelui în actuala criză.

M-au podidit lacrimile.

În halul ăsta ajunseserăm? Să purtăm o conversaţie sterilă ca între doi străini? Timp de douăzeci şi doi de ani, omul acela fusese reazemul meu, cel care îmi săruta rănile ca să treacă, antrenorul meu de baseball, tovarăşul meu pasionat de maşini sport, învăţătorul meu, şi – cu toate că ştiam că nu fusesem tocmai cea mai ambiţioasă fiică – nădăjduiam să mă număr printre motivele lui de bucurie şi mândrie. El pierduse o fiică, eu pierdusem o soră, chiar nu ne puteam alina reciproc?

M-am tot jucat cu firul telefonului, în speranţa că îşi va încheia pledoaria, dar nici gând de aşa ceva. În cele din urmă, mi-am pierdut răbdarea. Nu ajungeam la niciun rezultat cu el.

— Tată, pot să vorbesc cu mama? l-am întrerupt.

Am primit acelaşi răspuns ca de fiecare dată: dormea şi nu voia să o deranjeze pentru că atât de rar îşi găsea astâmpărul, în ciuda medicamentelor pe care le înghiţea, şi

doctorul îi spusese că numai timpul şi odihna o pot vindeca, iar el îşi dorea soţia înapoi, ce, eu nu-mi doream mama înapoi? În concluzie, ar trebui să o lăsăm să se odihnească.

— Trebuie *neapărat* să vorbesc cu mama, am insistat eu.

N-a fost chip să-l înduplec. Presupun că de la el am moştenit încăpăţânarea. Şi eu, şi el suntem îndărătnici ca doi catâri dacă ne bate cineva la cap.

— Îmi ascunzi ceva? l-am chestionat.

A scos un oftat atât de trist şi de adânc, încât am ghicit imediat că dacă l-aş vedea în clipa aceea, mi-ar părea că a îmbătrânit cu zece ani în cele două săptămâni de la plecarea mea.

— Nu e în apele ei, Mac. Se învinovăţeşte pentru ce a păţit Alina, şi nu pot raţiona cu ea.

— De ce s-ar considera vinovată de moartea Alinei? am întrebat eu, nedumerită.

— Pentru că a lăsat-o să meargă în Irlanda, mi-a spus el cu un glas obosit, semn că purtase această discuţie cu ea de nenumărate ori, dar degeaba.

Poate că am moştenit încăpăţânarea de la amândoi. Nici mama nu se lasă mai prejos când îi intră o idee în cap.

— E ridicol, am spus. E ca şi cum aţi spune că, dacă mă urc într-un taxi şi taxiul face accident, e vina voastră. Eu am ales să merg cu taxiul. Nici tu, nici mama nu aveaţi de unde să ştiţi că se va întâmpla ceva.

— Doar dacă n-am fi fost avertizaţi de la bun început, a îngăimat el atât de încet încât abia l-am auzit, şi nici atunci n-am fost sigură că am auzit bine.

— Poftim? Ce-ai zis? V-a spus cineva să n-o lăsaţi pe Alina în Irlanda? Tată, oamenii se gândesc mereu numai la lucruri rele. Toţi se cred profeţi. Doar nu stai să pleci urechea la vorbele lor.

Iubesc Ashfordul, dar nu duce lipsă de băgăcioşi şi intriganţi. Parcă îi şi văd pe unii cum clevetesc în uşa băcăniei, fără nici cea mai mică discreţie, la trecerea părinţilor mei, aruncând tot felul de săgeţi răutăcioase de genul: „Ei, ce se aşteptau? Auzi tu, să-şi trimită fata la mii

de kilometri depărtare de casă?”

Nici n-am apucat să-mi termin gândul, că tata a spus:

— Ce fel de părinţi îşi lasă fata să plece singură la mii de kilometri de casă?

— Sunt o mulţime de părinţi care îşi lasă copiii să studieze în străinătate, i-am răspuns eu. Voi n-aveţi nicio vină.

— Acum te-ai dus şi tu. Vino acasă, Mac. Nu-ţi mai place aici? Nu ţi-a fost bine? Am crezut mereu că tu şi Alina sunteţi fericite aici.

— Am fost! am exclamat eu. Dar pe urmă, Alina a murit.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, timp în care am regretat că mi-am dat drumul la gură.

— Renunţă, Mac, a spus tata, într-un final. Pleacă de-acolo. Renunţă.

— Poftim?

Eram stupefiată. Cum putea spune aşa ceva?

— Vrei să vin acasă şi să-l las pe monstrul care a ucis-o pe Alina să scape nepedepsit? Eventual să le mai ucidă pe fiicele altor oameni?

— Mă doare fix în *cur* de fiicele altora!

Am tresărit. Era prima oară când îl auzeam pe tata vorbind urât. Sau poate o mai făcuse, dar când era singur, sau în gând.

— Mie îmi pasă de fiica mea. Alina a murit. Tu eşti în viaţă. Maică-ta are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Urcă-te în primul avion. Fă-ţi bagajele şi întoarce-te acasă, Mac!

Vă jur că mi-am imaginat această discuţie în o mie de feluri, începând de la câteva propoziţii şi mergând până la un discurs justificativ de cinci minute şi o scuză pentru ceea ce urma să întreb, dar în clipa aceea nu am reuşit să rostesc nimic. Am deschis gura şi am rămas cu ea căscată, nefăcând altceva decât să respir în receptor, cântărind toate variantele pe care le aveam la dispoziţie, printre care şi aceea de a tăcea şi a nu îi pune întrebarea jenantă.

Eram în clasa a şasea când am aflat despre diferenţa dintre ochii căprui şi cei albaştri, despre gene dominante

şi recesive, despre trăsăturile pe care copiii le moştenesc de la părinţi. În seara aceea, mi-am studiat părinţii cu mare atenţie. Nu i-am mărturisit nimic Alinei, fiindcă avea ochii verzi ca şi mine, deci eram evident înrudite, şi fiindcă am tendinţa să mă port precum struţul; dacă reuşesc să-mi afund capul în nisip suficient de adânc încât să nu mai văd pe nimeni, atunci nici nu pot fi văzută de nimeni, şi oricât s-ar chinui oamenii să contrazică această teorie, percepţia este realitate. Alegerile pe care le faci te modelează ca om. Cu unsprezece ani în urmă, am ales să fiu fiica fericită a acestei familii fericite. Am ales să mă integrez, să mă simt protejată şi iubită. Am ales să cred că teoria genetică este greşită. Am ales să cred că profesorii mai spun şi prostii, iar cercetătorii nu vor pătrunde niciodată toate tainele fiziologiei umane. Nu am discutat aceste probleme cu nimeni, îmi cunoşteam opiniile şi asta era de ajuns. Cu chiu, cu vai, izbutisem să obţin media cinci la ştiinţele naturii şi de atunci nici că am mai urmat vreun curs de biologie.

— Tată, sunt adoptată? am întrebat eu.

S-a auzit un pufăit prelung la capătul celălalt al telefonului, ca şi când cineva îl lovise pe Jack Lane în stomac cu o bâtă de baseball.

Spune nu, tată. Spune nu, tată.

Tăcerea părea să nu se mai sfârşească.

Am strâns din pleoape, chinuindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

— Te rog, zi ceva.

S-a lăsat un nou moment de tăcere, cumplită, sfâşietoare, întreruptă doar de câte un oftat.

— Mac, trebuie să mă duc lângă mama ta. N-o pot lăsa singură. Ia atâtea medicamente şi trece de la o stare la alta. Plecarea ta a… distrus-o pur şi simplu. Pentru binele tuturor, întoarce-te acasă. Cât mai repede. Diseară. A făcut o pauză, după care a reluat pe un ton tandru: Puiule, eşti fiica noastră în toate privinţele.

— Da? am spus cu o voce sugrumată de emoţie. Şi prin naştere? Sunt fiica voastră biologică, tată?

Am deschis ochii, însă vederea îmi era înceţoşată.

— Încetează, Mac. Nu ştiu de unde ţi s-au năzărit asemenea idei. Ce ţi-a venit să deschizi acest subiect tocmai acum? Vino acasă.

— Nu contează de unde mi s-a năzărit. Contează care vor fi urmările. Spune-mi că eu şi Alina nu am fost adoptate, tată, am stăruit eu. Hai, spune-o. Spune-o şi vom încheia discuţia. E tot ce vreau s-aud. Eu şi Alina nu am fost adoptate. Sau poate nu poţi s-o spui.

A urmat un nou moment cumplit de tăcere.

— Mac, scumpo, eu şi mama te iubim. Vino *acasă,* a spus el, într-un final.

Glasul său grav, neobişnuit de gros, a insistat pe ultimul cuvânt. A tuşit uşor, apoi mi s-a adresat pe tonul ăla avocăţesc, care îmbina experienţa şi garanţia că este cel mai bun. Odinioară, calmul, încrederea şi forţa pe care le emana acel sudist voinic aveau un efect liniştitor asupra mea.

— Îţi fac eu rezervare la avion imediat ce închid. Strânge-ţi bagajele şi du-te la aeroport. Tu n-ai nimic de făcut. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu nimic. Nu plăteşti nimic la hotel. Mă ocup eu de toate prin telefon. M-ai auzit? Te sun eu înapoi şi îţi dau toate detaliile despre zbor. Fă-ţi bagajele şi pleacă. Ai înţeles?

M-am uitat pe fereastră. Începuse să plouă. Lucrurile erau clare: tata refuza să rostească un neadevăr.

Dacă nu am fi fost adoptate, mi-ar fi spus-o fără să stea pe gânduri. Ar fi pufnit în râs şi mi-ar fi zis: „Normal că n-aţi fost adoptate, maimuţico.” Şi amândoi ne-am fi amuzat de nerozia mea. Dar nu putea să o rostească, pentru că era o minciună.

— Pentru numele Domnului, tată, *cine* sunt eu?

— Eşti fiica mea, a răspuns el cu patimă. Asta eşti. Copilul lui Jack şi Rainey Lane!

O afirmaţie falsă. Prin naştere, nu eram copilul lor. Şi o ştiam amândoi. Privind în urmă, îmi dau seama că o parte din mine o intuise dintotdeauna.

1. *Există Fae.*
2. *Vampirii sunt reali.*
3. *Un mafiot şi cincisprezece dintre acoliţii lui au murit din cauza mea.*
4. *Am fost adoptată.*

Mă uitam pierdută la paginile jurnalului aproape plin, fără să observ cerneala mânjită de lacrimi.

Dintre cele patru lucruri enumerate mai sus, numai unul avea puterea să mă dărâme. Mă puteam obişnui cu orice ciudăţenie, mă puteam adapta la orice realitate, cu excepţia uneia.

Am fost adoptată.

Acceptam ideea de Fae şi vampiri, acceptam să am mâinile pătate de sânge, atâta vreme cât puteam afirma cu mândrie: „Sunt MacKayla Lane, din familia Frye-Lane, din Ashford, Georgia. Mă trag din acelaşi aluat genetic ca toţi ceilalţi din neamul meu. Suntem pandişpan cu glazură de ciocolată, din moşi strămoşi. Sunt una de-a lor. Locul meu e alături de ei.”

Oamenii nici nu îşi imaginează cât de important şi liniştitor este sentimentul de apartenenţă până când acesta nu dispare. Toată viaţa, până în acel moment, fusesem învelită într-o pătură protectoare, împletită din unchi şi mătuşi, brodată din veri de toate gradele, cusută din bunici şi străbunici.

Acea pătură tocmai îmi alunecase de pe umeri. Mă simţeam înfrigurată, singură şi rătăcită.

Bătrâna mă strigase *O’Connor.* Zicea că am ochii şi tenul lor. Pomenise un nume ciudat: Patrona. Eram din familia O’Connor? Aveam rude în Irlanda? De ce nu mă păstraseră? De ce renunţaseră la mine şi la Alina? Cum ajunseseră mama şi tata să ne adopte? Când se întâmplase? Cum reuşiseră unchii şi mătuşile şi bunicii mei atât de guralivi să nu sufle o vorbă în tot acest timp? Cum de nu se dăduse niciunul de gol? La ce vârstă fuseserăm înfiate? Eu probabil abia mă născusem, fiindcă nu am nicio amintire anterioară, iar Alina nu mi-a spus niciodată nimic.

Fiind mai mare cu doi ani decât mine, ea era singura care ar fi putut avea crâmpeie de amintiri despre o altă viaţă. Sau poate vechile amintiri fuseseră înghiţite de cele noi?

Am fost adoptată. Eram prinsă într-un vârtej întunecat, asemeni unei plante dezrădăcinate. Dar asta nu era cel mai rău.

Gândul cel mai dureros, cel care îmi sfâşia măruntaiele ca un cuţit era că singura fiinţă cu care avusesem o legătură de sânge murise. Sora mea. Alina. Unica mea rudă pierise.

M-a izbit deodată un gând cumplit. Ea ştiuse? Aflase adevărul şi nu mi-l împărtăşise? La asta se referise prin „Sunt atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să ţi le spun”?

Se simţise, aici la Dublin, la fel de confuză şi dezorientată ca mine?

— Ah, Doamne, am spus şi am izbucnit într-un plâns cu sughiţuri.

Plângeam pentru mine, pentru sora mea, pentru lucruri mai presus de cuvinte, pe care e posibil să nu le pot exprima niciodată. Eram năucită. Înainte, ştiam să merg. Acum, nu făceam altceva decât să mă târăsc. Şi cine poate spune cât timp va dura până când mă voi ridica în genunchi şi îmi voi regăsi echilibrul? Bănuiam, totuşi, că atunci când se va întâmpla, nu voi mai merge niciodată la fel.

Nu ştiu cât am stat acolo şi am suspinat, dar după o vreme m-a apucat o asemenea durere de cap încât nici să plâng n-am mai fost în stare.

Am menţionat la începutul povestirii că trupul Alinei fusese găsit la câţiva kilometri de pensiunea Clarin House, pe o alee mizeră de pe malul opus al râului Liffey. Cunoşteam bine locul exact, fiindcă văzusem fotografiile poliţiei şi fiindcă eu însămi aveam să poposesc acolo, pentru a-mi lua adio de la Alina, înainte de a părăsi Irlanda.

M-am ridicat de pe canapea, am urcat în dormitor, mi-am îndesat banii şi paşaportul în buzunarul blugilor, ca să pot oricând scoate vârful de lance din geantă, am pus-o pe

umăr, mi-am tras o şapcă peste ochi şi o pereche de ochelari de soare şi am coborât în stradă ca să iau un taxi.

Venise vremea să merg pe acea alee. Nu pentru a-mi lua rămas-bun, ci pentru a o saluta pe sora pe care nu o cunoscusem şi nu o voi cunoaşte nicicând: acea Alina care era sânge din sângele meu, care fusese călită în forja Dublinului, care învăţase lecţii grele şi luase decizii grele. Dacă, în lunile petrecute acolo, se ciocnise fie şi de jumătate din lucrurile pe care le întâlnisem eu, acţiunile ei erau explicabile.

Îmi aduc aminte că mama şi tata doriseră să o viziteze în două rânduri. Îi refuzase. Prima oară, se scuzase că este bolnavă şi are mult de recuperat pentru şcoală. A doua oară, dăduse vina pe examene. Nu mă invitase nici măcar o dată la ea, iar când o anunţasem că strâng bani pentru călătorie, mi-a spus să nu-i irosesc pe aşa ceva, ci să-mi cumpăr haine frumoase şi CD-uri cu muzică şi să merg la discotecă şi pentru ea – dansul era una din pasiunile noastre comune – cât timp ea e plecată la studii, şi că se va întoarce acasă curând.

Înţelegeam acum ce sacrificii făcuse.

Când ştii ce monştri bântuie pe străzile Dublinului, ai permite unei persoane iubite să vină acolo?

Categoric nu. Eu aş apela la cele mai sfruntate minciuni ca să-i ţin pe cei dragi la distanţă.

Dacă aş fi avut o surioară, singura mea rudă de sânge, m-ar fi lăsat sufletul să o târăsc de la adăpostul căminului ei în acel coşmar? Nu. Aş fi procedat la fel ca Alina, aş fi protejat-o până la ultima suflare. Aş fi făcut orice ca să o ştiu în afara primejdiilor.

Întotdeauna nutrisem o mare admiraţie faţă de sora mea, dar gestul său m-a făcut să o respect şi mai mult. Cuprinsă de emoţie, am simţit nevoia să mă aflu într-un loc prin care trecuse şi ea. Un loc asupra căruia să-şi fi lăsat amprenta, iar apartamentul ei nu mă mulţumea. În afară de aroma de piersici şi parfumul Beautiful, nimic nu-mi amintea de ea, ca şi când l-ar fi folosit doar pentru odihnă şi pentru conversaţiile noastre telefonice. Şi în campus

urmele ei erau extrem de vagi, dar exista un loc în care aveam convingerea că o voi simţi foarte intens.

Trebuia să ajung acolo unde fusese încolţită şi doborâtă, la patru ore după ce mă sunase pe mine. Trebuia să înfrunt durerea atroce de a sta în acelaşi punct în care sora mea îşi dăduse ultima suflare, în care închisese ochii pentru totdeauna.

Probabil vă pare un gest morbid, dar gândiţi-vă ce aţi face voi dacă v-aţi pierde sora şi aţi afla că sunteţi înfiaţi. Nu mă acuzaţi pe mine că aş fi morbidă când nu sunt decât produsul unei culturi care îngroapă oasele celor dragi în grădiniţe cochete, doar ca să îi ţină aproape de ei şi să le poată vorbi în momentele de tristeţe şi amărăciune. *Asta* înseamnă morbid. Şi bizar, pe deasupra. Câinii fac acelaşi lucru cu oasele.

*

Acum observ linii de demarcaţie la tot pasul. Una dintre ele este râul Liffey, care împarte oraşul nu numai din punct de vedere geografic, dar şi social şi economic.

Pe malul sudic, acolo unde am stat şi eu, se află cartierul Temple Bar, Trinity College, Muzeul Naţional şi clădirea Parlamentului, ca să amintesc doar câteva dintre atracţiile sale, şi este considerată zona bună a oraşului: bogată, snoabă, progresistă.

Partea de nord se mândreşte cu O'Connell Street, înţesată de statui şi monumente frumoase, cu piaţa din Moore Street, pro-catedrala Sf. Maria, clădirea Vămii, situată chiar pe malul râului, şi este privită drept sectorul clasei muncitoare: industrială, proletară, săracă.

Asemeni majorităţii graniţelor, nici aceasta nu trasează o limită absolută. Există tabere ale celor două categorii pe ambele maluri: lux şi abundenţă în nord, sărăcie şi mizerie în sud. Cu toate acestea, nimeni nu neagă că în cele două zone domneşte o atmosferă diferită. Este greu să explici o astfel de distincţie unor oameni care nu ştiu ce înseamnă să trăieşti pe malurile opuse ale unui râu.

Şoferul de taxi care m-a dus în nord s-a arătat destul de

reticent în a mă lăsa singură pe Allen Street, dar bacşişul meu l-a convins să plece. Văzusem prea multe grozăvii în ultima perioadă ca să mă sperii de un cartier părăginit, în special pe timpul zilei.

Gangul în care fusese descoperit corpul Alinei nu avea un nume. Era pavat ca odinioară, cu pietre deformate şi crăpate de vreme, şi se întindea pe câteva sute de metri de la strada principală. Tomberoane şi lăzi de gunoi erau postate între zidurile din cărămidă şi fără ferestre ale unui imobil dărăpănat în dreapta, şi un depozit cu geamurile şi uşile baricadate cu scânduri în stânga. Ziare vechi, cutii de carton, sticle de bere şi alte gunoaie erau împrăştiate peste tot. Peisajul semăna cu cel din cartierul abandonat. Intenţionam să ies de acolo înainte de a fi nevoită să verific dacă felinarele sunt în stare de funcţionare.

Tata nu ştia că văzusem fotografiile de la locul crimei pe care le ascunsese sub dosarul albastru-argintiu în care ţinea planul financiar întocmit pentru domnişoara Myrna Taylor-Hollingsworth. De fapt, nici nu-mi dau seama *cum* intrase în posesia lor. Din câte ştiam, poliţia nu le trimite părinţilor îndureraţi poze atât de explicite şi macabre.

Procedura de identificare a cadavrului fusese extrem de traumatizantă. Dar, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, cu o zi înainte de plecarea spre Irlanda intrasem în biroul tatei în căutarea unor pixuri şi dădusem peste acele fotografii.

Acum, pe măsură ce înaintam pe alee, pozele începeau să se suprapună peste scena concretă. Zăcuse exact acolo, în dreapta, la patru metri distanţă de zidul din cărămidă care bloca aleea şi îi împiedicase fuga. Nu voiam să aflu dacă între cărămizile alea rămăseseră frânturi din unghiile ei în încercarea disperată de a escalada peretele abrupt şi de a scăpa de urmăritorul ei, aşa că am întors capul dinspre locul în care murise. O găsiseră rezemată de zidul imobilului. Am să vă scutesc de detaliile pe care nici eu nu aş fi dorit să le cunosc.

Mânată de un soi de patimă neagră, m-am prăvălit pe pavajul murdar şi m-am aşezat în poziţia în care o descoperiseră pe sora mea. Spre deosebire de poze, nu

existau stropi de sânge pe caldarâm şi pe zid. Ploaia ştersese urmele luptei ei cu săptămâni în urmă. Aici îşi dăduse sufletul. Aici se stinseseră toate speranţele şi visele Alinei Lane.

— Doamne, ce dor mi-e de tine, Alina.

Eram deznădăjduită. Am izbucnit din nou în lacrimi. Mi-am jurat că n-o să mai plâng niciodată. Şi, o vreme, am reuşit să-mi respect promisiunea.

Nu ştiu cât a durat până m-am dezmeticit şi am zărit, pe jumătate îngropat într-un morman de gunoi, setul de machiaj pe care mama i-l dăruise Alinei de Crăciun. Identic cu cel pe care îl lăsasem acasă la Mallucé, săculeţul auriu matlasat suferise mult din cauza vremii. Soarele îl decolorase, iar ploaia îl udase. Am dat la o parte ziarele vechi, l-am luat de jos şi l-am strâns cu dragoste între palme.

Ştiu la ce vă gândiţi. Acelaşi lucru l-am gândit şi eu – că o să găsesc un indiciu în interiorul lui. Că Alina ascunsese acolo un jurnal în miniatură, ori un cip care conţinea toate informaţiile esenţiale, şi, printr-o minune, poliţia îl scăpase din vedere, şi soarta îmi călăuzise paşii spre acea alee exact la momentul oportun pentru a-l găsi.

Viaţa e rareori atât de simplă, îmi spusese Barrons. Am văzut prea multe filme, aş zice eu.

Nu era nimic în pacheţelul ponosit, cu excepţia celor câteva farduri alese de mama, mai puţin pila de unghii. Nimic ascuns în căptuşeală, nimic în fardul de obraz sau în ruj. Ştiu ce vorbesc pentru că am făcut totul fărâme, în speranţa că poate descopăr ceva.

N-am să vă împovărez cu gândurile mele despre Alina în timpul petrecut acolo, şi nici n-am să încerc să vă descriu durerea pe care am resimţit-o. Cei care aţi pierdut pe cineva drag ştiţi foarte bine ce îţi trece prin minte în acele momente şi nu aveţi nevoie să vă reamintesc eu. Cei care nu aţi suferit o asemenea pierdere, fiţi bucuroşi. Sper să nu treceţi printr-o astfel de tragedie prea curând.

Am salutat-o pe Alina şi mi-am luat adio de la ea. Mă pregăteam să plec, când privirile mi-au căzut pe o bucată

strălucitoare de metal aproape de picioarele mele. Era vârful pilei de unghii din trusa Alinei, teribil de zgâriat şi ciobit. M-am aplecat şi am îndepărtat gunoiul, hotărâtă să recuperez orice obiect care avusese legătură cu ea. Am simţit că mi se taie răsuflarea de consternare.

Până atunci, mă alinasem cu gândul că Alina avusese parte de o moarte rapidă. Că nu zăcuse prea mult în gangul ăla, singură şi slăbită, într-o baltă de sânge. Era, însă, imposibil să fi murit repede, fiindcă îşi folosise pila să scrijelească ceva în piatră.

Am îngenuncheat pe caldarâm şi am curăţat gunoiul şi praful.

Am fost şi dezamăgită, şi uşurată că nu scrisese mai mult. Dezamăgită, deoarece aveam nevoie de ajutor pentru a-i descifra mesajul. Uşurată, pentru că însemna că moartea ei survenise în câteva minute, nu ore.

LaRuhe 1247, pici. Asta era tot.

DOUĂZECI ŞI UNU

— Cu Inspectorul O'Duffy, vă rog, am spus autoritar.

Imediat ce am intrat în librărie, pusesem mâna pe telefon şi sunasem la secţia de poliţie.

— Da, aştept.

Băteam nervoasă cu degetele în masa Fionei, aşteptând ca ofiţerul de serviciu să-mi facă legătura cu detectivul care anchetase cazul Alinei.

Descoperisem un nou indiciu, şi nu unul oarecare, ci săpat în piatră: Laruhe 1247. Aveam de gând să merg împreună cu el la adresa respectivă, iar dacă refuza să mă ia, atunci intenţionam să-l urmăresc pe ascuns. După toate aventurile din ultima vreme, învăţasem să mă furişez ca o pisică.

— Da, domnişoară Lane.

Detectivul părea grăbit, aşa că i-am explicat succint pe unde umblasem şi ce găsisem.

— Am mai dezbătut problema asta, mi-a zis el, la final.

— Cine ce-a dezbătut?

— Adresa. În primul rând, n-ai nicio dovadă că ea ar fi scris aia. Oricine putea să…

— Domnule inspector, Alina mă striga „pici", l-am întrerupt eu. I-am găsit pila de unghii la locul crimei, ciobită şi zgâriată de la contactul cu piatra. Chiar şi fără a cunoaşte semnificaţia cuvântului „pici", mă miră că niciunul dintre oamenii dumneavoastră nu a găsit mesajul şi nu a pus lucrurile cap la cap.

Ca să nu mai pomenesc şi de trusa de machiaj. Nu cercetaseră deloc locul crimei?

— Am văzut adresa, domnişoară Lane, dar până să ajungem noi, s-au perindat pe acolo o mulţime de gură-cască. Aţi văzut cât gunoi e în gang. Cu chiu, cu vai, am

reuşit să inventariem totul. Nu aveam cum să ştim care obiect provenea din geanta ei.

— Nu vi s-a părut un pic ciudat când aţi găsit adresa scrijelită lângă cadavrul ei? am întrebat.

— Normal că ni s-a părut.

— Şi aţi verificat-o? V-aţi dus acolo? am insistat eu, exasperată.

— N-am fi putut nici dacă am fi vrut. Nu există adresa aia în Dublin. Nu există nicio stradă, bulevard, cale, sau alee care să se numească LaRuhe.

Mi-am muşcat buza de jos, cântărind problema.

— Poate că nu e din Dublin. Poate e vorba de o localitate învecinată.

— Am verificat şi posibilitatea asta. N-am găsit această adresă în Irlanda. Am încercat chiar şi alte variante, gen Laroux sau La Rue. Numărul 1247 este inexistent.

— Poate în… Londra, atunci? am stăruit eu. Aţi verificat şi alte oraşe?

Inspectorul O'Duffy a oftat prelung. Mi-l şi închipuiam cum stă la capătul celălalt al firului şi clatină iritat din cap.

— Cam câte ţări credeţi că ar trebui să verificăm, domnişoară Lane?

Am tras aer în piept şi am expirat lent, stăpânindu-mă cu greu să nu-i spun: „Oricâte e nevoie ca să-l găsiţi pe asasinul surorii mele. Şi o mie dacă trebuie."

Neprimind niciun răspuns de la mine, a continuat:

— Am trimis dosarul la Interpol. Dacă ar fi descoperit ceva, ne-ar fi anunţat. Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta cu nimic.

Înarmată cu lancea şi câteva lanterne, am sfidat înserarea şi m-am dus în grabă la unul din magazinele de suveniruri din Temple Bar care comercializa o mare varietate de hărţi, de la cele frumos laminate reprezentând Dublinul, la cele ale Irlandei şi până la cele rutiere extrem de detaliate. Am cumpărat una din fiecare, plus două ale Angliei şi Scoţiei, din spirit de prevedere, apoi am revenit în dormitorul meu, m-am cocoţat în pat şi m-am pus pe

studiat. Nicio poliţie din lume nu este la fel de motivată ca o soră îndurerată, însetată de răzbunare.

M-am oprit pe la miezul nopţii, nu de oboseală, ci pentru că după cinci ore de buchisit printre litere minuscule, aveam senzaţia că cineva îmi dă găuri în cap cu pickhammerul. Am găsit LaRuhe în tot soiul de combinaţii, dar niciodată urmată de numerele 1247, 1347 sau 1427, sau ceva asemănător, în situaţia în care Alina ar fi încurcat cifrele. Eu personal eram convinsă că nu greşise. În ultimele ei clipe de viaţă, lăsase un mesaj şi îmi venea greu să cred că făcuse o greşeală. Era ceva acolo, însă nu-mi dădeam seama ce anume.

Mi-am masat tâmplele uşor. Rareori am migrene, dar când mă apucă, sunt atât de cumplite încât mă doboară la pat. Am împăturit hărţile şi le-am aşezat pe podea. Barrons s-ar putea să ştie, mi-am zis. Barrons părea să ştie absolut totul. Am să-l întreb mâine. Deocamdată, nu voiam decât să-mi dezmorţesc picioarele şi să încerc să mă odihnesc puţin.

M-am ridicat, m-am întins cu atenţie, după care m-am apropiat de fereastră, am tras draperia şi am privit în noapte.

Dublinul se profila la picioarele mele, ca o mare de acoperişuri. Acolo jos, pe străzile acelea, se întindea o lume de neînchipuit.

Cartierul părăsit era cufundat în beznă. M-am întrebat dacă peste o lună voi privi tot de la acea fereastră – Doamne, sper din tot sufletul că nu! – şi dacă da, oare întunericul se va fi extins?

Pe alee, stăteau cuminţi trei dintre cele patru maşini cu care venise O’Bannion. Cineva luase Maybach-ul şi închisese portierele celorlalte. Cele şaisprezece mormane de haine erau tot acolo. Va trebui să scap cumva de ele. Ştiind ce se întâmplase cu proprietarii lor, avem impresia că mă uit la şaisprezece cadavre.

Iată şi Umbrele, ticăloasele alea letale, pândind în întuneric, fremătând pe marginea perimetrului, parcă furioase pe Barrons şi bariera lui otrăvită de lumină.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Era un om acolo. A pătruns în cartierul abandonat. S-a îndepărtat de lumina protectoare a felinarelor şi a pătruns în beznă.

Fără nicio lanternă!

Am ridicat mâna, vrând să bat în geam. Nu sunt sigură ce urmăream, probabil să-i atrag atenţia, să-l împiedic să comită o greşeală fatală.

M-am oprit cu degetele la un centimetru de geam. Barrons nu făcea greşeli. Acţiunile lui aveau mereu un motiv.

Înalt şi brunet, se strecura prin întuneric ca o panteră, îmbrăcat în negru complet. Oţelul ghetelor sale a aruncat o scânteie scurtă. Apoi, s-a stins şi aceasta, în lipsa oricărui strop de lumină, şi Barrons a devenit doar o umbră printre umbre.

„Niciodată să nu intri noaptea în cartierul părăsit”, îmi spusese el nu cu mult timp în urmă.

Bun, dar atunci el de ce intra? Ce se întâmpla? Am clătinat din cap şi asta m-a costat scump. Pickhammerul s-a pus pe treabă din nou, cu forţe proaspete: ra-ta-ta-ta-TA-TA! Mi-am prins capul în palme şi am lăsat ochii în pământ, bulversată.

Umbrele nu îi dădeau nici cea mai mică atenţie lui Barrons. Ba mai mult, dacă aş fi o fire romantică, aş spune că petele alea negre se trăgeau dezgustate din calea lui.

Am văzut ce rămâne în urma Umbrelor. Am văzut dovezile apetitului lor nestăpânit. Unicul lucru de care se temeau era lumina. „Ucid cu o dexteritate vampirică”, mă avertizase Barrons. O notasem în jurnalul meu, pentru că îmi plăcuse cum sună.

L-am urmărit cum se afundă în cartierul părăsit, o pată neagră pe fundalul negru, până ce el şi noaptea s-au contopit. Am rămas cu ochii pierduţi în depărtare mult timp după dispariţia lui, căznindu-mă să înţeleg ce s-a întâmplat.

Nu-mi veneau în minte decât două posibilităţi: fie Barrons mă minţise în privinţa Umbrelor, fie încheiase un

pact cu monştrii ăia ucigaşi.

Indiferent care dintre cele două variante ar fi fost valabilă, reuşisem în sfârşit să decid dacă pot avea sau nu încredere în el.

Iar răspunsul era un NU cât mine de mare.

După ce mi-am dezlipit privirile de la fereastră, m-am spălat pe dinţi şi pe faţă, m-am dat cu cremă, m-am pieptănat, mi-am pus tricoul preferat şi chiloţii asortaţi şi m-am vârât în pat. Oricât aş fi fost de dezorientată, un lucru era cert: n-o să-i pomenesc despre adresă lui Barrons.

M-am trezit a doua zi dimineaţa cu răspunsul fierbându-mi în minte.

Acum câţiva ani, citisem într-o carte cum creierul uman se aseamănă foarte mult cu un computer, şi că una dintre principalele funcţii ale somnului este de a integra noi fişiere, de a crea copii de rezervă, de a defragmenta, de a arunca toate nimicurile, astfel încât să te trezeşti cu mintea limpede.

Cât timp dormisem, subconştientul meu se ocupase de tot ce fusese depozitat la nivelul conştient, separase deşeurile de date, aranjase totul pe categorii, ajutându-mă să înţeleg ceea ce aş fi înţeles mult mai repede dacă n-aş fi fost obstrucţionată de haosul intern. Mi-aş fi tras o palmă peste frunte, dacă nu m-aş fi temut de migrena de ieri.

M-am dat jos din pat – n-a fost nevoie să aprind lumina fiindcă oricum nu le stingeam la culcare, şi aşa aveam de gând să procedez mulţi ani de acum încolo –, am luat fiecare hartă în parte şi am verificat data tipăririi. Toate erau actualizate, aşa cum se cuvine să fie o hartă bună, şi conţineau informaţii culese în ultimul an.

Barrons, însă, îmi spusese că oraşul „uitase” de existenţa unei întregi secţiuni – cartierul părăsit. Că nicio secţie de poliţie nu va revendica jurisdicţie asupra lui, că Societatea de apă şi canalizare va spune că nu se află în evidenţa lor. Să înţeleg din asta că există străzi în Dublin de care a uitat toată lumea? Şi dacă aşa s-a întâmplat, e

posibil să fi „dispărut” de pe hartă?

Dacă m-aş uita pe o hartă de acum cinci ani, de pildă, reprezentarea Dublinului ar fi identică cu cea actuală? Sau aş descoperi discrepanţe?

E posibil ca răspunsul pe care îl căutam să fi fost în faţa mea în tot acest timp?

*

— Evrica, am exclamat şi am înfipt în hartă vârful pixului meu preferat.

Găsisem LaRuhe Street şi, exact cum bănuiam, se găsea în cartierul abandonat. Aseară, când îmi trebuise o hartă, mă dusesem automat la magazinul în care văzusem cea mai mare varietate. Nu mă gândisem nicio clipă că aş putea găsi unele în librăria lui Barrons. La etajul trei, era o colecţie întreagă de hărţi şi atlase. Am luat vreo douăsprezece şi m-am refugiat împreună cu ele pe canapeaua din spaţiul pentru conversaţie.

Descoperirea m-a şocat şi m-a îngrozit. Zona Neagră de lângă casa lui Barrons nu era singura porţiune din Dublin care lipsea. Mai erau alte două sectoare care existaseră în anii trecuţi, iar acum dispăruseră. Erau mult mai mici şi se întindeau la periferie, dar fără îndoială fuseseră înghiţite de Umbre.

Aceşti monştri Unseelie devoratori de viaţă se extindeau ca o molimă. Nu-mi dădeam seama cum ajunseseră în zonele acelea rurale, dar nici în inima oraşului. Poate că cineva îi transportase inconştient dintr-un loc în altul ca pe nişte gândaci într-o cutie de carton. Ori poate… ce gând oribil… asta era condiţia armistiţiului lor cu Barrons? Îi transporta în locuri populate, iar, în schimb, Umbrele nu se atingeau de el? Erau destul de raţionale pentru a face o înţelegere cu ele? Unde mergeau în timpul zilei? Ce ascunzători îşi găsiseră? Cât de mult se puteau micşora, dat fiind că nu aveau formă materială? Puteau încăpea o sută într-o cutie de chibrituri? Am scuturat din cap. Nu era vreme să-mi ocup mintea cu astfel de idei înfiorătoare. Alina îmi lăsase un indiciu. Într-un final, îi dădusem de

urmă, iar acum trebuia să găsesc ceea ce îmi ceruse ea.

Am întins hărţile oraşului pe masă, una lângă alta, şi le-am cercetat cu atenţie. În dreapta, o aveam pe cea actuală, în stânga, pe cea tipărită acum şapte ani.

Pe harta nouă, Collins Street era despărţită de un singur cvartal de Aleea Larkspur şi mergea în paralel cu aceasta. Pe harta veche, între cele două străzi figurau nu mai puţin de *optsprezece cvartale.*

Am clătinat din cap, am ridicat din umeri şi am scos un pufnet, toate în acelaşi timp, o imagine elocventă a stării de consternare în care mă aflam. Era absolut îngrozitor. Mai *ştia* cineva asta? Sau eu şi Barrons – şi numai Dumnezeu putea spune ce este Barrons, fiindcă *eu* nu aveam nici cea mai vagă idee – eram singurii care ştiam ce se petrece?

„Adevărul este că lumea ta se năruie văzând cu ochii”, mă avertizase Barrons. Revenind asupra cuvintelor sale, am descoperit ceva ce îmi scăpase iniţial. Spusese lumea „ta”, nu lumea „noastră”. A mea. De ce nu era şi a lui?

Ca de obicei, aveam un milion de întrebări, pe nimeni cu care să mă sfătuiesc, şi o singură direcţie: înainte. Drumul înapoi îmi era închis pentru totdeauna.

Am rupt o foaie din jurnal – mai aveam doar patru pagini goale – am aşezat-o peste hartă şi am copiat traseul, cvartal cu cvartal, notându-mi fiecare stradă în parte. Harta era prea voluminoasă ca să o car cu mine şi m-ar fi incomodat. LaRuhe se găsea la capătul unui drum şerpuit, cam la paisprezece cvartale în interiorul Zonei Întunecate. Strada în sine era scurtă, întinzându-se doar pe două colţuri, un fel de arteră secundară care uneşte două drumuri principale.

Privind înapoi, sunt încă şocată că m-am aventurat singură în acea zi în cartierul părăsit. E o minune că am scăpat nevătămată. Nu-mi dau seama ce-a fost în capul meu. De cele mai multe ori, când îmi analizez acţiunile trecute, le pot găsi o justificare. Aceea, însă, a fost una din acele zile care încep în ceaţă şi se încheie într-o ceaţă şi mai adâncă – în ciuda orelor de mijloc care îmi vor rămâne

pe veci întipărite în minte.

Poate că m-am gândit că este devreme, că Umbrele nu sunt o ameninţare la lumina zilei, că sunt înarmată cu lancea şi, prin urmare, nu pot păţi nimic. Poate că eram atât de năucită de prea multele şocuri prin care trecusem încât nu mai apreciam pericolele aşa cum s-ar fi cuvenit.

Poate că, după toate pierderile suferite, nu-mi mai păsa. În noaptea în care furasem de la Mallucé, Barrons mă numise Domnişoara Curcubeu. Făcând abstracţie de tonul său ironic, mi se păruse o poreclă simpatică. Totuşi, curcubeiele au nevoie de soare pentru a exista, iar lumea mea fusese cam înnorată în ultima vreme.

Indiferent care a fost motivul, m-am ridicat din pat, am făcut un duş, mi-am ales cu grijă ţinuta, mi-am luat lancea şi lanternele, şi am pornit de una singură în căutarea străzii LaRuhe.

Era aproape amiază şi am auzit torsul moale al sedanului de lux al Fionei în spatele meu în momentul în care am păşit în ceea ce toţi *sidhe-seer*-ii vor numi cândva – folosind expresia inventată de mine – Zona Întunecată, molima care, în viitorul nu foarte îndepărtat, se va abate asupra multora din oraşele lumii.

Mi-am văzut de drum fără să întorc privirea.

DOUĂZECI Şi DOI

Cu toate că nu se scurseseră decât două săptămâni din ziua în care mă rătăcisem în cartierul înfiorător, aveam senzaţia că totul se petrecuse într-o altă viaţă.

Poate pentru că aşa era.

Mac de atunci, care se luase după gestul furios al unei necunoscute şi intrase în pustiul acela urban, era îmbrăcată cochet, cu pantaloni trei sferturi roz, cu talie joasă, un tricou roz cu paspoal din mătase, sandale argintii şi accesorii asortate. Avea părul lung şi blond, prins într-o coadă înaltă care îi atârna până la mijlocul spatelui şi se legăna în ritmul paşilor ei sprinteni.

Actuala Mac avea părul negru, tuns până la umeri ca să nu fie recunoscută de monştrii care o vânau pe Mac varianta 1.0. Purta blugi şi un tricou negru, ca să nu se observe eventualele pete de sânge. Îşi ascundea unghiile roz de la picioare în tenişi, ca să o poată rupe la fugă în caz de pericol. Ansamblul şleampăt era desăvârşit cu o geacă neagră şi largă pe care o şterpelise din cuierul de la ieşire, ca să camufleze capul de suliţă vârât la betelia pantalonilor (cu vârful învelit în folie), unicul accesoriu argintiu din acea costumaţie dichisită.

Îndesase o parte din lanterne în buzunarele de la spate, iar pe celelalte sub geacă.

Paşii sprinteni şi mlădioşi dispăruseră. Mac 2.0 călca apăsat şi hotărât, şi picioarele ei erau bine înfipte în pământ.

De data asta, pe măsură ce avansam în interiorul Zonei Întunecate, înţelegeam ce simţisem prima oară: amestecul de greaţă şi spaimă şi impulsul violent de a fugi. Simţurile de *sidhe-seer* se declanşaseră imediat ce traversasem Aleea Larkspur şi pătrunsesem inconştient în sectorul

dispărut dintre aceasta şi Collins Street. Deşi Umbrele se retrăgeau pe timpul zilei în ascunzătoarea lor întunecată, refugiul lor trebuia să fie în acel loc uitat de lume. Simţeam prezenţa acelor Unseelie de jur împrejur, la fel cum se întâmplase şi în acea zi când, însă, nu ştiusem ce este şi nici nu înţelesesem unde am nimerit.

De data asta, senzaţia era mai intensă. Aş fi putut paria că n-o să am nevoie de harta desenată. Ceva mă chema spre partea de sud-est, o forţă care mă atrăgea şi mă respingea deopotrivă. Mi-a amintit de un coşmar pe care îl avusesem odată şi care lăsase o amprentă de neşters în psihicul meu.

În vis, era noapte, ploua şi eu eram într-un cimitir. La câteva morminte distanţă de locul în care stăteam se găsea propria mea groapă. Nu o vedeam, dar ştiam că este acolo prin acea intuiţie pur onirică. O parte din mine dorea să fugă, să se îndepărteze de iarba, pietrele şi oasele ude, să nu privească înapoi, ca şi când simpla vedere a mormântului meu mi-ar pecetlui soarta. Dar cealaltă parte din mine ştia că nu aveam să mai cunosc o clipă de linişte dacă îmi era teamă să merg acolo şi să-mi privesc piatra funerară, să-mi citesc numele şi data la care voi muri.

Mă trezisem din coşmar înainte de a apuca să mă hotărăsc.

Nu eram într-atât de naivă să sper că din ăsta o să mă mai trezesc vreodată.

Ignorând cu obstinaţie pieile uscate duse de vânt pe străzile pustii şi ceţoase, am lăsat harta desenată în buzunarul stâng al blugilor şi m-am abandonat acordurilor sinistre ale propriului meu fluier fermecat. Am privit cartierul părăsit cu alţi ochi.

Ca pe un cimitir.

Mi-am adus aminte de vorbele inspectorului O’Duffy la prima noastră întâlnire: „În ultima perioadă, ne confruntăm cu un val nemaivăzut de crime şi dispariţii. Zici că jumătate din oraş a luat-o razna.” Nu chiar jumătate, după calculele mele, cel puţin, nu deocamdată. Totuşi, îmi imaginam cu ce consternare se uită la unele

cadavre precum cel lăsat în pub de Omul Cenuşiu, noaptea trecută. Dar dispăruţii lui O'Duffy *aici* erau.

În jurul meu. Treceam pe lângă ei.

Îi vedeam în grămăjoare ordonate lângă portierele maşinilor. Împrăştiaţi pe trotuare, îngropaţi sub gunoaie ce n-or să fie niciodată ridicate, căci sectorul acesta nu figura pe hărţile angajaţilor de la Salubrizare. Chiar dacă vreun măturător conştiincios ar trece pe acolo şi ar exclama „Doamne, ce dezastru e aici", următoarea replică ar fi, inevitabil: „Nu e traseul meu, nu mă interesează."

Zona Întunecată reprezenta un pericol dintr-un motiv foarte simplu. Deşi acele străzi şi alei nu apăreau pe nicio hartă, nimic nu îi împiedica pe oameni să pătrundă acolo, exact cum păţisem eu în prima mea zi la Dublin. Fiind atât de aproape de Temple Bar, era o zonă destul de circulată şi mare parte din trecători erau turişti prea beţi ori prea veseli ca să observe schimbarea de peisaj înainte de a fi prea târziu. O maşină ar avea o şansă mai mare să străbată perimetrul respectiv noaptea cu farurile şi luminile interioare aprinse şi cu condiţia ca şoferul să nu coboare din ea sub niciun pretext – nici măcar să se uşureze –, dar era un risc pe care eu personal nu mi l-aş asuma.

Am remarcat încă un lucru care îmi scăpase prima oară: nu găseai nici picior de animal. Nu tu pisici vagaboande, nu tu şobolani cu ochi sticloşi, nici măcar un porumbel care să-ţi trântească un găinaţ în vârful capului. Era cu adevărat o zonă moartă. Pieile alea micuţe începeau în sfârşit să capete sens.

Umbrele mâncau absolut totul.

— Mai puţin pe Barrons, am bombănit, mai iritată decât eram dispusă să recunosc.

Noaptea trecută, când îl atacasem pe Omul Cenuşiu, simţisem că se naşte o legătură între mine şi misteriosul meu mentor. Acţionasem ca o echipă. Scăpasem oraşul de un monstru. Reacţionasem cu stângăcie, dar rezultatul final fusese unul pozitiv, iar data viitoare aveam să mă descurc mai bine. Eu îl paralizasem, el îl înjunghiase. Nimeni nu va mai răpi frumuseţea şi tinereţea femeilor.

Nimeni nu va mai avea parte de o moarte oribilă. Îmi dăduse un sentiment de satisfacţie interioară. Şi cred că undeva, într-un colţ al minţii, sperasem că, atunci când îl voi descoperi pe ucigaşul Alinei, Barrons mă va ajuta să îi vin şi aceluia de hac.

Nu-mi făceam iluzii că poliţia sau tribunalul îmi vor fi de vreun folos. Aveam convingerea că asasinul/asasinii surorii mele erau creaturi pe care doar eu, Barrons şi alţi *sidhe-seer*-i le pot vedea, iar eu mai ştiam un singur *sidhe-seer.* Nu numai că aveam dubii în privinţa capacităţii bătrânei de a mă ajuta să dobor un Seelie sau zece, dar nici nu voiam sprijinul ei. Nu voiam să o mai văd vreodată. Ştiu că vechea zicală „omoară mesagerul" nu este corectă, dar zicalele devin zicale deoarece creează un răspuns emoţional. O uram pe bătrână la fel de tare pe cât îi uram mesajul.

Am scuturat din cap şi mi-am îndreptat toate gândurile către sora mea. *LaRuhe 1247, pici,* scrisese ea înainte de a-şi da ultima suflare. Dorise să vin aici şi să găsesc ceva. Nădăjduiam să fie vorba de jurnalul ei, deşi nu vedeam de ce l-ar fi ascuns în cartierul părăsit. Era puţin probabil să mă fi trimis după *Sinsar Dubh,* fiindcă senzaţia de greaţă nu era cu nimic mai rea decât ceea ce simţisem atunci când Barrons îmi arătase fotocopiile. Singurul lucru pe care îl degaja forţa aceea care mă împingea spre sud-est era sentimentul unei primejdii supranaturale, dar foarte difuză, de parcă orice m-ar fi aşteptat acolo era… latent.

Asta nu-mi oferea cine ştie ce linişte, pentru că „latent" e doar un eufemism pentru „gata să explodeze în orice clipă", şi după cât de prost îmi merseseră toate în ultima vreme, dacă exista un vulcan prin preajmă, sigur avea să erupă fix când treceam eu pe acolo.

Am oftat şi mi-am continuat drumul prin ceaţă. Adresa căutată m-a luat prin surprindere.

Mă aşteptam să găsesc un depozit sau un bloc de locuinţe ridicat odată cu industrializarea zonei.

În schimb, m-am trezit în faţa unei case înalte şi elegante, cu o faţadă din calcar frumos decorată,

amplasată direct în mijlocul fabricilor şi magaziilor.

În mod evident, proprietarul refuzase să o vândă, căznindu-se să reziste până în ultimul moment în faţa schimbărilor şi a declinului. Reşedinţa era la fel de distonantă în acel peisaj cum ar fi un Bloomingdale în mijlocul unui cartier de locuinţe sociale.

În curtea înconjurată de un gard din fier forjat se înălţau patru copaci scheletici, desfrunziţi, fără nicio pasăre pe ramurile lor şi, eram dispusă să bag mâna-n foc, fără niciun vierme la rădăcini. Grădinile terasate erau sterpe, iar fântâna din piatră de la intrarea boltită secase de mult.

Ăsta era pustiul.

Am examinat clădirea cu precauţie. Masca sa de civilizaţie şi bogăţie era grav avariată de ceea ce păţiseră ferestrele ei maiestuoase.

Toate fuseseră vopsite în negru.

Aveam sentimentul oribil că sunt pândită din dosul acelor ochi mari şi negri.

— Acum ce urmează, Alina? am rostit în şoaptă. Vrei să intru?

Era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Nu mă aşteptam la un răspuns şi nici nu am primit unul. Dacă îngerii veghează asupra noastră, cum cred unii, atunci ai mei sunt sigur surdo-muţi. Oricum, fusese doar o întrebare retorică. Nu puteam ignora acel loc. Alina mă trimisese acolo cu un scop şi trebuia să intru, chiar dacă era o condamnare la moarte.

N-avea niciun rost să încerc să mă furişez. Dacă mă urmărise cineva sau ceva, era deja prea târziu. M-am îndreptat de umeri, am tras aer în piept, am păşit pe aleea din pavele decolorate, am urcat treptele şi am izbit cu ciocănelul în uşă.

Nu mi-a răspuns nimeni. Am mai bătut o dată după câteva secunde, pe urmă am încercat uşa. Proprietarul nu-şi luase nicio măsură de siguranţă. Era descuiată şi dădea într-un hol impozant. Podeaua din marmură albă şi neagră sclipea sub un candelabru din cristal. În spatele unei mese rotunde decorată cu o vază uriaşă plină cu flori stridente

din mătase, urca o scară spiralată cu balustrade ornate.

Am păşit înăuntru. Deşi exteriorul era degradat şi ar fi avut nevoie de reparaţii la jgheaburi şi acoperiş, interiorul era mobilat în stil Ludovic al XIV-lea, cu fotolii şi sofale din pluş, rezemate de coloane şi pilaştri opulenţi, mese din marmură splendid sculptate, şi candelabre împodobite cu chihlimbar şi aur. Eram convinsă că mobila din dormitor este decorată şi masivă, exact ca în palatele Regelui Soare. Pereţii erau împodobiţi cu o multitudine de oglinzi cu rame poleite şi tablouri înfăţişând scene mitologice.

Am ciulit urechile câteva secunde, apoi am înaintat prin casa slab luminată, cu o mână pe o lanternă şi cealaltă pe lance, încercând să îmi creez în minte o imagine a locatarului său. Confuzia mea se adâncea cu fiecare încăpere inspectată. În scurta mea şedere la Dublin, îmi fusese dat să văd multe lucruri urâte, şi m-aş fi aşteptat să descopăr şi mai multe aici, în zona asta dezolantă, însă cel ce locuia acolo părea o persoană bogată şi educată, cu gusturi extrem de rafinate şi…

Mi-am tras o palmă peste frunte în gând – aici locuia iubitul Alinei? Mă trimisese direct la adresa criminalului?

Zece minute mai târziu, am aflat răspunsul într-unul din dormitoarele de la etaj, în spatele unui pat uriaş, într-un dressing plin cu haine scumpe cum nici Barrons nu avea. Oricine ar fi fost proprietarul, îi plăceau lucrurile de calitate. De calitate excepţională – ca să mă înţelegeţi mai bine –, din cele pentru care plăteşti sume exorbitante numai ca să fii sigur că nimeni altcineva nu le mai are.

Aruncate cu nepăsare pe jos, alături de o grămadă de ghete şi pantofi Armani care ar fi putut încălţa o armată de fotomodele, am descoperit agenda Alinei, albumele ei cu fotografii, şi două pachete de poze developate la un centru din Temple Bar. Am vârât agenda şi albumele sub geaca mea încăpătoare, dar am păstrat pachetele de poze în mână.

După ce am verificat dormitorul şi dressingul, ca nu cumva să trec cu vederea alte lucruri de-ale ei, am coborât la parter astfel încât să fiu aproape de o ieşire în

eventualitatea în care va trebui să o rup la fugă.

M-am aşezat pe trepte, sub candelabrul din aur şi cristal, şi am desfăcut primul pachet de poze.

„O fotografie valorează cât o mie de cuvinte”, spune un proverb.

În cazul acestora de faţă, sigur era valabil.

Am să vă fac o mărturisire: de când am auzit descrierea iubitului Alinei – mai în vârstă, versat, atrăgător, non-irlandez – m-a tot bântuit o idee paranoică.

Nu cumva călcam exact pe urmele Alinei? Mă bazam pe însuşi omul care o trădase? Sora mea fusese oare îndrăgostită de Jericho Barrons? Gazda mea enigmatică şi presupusul meu protector era cel care o omorâse?

Când am intrat în această casă, primul gând a fost: „Aha, deci aici a venit aseară. Asta e adevărata lui casă, nu librăria. În realitate, e un Fae întunecat, dar, dintr-un motiv neştiut, nici eu, nici Alina nu am realizat asta.” Cum aş fi putut să-mi dau seama? Ar explica oarecum impulsurile sexuale pe care le-am simţit de vreo două ori în prezenţa lui, dacă în spatele atitudinii sale autoritare s-ar ascunde de fapt un Fae al sexualităţii fatale. Poate că existau Fae care îşi puteau masca identitatea. Poate dispuneau de talismane ori vrăji pentru asta. Asistasem la prea multe lucruri incredibile în ultima perioadă ca să mai pot exclude ceva.

Oscilasem necontenit asupra acestei chestiuni: ba eram convinsă că Barrons fusese iubitul Alinei, ba mă răzgândeam.

Acum ştiam cu certitudine. Iubitul Alinei în mod sigur *nu* fusese Jericho Barrons.

Fotografiile m-au purtat într-o zonă a vieţii ei pe care nici nu speram să o cunosc vreodată. Unele fuseseră făcute în ziua sosirii în Irlanda, altele la facultate, altele în puburi alături de colegi, şi altele cu ea dansând împreună cu un grup de prieteni. Fusese fericită aici. Le priveam încet, cu tandreţe, trecându-mi degetul peste obrajii ei îmbujoraţi şi părul blond, râzând printre lacrimi în timp ce în faţa

ochilor mi se derula o lume neaşteptată: Alina vie în acest oraş năpădit de euforie şi creaturi monstruoase. Doamne, ce dor îmi era de ea! Imaginile alea erau ca un pumn în stomac. Examinându-le, prezenţa ei devenea atât de intensă, încât aveam senzaţia că stă chiar în spatele meu şi îmi spune: „Te iubesc, piciule. Sunt alături de tine. Poţi s-o faci. Am încredere în tine.”

Apoi fotografiile au început să se schimbe, cam la patru luni de la venirea la Dublin, dacă mă luam după datele de pe ele. În al doilea pachet, erau zeci de poze care o înfăţişau pe Alina singură, în oraş sau prin împrejurimi, şi se observa limpede din felul în care se uita la cameră că era deja foarte îndrăgostită. Deşi mă doare sufletul, trebuie să admit că bărbatul reuşise să o imortalizeze pe Alina în cele mai frumoase poze pe care le văzusem vreodată.

Oamenii vor să creadă că lumea este împărţită în alb şi negru, în bine şi rău, în eroi cu adevărat pozitivi şi ticăloşi inumani, însă, în ultimul an, am învăţat că viaţa este rareori atât de simplă. Uneori, cei buni pot săvârşi lucruri rele, iar cei răi îţi pot oferi o surpriză plăcută.

Acest personaj rău văzuse şi imortalizase tot ce era mai frumos la sora mea. Nu doar calităţile fizice, ci şi acea lumină lăuntrică ce o definea.

Pentru ca, apoi, tot el să o înăbuşe.

Nu pricepeam cum este posibil ca absolut nimeni să nu mi-l fi putut descrie. El şi Alina trebuie să fi întors multe capete pe stradă, şi totuşi nu-i aflasem nici măcar culoarea părului.

Era de un arămiu-blond şi îi ajungea până la mijloc. Explicaţi-mi, cum este posibil să nu-ţi aminteşti asemenea detalii? Era mai înalt decât Barrons, iar sub hainele sale scumpe se ascundea un corp puternic cum numai halterofilii şi cei cu o disciplină severă au. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, dar nu era exclus să fie mai tânăr sau mai în vârstă, căci era ceva atemporal în fiinţa lui. Avea pielea aurie şi fină. În ciuda zâmbetului de pe buze, ochii săi de un arămiu straniu trădau aroganţa şi trufia

unui aristocrat. Înţelegeam, în sfârşit, de ce îşi mobilase casa cu opulenţa extravagantă a Versailles-ului. Pentru că i se potrivea ca o mănuşă. Nu m-ar fi mirat să aflu că este regele vreunei ţărişoare anonime. Singurul lucru care îi întina perfecţiunea era o cicatrice lungă ce cobora de la pometele stâng până în colţul gurii, ceea ce era, de fapt, în avantajul lui, fiindcă îi dădea un aer şi mai misterios.

Erau o mulţime de poze cu ei doi, făcute evident de o a treia persoană. Cu toate astea, nimeni nu putuse oferi poliţiei descrierea sau numele lui.

Într-una se ţineau de mână şi îşi zâmbeau. În alta, erau la cumpărături. Iată una în care dansau pe o masă, undeva în Temple Bar.

Şi încă una în care se sărutau.

Cu cât le priveam mai mult, cu atât îmi venea mai greu să îl consider un ticălos. Alina părea atât de fericită alături de el, şi el arăta fericit alături de ea.

Am scuturat din cap. La fel crezuse şi ea. Îi acordase toată încrederea ei până în ziua în care mă sunase şi îmi lăsase mesajul acela teribil. „Credeam că el vrea să mă ajute… Doamne, nu-mi vine să cred cât de proastă am fost! Credeam că-l iubesc, iar el… e unul de-al lor. E unul dintre ei, Mac!” îmi spusese ea.

Unul de-al cui? Un Unseelie care putea trece drept om, înşelând până şi un *sidhe-seer?* M-am întrebat din nou dacă este posibil. Dacă nu era Unseelie, atunci ce era şi de ce se aliase cu monştrii? Individul era evident un actor desăvârşit dacă izbutise să o păcălească pe Alina. Oare devenise bănuitoare şi îl urmărise până aici? Până la locuinţa lui din Zona întunecată, unde toate simţurile mele mă alertau în privinţa pericolelor supranaturale existente?

Apropo de pericole supranaturale, fusesem atât de hotărâtă să cercetez adresa lăsată de Alina, apoi mă lăsasem distrasă de fotografii, încât nici nu remarcasem că forţa care mă trăsese într-acolo nu era în casă. Era undeva departe, în spatele ei.

Şi devenea tot mai puternică.

Extrem de puternică. De parcă abia atunci s-ar fi trezit.

Am pus pozele la loc în plicuri, le-am îndesat într-un buzunar al gecii şi m-am ridicat. În momentul în care am urcat iar la etajul întâi în căutarea unei ieşiri dosnice, am băgat de seamă că ceva nu era în regulă cu oglinzile de pe pereţi. Astfel, după ce m-am uitat în câteva, am simţit nevoia să iuţesc pasul. Acele oglinzi ireale mi-au oferit prima imagine a „distincţiei” dintre oameni şi Fae. Deşi unii Seelie şi Unseelie vorbesc şi se poartă la fel ca noi, facem parte din specii complet diferite.

Am găsit ieşirea din spate, am părăsit casa şi m-am îndreptat spre uşa din oţel ondulat, pe jumătate ridicată, a depozitului situat la aproximativ cincisprezece metri în dosul casei. Forţa care mă atrăgea era acolo, înăuntru.

Cred mi-am pierdut minţile în acea zi, e singura explicaţie pe care o pot găsi pentru imprudenţa mea. Cu toate că m-am apropiat tiptil şi am încercat să mă strecor cât mai discret, am intrat direct în clădire. Temperatura a scăzut simţitor în clipa în care am pus piciorul în sala întunecoasă. Ocupa o suprafaţă echivalentă cu câteva terenuri de fotbal. Era un fost centru de distribuţie, prevăzut cu o mulţime de rafturi industriale de vreo zece metri înălţime amplasate şi în stânga şi în dreapta, şi un culoar central suficient de larg cât să încapă două camioane. Culoarul era blocat de mormane de paleţi înveliţi în plastic ce nu fuseseră încă descărcaţi şi aranjaţi pe rafturi. Pe cimentul ciobit şi zgâriat erau împrăştiate lăzi de lemn şi stivuitoare ce păreau să fi fost abandonate în plin proces de lucru. Către capătul culoarului, se zărea o lumină puternică şi se auzeau glasuri.

M-am furişat spre lumină, ascunzându-mă în spatele mormanelor, stivuitoarelor şi lăzilor, condusă de un instinct de neînţeles şi de nestăpânit. Pe măsură ce avansam, frigul devenea tot mai pătrunzător. Când am ajuns în dreptul antepenultimului raft, dârdâiam deja şi scoteam aburi pe gură.

La penultimul raft, metalul stivuitorului în dosul căruia stăteam ghemuită era pur şi simplu îngheţat.

Ajunsă la ultimul raft, senzaţia de greaţă s-a agravat atât

de tare, încât a trebuit să mă opresc şi să-mi trag sufletul câteva clipe. Tot ce mă mai despărţea de lumină era o harababură de paleţi ce păreau să fi fost împinşi acolo pentru a elibera o porţiune de podea. Dincolo de ei, se observau vârfurile unui soi de pietre masive. Lumina intensă care spărgea întunericul nu era naturală. Era o lumină neagră, iar obiectele asupra cărora se răsfrângea nu aveau umbră.

N-aş putea spune cât a durat până mi s-a liniştit stomacul. E posibil să fi trecut doar cinci minute sau o jumătate de oră, dar, într-un final, am reuşit să mă ridic şi să merg mai departe. M-am gândit că poate n-ar *trebui* să merg mai departe, poate ar fi mai înţelept să „fug mâncând pământul", aşa cum mă sfătuise Barrons cândva, şi să nu privesc în urmă, însă forţa aceea era prea puternică. *Trebuia* să văd ce e acolo. Trebuia să aflu. Nu mai era cale de întoarcere.

Am aruncat o privire pe după un morman de paleţi şi m-am tras instantaneu înapoi.

M-am lăsat pe podea, căci nu mă mai ţineau picioarele, iar inima îmi bătea mai să-mi sară din piept, şi am regretat amarnic că mă dădusem jos din pat în acea dimineaţă.

Am inspirat adânc de câteva ori, după care m-am aplecat în faţă şi am mai privit o dată. Cred că speram să descopăr că fusese doar o iluzie.

Nu fusese.

Deşi văzusem nenumărate poze în ghidurile de călătorie şi pe vederi, m-aş fi aşteptat să găsesc un astfel de lucru pe o pajişte, nu într-un depozit industrial din centrul oraşului. De asemenea, rămăsesem cu impresia că sunt mai micuţe. Ăsta de aici era uriaş, încercam să înţeleg cum ajunsese acolo, apoi mi-am amintit că există metode de transport mai eficiente decât ale oamenilor. Când era vorba de Fae, orice era posibil.

În spatele câtorva sute de Băieţi-Rinocer şi unor Unseelie de toate soiurile – care nu aveau umbră în lumina aceea bizară –, se înălţa un dolmen. Două pietre impresionante erau poziţionate vertical la o distanţă de

circa opt metri, iar peste ele era aşezată o lespede, formând o poartă megalitică.

În podeaua din jurul porţii erau sculptate tot felul de simboluri şi rune. Unele răspândeau o strălucire purpurie, altele, neagră-albăstruie, asemeni pietrei pe care o furasem de la Mallucé. O siluetă înveşmântată într-o robă roşie stătea cu faţa la dolmen, cu chipul ascuns de o glugă largă.

Dintre pietre şuiera un vânt glacial care nu-mi îngheţa doar trupul. Vântul sumbru îşi înfipsese colţii în sufletul meu şi am intuit imediat că dacă l-aş îndura prea mult timp, aş începe treptat să uit toate speranţele şi visele care mi-au încălzit vreodată inima.

Totuşi, nu vântul nimicitor m-a îngrozit. Nici ceata de Unseelie şi nici silueta în robă căreia i se adresau cu „Monseniore”.

Ceea ce m-a îngrozit era faptul că portalul din piatră era deschis. Iar prin el trecea o *hoardă* întreagă de Unseelie.

DOUĂZECI ŞI TREI

N-am să vă plictisesc cu amănunte despre monştrii care au păşit prin portal în acea zi. Eu şi Barrons aveam să-i analizăm mai târziu, încercând să deducem căror caste aparţin, şi veţi avea ocazia să îi întâlniţi pe mulţi dintre ei cât de curând.

E suficient să vă spun că veniseră cu sutele, scunzi şi înalţi, înaripaţi şi copitaţi, graşi şi slabi, şi, pe măsură ce traversau, se aliniau în grupuri de câte zece în spatele unui Băiat-Rinocer. Din câte am priceput, fiecărui paznic Unseelie îi revenea sarcina de a-i familiariza pe nou-veniţi cu lumea asta.

Lumea *mea.*

M-am ghemuit în spatele grămezii de paleţi, cu ochii căscaţi şi trupul paralizat de frică. În cele din urmă, a trecut şi ultimul. După ce a rostit o serie de incantaţii şi a lovit cu sceptrul său negru şi auriu în unele dintre simboluri, Monseniorul cu robă roşie a închis portalul. Simbolurile s-au stins şi vântul a încetat. Lumina din depozit a devenit mai intensă, şi toţi Unseelie şi-au recăpătat umbrele. Faţa şi degetele mi s-au dezgheţat, şi speranţa mi s-a întors în suflet.

— Aţi primit instrucţiunile, le-a spus Monseniorul.

M-am minunat cum o fiinţă atât de malefică poate fi înzestrată cu o voce atât de frumoasă.

Băieţii-Rinocer s-au închinat în faţa lui, apoi i-au dirijat pe nou-veniţi către culoar. Un grup de vreo treizeci de creaturi a rămas în urmă, alături de Monsenior.

M-am făcut mică în spatele grămezii de paleţi, în timp ce recruţii şi instructorii lor se perindau pe lângă mine, la nici trei metri distanţă. Au fost unele dintre cele mai cumplite minute din viaţa mea. Asistam la un spectacol mai

înfricoşător decât în filmele horror.

Imediat ce ultimii dintre monştri au mărşăluit, s-au prelins, au zburat ori s-au târât afară din depozit, m-am prăvălit lângă paleţi şi am închis ochii.

Aşadar, *asta* voise Alina să descopăr: că în spatele adresei de pe LaRuhe nr. 1247 se afla o poartă spre iad, că Monseniorul îşi aducea slugile întunecate din temniţele lor şi le asmuţea asupra lumii noastre.

Bun, acum ştiam.

Dar cum ar fi trebuit să procedez? Alina mă supraestimase dacă îşi închipuise că aş putea sau aş fi dispusă să fac ceva în această privinţă. Nu era treaba *mea.* Treaba mea era să-l găsesc pe nenorocitul care o trădase şi să-l pedepsesc pe căi mai mult sau mai puţin legale. Dacă era om, poate că m-aş îndura să-l las pe mâna justiţiei. Dacă era Unseelie, va muri de lancea mea. Altceva nu mă interesa.

„Trebuie să găsim *Sinsar Dubh",* îmi spusese Alina. „Totul depinde de ea."

Ce depinde de ea? Presimţeam că răspunsul ar fi unul dramatic, de genul „soarta lumii". Soarta lumii nu intra în atribuţiile mele. Eu turnam băuturi, amestecam cocktailuri, ştergeam tejghele şi spălam pahare. Iar la finalul programului, dădeam cu mătura.

Alina dorise să pun mâna pe Cartea Neagră pentru că în paginile ei criptice exista o metodă de a-l înfrânge pe Monsenior şi de a distruge portalul Unseelie? De ce mi-ar fi păsat? Chestia asta se petrecea la Dublin, nu în Georgia! Era problema irlandezilor. Să o rezolve ei. În plus, presupunând că aş fi ajuns la afurisita de carte, cum se aştepta să o traduc? Barrons deţinea două dintre pietrele necesare, dar îmi era încă neclar de partea cui este el. De asemenea, habar nu aveam unde sunt celelalte două pietre, cum să le găsesc şi să le folosesc – în cazul în care aş fi izbutit să pun mâna pe ele.

Ce voia Alina de la mine? Să rămân la Dublin la nesfârşit, să umblu după obiecte oculte şi să trăiesc într-o teamă permanentă? Să-mi dedic *viaţa* acestei cauze? Să

mor pentru ea?

Era o comandă cam exagerată pentru o biată barmaniţă. Aş fi râs ironic, dacă nu m-ar fi trecut toate năduşelile de frică de o jumătate de oră încoace.

Ea murise pentru cauză.

Am scrâşnit din dinţi şi am strâns ochii şi mai tare.

Nu mă ridicasem niciodată la nivelul Alinei şi nici n-o voi face vreodată. Refuzam să deschid ochii. Nu cumva să mai descopăr ceva pentru care să fiu responsabilă, mi-am zis exasperată. Trebuia s-o şterg de-acolo. Să fug cât mai departe de portal, de individul în robă roşie şi de Zona Întunecată.

Am oftat.

Chiar trebuia. De îndată ce mai aruncam o privire, ca să fiu sigură că n-am omis nimic. Nu era vorba că aş fi intenţionat să folosesc în vreun fel informaţiile respective. Numai că, din moment ce eram acolo, merita să adun cât mai multe. Poate că ulterior i le voi transmite bătrânei, ori lui V'lane, să se ocupe ei de problemă. Dacă V'lane era într-adevăr unul din personajele pozitive, atunci el şi regina lui ar trebui să ia măsuri imediate şi să astupe gaura dintre cele două lumi. Nu pomenise Barrons ceva despre un Pact? Nu cumva fusese încălcat de ultimele evenimente?

Am deschis ochii.

Şi am eşuat lamentabil în ambele încercări. N-am reuşit nici să-mi depăşesc temerile, nici să mă fac nevăzută.

Eu şi Barrons ne întrebaserăm unde este Mallucé. Acum ştiam.

La nici patru metri în faţa mea, cu colţii dezveliţi, flancat de şase Băieţi-Rinocer cu ochi de mărgele.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Încercarea mea de a dispărea se soldase cu un eşec. Prin urmare, am ţâşnit în picioare, strigând şi lovind în tot ce găseam în cale.

Spre deosebire de noaptea în care îl omorâsem pe Omul Cenuşiu, de data asta n-am avut timp de gândire. Am acţionat din instinct.

Iar instinctele mele s-au dovedit a fi *fenomenale.*

Nu am scos lancea de la brâul pantalonilor, ca să am ambele mâini libere. Era ceva în interiorul meu care funcţiona asemeni unui sistem de ghidare a rachetelor la un bombardier nedetectabil, punând automat ţinta pe orice Fae aflat în raza mea de acţiune.

Mallucé s-a tras într-o parte şi i-a lăsat pe Băieţii-Rinocer să se ocupe de mine. Am întins palmele în direcţii diferite şi i-am nimerit pe doi în piepturile lor mătăhăloase. Apoi, m-am rotit şi i-am izbit pe alţi doi în coaste, după care m-am lăsat pe vine şi am aplicat o a treia lovitură.

Fără să mă ridic, mi-am dat părul din ochi şi am evaluat situaţia. În două secunde, îi paralizasem pe toţi şase.

Dar cât timp va dura efectul? Asta era întrebarea.

Mallucé a părut surprins – bănuiesc că era prima oară când vedea un Null în acţiune –, apoi a venit spre mine în stilul ăla şerpesc al său. Am dus mâna în geacă, vrând să scot lancea, când mi-am amintit de precizările lui Barrons referitoare la vampiri. Mallucé nu era Fae, astfel că nu-l puteam paraliza şi înjunghia. Tot din spusele lui Barrons, nu putea fi ucis cu o ţepuşă în inimă, deci lancea era inutilă. Am tras mâna. Nu voiam să-mi trădez asul din mânecă până când nu eram obligată să apelez la el. Poate, totuşi, reuşeam să mă apropii de Monsenior. Şi poate reuşeam să folosesc lancea împotriva lui. Iar după aceea,

poate reuşeam să-i paralizez pe toţi Unseelie *şi* să scap din ghearele vampirului. Era un plan. Singurul care îmi venise în minte.

M-am ridicat şi m-am tras câţiva paşi înapoi. După toate aparenţele, pe asta mizase şi vampirul. I-am susţinut privirea strălucitoare în timp ce m-a împins pe lângă paleţi, până la spaţiul decorat cu rune din faţa dolmenului, într-un cerc de Băieţi-Rinocer şi alte creaturi.

— Ce se petrece, Mallucé? a întrebat Monseniorul.

Cu toate că eram cu spatele la el şi nu-l vedeam, glasul său pătrunzător şi melodios era inconfundabil, ca al lui V'lane.

— Am auzit ceva în spatele paleţilor, Monseniore, i-a răspuns Mallucé. E un Null. *Altul.*

Nu mi-am putut stăpâni curiozitatea şi l-am întrebat:

— Te referi la Alina, nu-i aşa? Ea a fost celălalt Null, nu-i aşa?

Ochii aurii ai vampirului s-au îngustat. A schimbat o privire prelungă cu personajul cu robă.

— Ce ştii despre Alina Lane? mi s-a adresat Monseniorul pe un ton blând.

Era vocea unei fiinţe superioare, a unui înger, poate chiar a celui căzut.

— Era *sora* mea, am mârâit eu, întorcându-mă spre el. Şi am să-l *ucid* pe ticălosul care a omorât-o. *Tu* ce ştii despre ea?

Gluga purpurie s-a scuturat de râs. Mi-am lipit pumnii de corp, abţinându-mă să scot lancea şi să mă năpustesc asupra lui. Cu discreţie, mi-am zis. Cu prudenţă. Nu aveam decât o şansă.

— Ţi-am spus eu că va veni, Mallucé, a vorbit Monseniorul. Ne vom folosi de ea ca să încheiem ce a început sora ei. A ridicat braţele într-un gest larg, vrând parcă să îi cuprindă pe toţi cei prezenţi, şi le-a spus monştrilor: Când toate vor fi la locul lor, voi redeschide portalul şi voi dezlănţui toţi prizonierii Unseelie peste lume, cum v-am promis. Prindeţi-o. O luăm cu noi.

— Mare tâmpenie, domnişoară Lane, mi-a zis Barrons,

aterizând lângă mine, cu haina fluturând în jurul lui. Chiar era nevoie să le spui cine eşti? Crezi că nu şi-ar fi dat seama singuri până la urmă?

Am clipit din ochi, stupefiată.

Bănuiesc că Monseniorul, Mallucé şi toţi Unseelie erau la fel de şocaţi ca mine, fiindcă stăteam toţi cu gurile căscate şi ne uitam la el. Apoi, toate privirile s-au îndreptat spre acoperiş. *Eu* personal eram curioasă de unde apăruse. Ei cred că verificau dacă mai sunt şi alţii acolo sus. Probabil aşteptase cocoţat pe o grindă. Dar grinzile erau la zece metri înălţime şi nu se zărea nicio frânghie.

Când am coborât ochii, conducătorul Unseelie îşi trăsese gluga de pe cap şi îl fixa pe Barrons cu o privire ostilă. Părea nemulţumit de ceea ce vede.

Am scos un icnet de mirare.

Mă uitam uluită la iubitul Alinei, Monseniorul. Conducătorul Unseelie nu era nici măcar Fae! Până şi Barrons părea uşor dezorientat.

Monseniorul a dat un ordin, apoi s-a întors într-un vârtej de falduri purpurii. Zeci de Unseelie ne-au încercuit numaidecât.

Situaţia a luat-o un pic razna în acel moment, şi nici acum nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. În vreme ce slugile lui ne tăiau orice cale de scăpare, jigodia care se folosise de sora mea, iar apoi o omorâse le-a ordonat să mă prindă vie şi să-l ucidă pe celălalt.

M-am trezit împresurată de Unseelie şi l-am pierdut pe Barrons din vedere. Undeva, în faţă, răsunau incantaţii, iar runele de sub tălpile mele au început să lucească.

Mi-am alungat orice gând din minte şi m-am concentrat asupra luptei. Şi m-am luptat.

M-am luptat pentru sora mea, care murise singură într-un gang. M-am luptat pentru femeia distrusă de Omul Cenuşiu în timp ce eu mâneam cartofi prăjiţi, şi pentru cea pe care o ucisese cu două zile înainte sub privirile mele neputincioase. M-am luptat pentru victimele Monstrului-cu-Multe-Guri. M-am luptat pentru pieile scorojite spulberate de vânt pe străzile uitate dintre Collins şi

Larkspur. M-am luptat şi pentru unii din acoliţii lui O'Bannion. Şi, nu în ultimul rând, m-am luptat pentru tânăra de douăzeci şi doi de ani care sosise la Dublin debordând de încredere, iar acum nu mai ştia nici de unde vine, nici încotro se îndreaptă, şi care tocmai îşi rupsese *a treia* unghie roz.

Simţeam cum lancea de alabastru arde ca un foc sacru în mâna mea în clipa în care mă feream şi mă răsuceam, îi paralizam şi îi înjunghiam. Simţeam că mă transform în altceva, şi era un sentiment atât de *plăcut.* La un moment dat, l-am zărit pe Barrons şi am înţeles din privirea lui uimită că sunt un spectacol excepţional. Mă *simţeam* ca o fiinţă excepţională. Ca o maşinărie perfectă, construită cu un singur scop: să-i ucid pe Fae. Buni şi răi. Pe absolut toţi.

Şi i-am ucis, unul după altul. Mă feream, îi paralizam, îi înjunghiam. Cădeau pe capete. Lancea le era fatală. Imaginea lor murind îmi provoca o stare de bizară euforie. Nu ştiu cât aş mai fi putut continua în acel ritm dacă ar fi fost toţi Fae. Dar nu erau, aşa că am făcut-o lată.

Uitasem de Mallucé.

În clipa în care s-a strecurat în spatele meu, l-am simţit la fel ca pe un Fae – din câte se vedea, radarul meu detecta orice lucru supranatural într-un perimetru determinat –, m-am rotit şi i-am înfipt lancea în stomac.

Mi-am înţeles greşeala imediat, dar nu ştiam cum să o îndrept. În cazul meu, vampirul era un adversar mult mai redutabil decât toţi Unseelie sau chiar Umbrele – cel puţin, în faţa afurisitelor ălora aveam o armă: lumina. Cât despre băutorul de sânge, nu îi cunoşteam nicio slăbiciune, sau dacă avea măcar una. Din câte reţinusem de la Barrons, era aproape imposibil să omori un vampir.

Vreme de câteva secunde, nu am avut nicio reacţie. Am rămas acolo, cu lancea înfiptă în burta lui, sperând să se întâmple o minune. Nu-mi dădeam seama dacă are vreun efect asupra lui. Mă uitam pierdută în ochii lui cruzi ce ardeau pe chipul ăla palid ca moartea. Apoi, mi-am venit în fire şi am dat să scot lancea pentru a încerca un nou atac,

de data asta în piept – poate Barrons se înşela, trebuia să încerc ceva –, însă vârful se blocase într-un cartilaj sau os şi nu se clintea din loc.

Şi-a pus mâna pe braţul meu. Era rece şi moartă.

— Căţea nenorocită! Ce-ai făcut cu piatra mea?

Pricepeam în sfârşit de ce nu deschisese subiectul mai devreme. Voia să-l păcălească pe Monsenior şi nu se putea da de gol în faţa Băieţilor-Rinocer.

— Aha, el nu ştie că tu ai avut-o, nu-i aşa? am exclamat.

Nici nu mi-am dus fraza la bun sfârşit, şi am realizat gafa monumentală pe care o făcusem. Mallucé risca mai mult dacă Monseniorul ar fi aflat despre trădarea lui decât dacă l-ar fi ucis accidental pe *sidhe-seer* în toiul luptei. Îmi pusesem singură şireangul de gât.

Am început să smucesc de lance. Mallucé şi-a dezvelit colţii în momentul în care arma a ieşit şi m-am împiedicat. Dezechilibrată, am avut o nouă tentativă de a-l străpunge, dar cu o fracţiune de secundă prea târziu. Palma vampirului s-a abătut peste obrazul meu, propulsându-mă pe spate, moale ca o păpuşă din cârpă, la fel cum păţise paznicul său în ziua în care îl vizitasem la Casa Goth.

M-am oprit într-un morman de paleţi. Am simţit cum îmi trosneşte gâtul şi o durere cruntă mi s-a răspândit prin tot craniul. Am auzit cum pocnesc diverse lucruri în interiorul meu.

— Mac! a ţipat Barrons.

M-am prăvălit pe lângă grămada învelită în plastic, gândindu-mă ce ciudat este să-mi aud numele rostit de el. Până atunci mi se adresase doar cu domnişoara Lane. Nu puteam respira. Mă apăsa ceva pe piept şi mă întrebam dacă nu cumva îmi rupsesem vreo coastă, iar aceea îmi perforase plămânii. Lancea îmi aluneca dintre degete. Vântul glacial bătea din nou, îngheţându-mi trupul şi sufletul, şi am înţeles ca prin ceaţă că portalul fusese redeschis.

Aveam pleoapele grele şi abia le mai puteam mişca. Îmi curgea ceva pe obraji. Nu eram sigură, dar bănuiam că ar fi lacrimi. Nu puteam muri. Tocmai îl găsisem pe ucigaşul

surorii mele. Îl privisem în ochi. Nu o răzbunasem încă.

Desluşeam vag silueta lui Barrons agitându-se prin faţa mea.

— Te scot eu de-aici. Rezistă, mi-a zis el, parcă în ralenti, şi s-a făcut nevăzut.

Am mai clipit o dată, şi mai greu. Mă sufocam, iar vederea îmi juca feste, în special la un ochi. Ba era beznă, ba îl distingeam pe Barrons. El şi Mallucé se învârteau unul în faţa celuilalt, într-un cerc mic. Ochii vampirului sticleau şi îşi etala colţii lungi.

Cu o ultimă fărâmă de luciditate, m-am căznit să înţeleg cum a reuşit Barrons să îl proiecteze pe vampirul puternic într-un morman de paleţi şi de acolo într-un stivuitor; cum am ajuns în braţele lui, şi unde mă ducea într-o asemenea viteză.

Nădăjduiam că la un spital.

Mi-am recăpătat cunoştinţa de mai multe ori pe durata evadării noastre.

Prima dată, suficient de mult pentru a-mi da seama că nu murisem, o revelaţie absolut şocantă pentru mine. Ultima persoană pe care Mallucé o azvârlise într-un perete era mult mai voinică decât mine şi murise pe loc, sângerând din mai multe orificii.

Cred că am îngăimat ceva pe tema asta, pentru că l-am auzit pe Barrons zicându-mi:

— Lancea l-a afectat, domnişoară Lane. Nu ştiu sigur în ce fel şi din ce motiv, dar i-a încetinit reflexele.

A doua oară când am deschis ochii, mi-a spus:

— Poţi să-ţi pui braţele de gâtul meu şi să te ţii bine?

Răspunsul a fost da – unul dintre ele. Celălalt îmi atârna inert din umăr.

Barrons era un alergător redutabil. După miros şi pleoscăitul apei sub ghetele lui, am dedus că suntem într-o canalizare. Nu voiam să manifest un optimism neîntemeiat, dar parcă nu se auzea nimeni pe urmele noastre. Scăpaserăm de ei? De toţi?

— Ei nu cunosc subteranul la fel de bine ca mine, mi-a

explicat el. Nimeni nu-l cunoaşte ca mine.

Curioasă treabă. Trăncăneam vrute şi nevrute fără ca măcar să-mi dau seama. Deşi mă dureau toate, îi puneam o mulţime de întrebări. Sau îmi citea gândurile?

— Nu pot citi gândurile, domnişoară Lane, mi-a spus el. Numai că uneori, ţi se citeşte totul pe faţă. Trebuie să rezolvi cumva această problemă.

— N-ar fi bine să mă duci la spital? am întrebat, ameţită, când m-am trezit a treia oară.

Eram în pat, în dormitorul meu de la Barrons Books and Baubles. Probabil fusesem inconştientă o bună bucată de timp.

— Cred că mi-am rupt câteva chestii în căzătură.

— Da. Braţul stâng, două coaste şi câteva degete. La care se adaugă vânătăi şi julituri pe tot corpul. Ai avut noroc.

Mi-a aplicat o compresă, rece pe obraz, făcându-mă să gem de durere.

— Lovitura nu ţi-a fracturat pometele. De-asta mă temeam cel mai tare. Eşti destul de zdruncinată, totuşi.

— Mergem la spital? am insistat eu.

— Nu au cu ce să te ajute mai mult decât am făcut-o eu. Şi te vor potopi cu întrebări la care nu poţi răspunde. Dacă te duc în starea asta, vor da vina pe mine, iar tu nu vei putea spune nimic. Ţi-am îndreptat deja oasele braţului şi ale degetelor. Coastele se vor suda de la sine. Faţa ţi se va vindeca… binişor. Ai să-ţi revii cu timpul, domnişoară Lane.

Nu-mi plăcea cum sunau acele ultime cuvinte.

— Oglindă? am bâiguit eu.

— Scuze, n-am niciuna la îndemână.

Am încercat să mişc braţul stâng, întrebându-mă când şi unde învăţase să pună membre în ghips. Niciodată şi nicăieri. Braţul şi degetele erau imobilizate cu ajutorul unor atele.

— N-am nevoie de ghips?

— Degetele se refac rapid cu atele. Iar fractura de la braţ nu este atât de gravă. Ghipsul n-ar face decât să-ţi

atrofieze muşchii. Trebuie să te vindeci repede. În caz că n-ai remarcat, avem o grămadă de probleme pe cap.

L-am privit nedumerită cu ochiul sănătos. Dreptul era tumefiat din cauza contuziei pometelui. Mă strigase Mac în momentul în care mă lovise Mallucé. Dincolo de toate suspiciunile şi neliniştile mele legate de înţelegerea lui Barrons cu Umbrele, el îmi fusese mereu alături în momentele cruciale. Venise după mine. Mă salvase. Mă pansase şi mă băgase în pat şi ştiam că avea să mă vegheze până când mă puneam din nou pe picioare. Dată fiind situaţia, îmi părea absurd să mi se adreseze cu domnişoara Lane, şi i-am spus-o. Poate venise vremea să renunţ şi eu la „Barrons”.

— Poţi să-mi spui Mac… ăăă… Jericho. Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

A ridicat dintr-o sprânceană, amuzat.

— Prefer Barrons, domnişoară Lane. Culcă-te acum. Ai nevoie de odihnă.

Pleoapele mi s-au închis deodată ca şi când ar fi pus o vrajă pe ele şi am plutit spre un loc fericit, un culoar tapetat cu pozele zâmbitoare ale surorii mele. Îl descoperisem pe ucigaş şi o să-l fac să plătească pentru fapta lui. Eram la jumătatea drumului spre casă. N-o să-i spun Jericho dacă îl deranjează. Dar voiam ca el să mă strige Mac, am insistat eu toropită de somn. Mă săturasem să fiu departe de casă şi să mă simt singură. Ar fi plăcut să am un prieten aici. Pe oricine. Mă mulţumeam şi cu Barrons.

— Mac, a spus el râzând. Halal nume pentru una ca tine. Mac.

A râs din nou.

Eram curioasă la ce se referă, dar nu aveam forţa să-l întreb.

Pe urmă i-am simţit degetele dezmierdându-mi obrazul rănit ca aripile unui fluture şi l-am auzit rostind ceva într-o limbă necunoscută. Semăna cu una din acele limbi moarte din filmele peste care treceam în grabă. Regretam că nu urmărisem unul sau două, căci aş fi înţeles mai bine ce se

întâmplă.

Cred că apoi m-a sărutat. Un sărut cum nu mai simţisem vreodată.

Iar după asta, s-a lăsat întunericul. M-am cufundat în vise.

DOUĂZECI ŞI CINCI

— Nu, nu aşa. Pui prea mult, i-am spus. Primul strat trebuie să fie subţire. E vorba de un deget aici, nu de o prăjitură pe care o glazurezi.

Ne aflam la ultimul etaj al librăriei, în sera luxuriantă a cărei existenţă îmi fusese necunoscută până când Fiona – care se arătase mult mai îngrijorată pentru rănile mele decât m-aş fi aşteptat – nu-mi spusese de ea. Mi-am petrecut orele după-amiezii lungită într-un şezlong, prefăcându-mă că citesc, dar, în realitate, nefăcând nimic. Când s-au aprins felinarele de pe acoperiş, înainte de lăsarea serii, mi-am examinat unghiile rupte, am coborât în cameră după trusa de manichiură, am revenit în seră, mi-am întins ustensilele pe blatul din sticlă al mesei din fier forjat, chiar sub lumina felinarelor, şi m-am pus pe treabă. Dar oricât m-am străduit, n-am reuşit să-mi vopsesc unghiile de la mâna dreaptă cu braţul stâng imobilizat în atele. Atunci a apărut Barrons şi i-am dat de lucru.

Am văzut cum scrâşneşte din dinţi.

— Mai explică-mi o dată de ce trebuie să fac asta.

— Păi, pentru că am mâna ruptă. Nu e logic?

I-am fluturat braţul fracturat prin faţă, în caz că uitase.

— Nu cred că ţi-ai dat toată silinţa, a spus el. Încearcă din nou. Uite, dacă înclini braţul aşa, mi-a arătat el, stropind dalele cu ojă, şi pe urmă îl îndoi… Fă o încercare. Cred că va funcţiona.

I-am aruncat o privire supărată.

— Mă târăşti peste tot după tine, mă pui să caut OMF-uri, dar mă auzi pe mine vreodată plângându-mă? Nu. Taci şi înghite, Barrons. Măcar atât poţi face pentru mine până când mi se vindecă braţul. Nu-ţi cer să-mi vopseşti şi unghiile de la picioare.

Deşi mi-ar fi prins bine puţin ajutor cu pedichiura. Îngrijirea picioarelor necesită două mâini sănătoase.

Era îngrozit la ideea de a-mi vopsi unghiile cu oja mea Prinţesa de Gheaţă îmbujorată, denumire care pentru mine a avut dintotdeauna o rezonanţă oximoronică, la fel ca „sticlă de plastic”. Niciuna din prinţesele de gheaţă pe care le-am întâlnit la liceu şi facultate nu erau genul care să se îmbujoreze.

— Unii bărbaţi, l-am informat cu un aer trufaş, ar fi *extaziaţi* să-mi vopsească unghiile de la picioare.

Barrons şi-a aplecat capul peste mâna mea, aplicându-mi oja roz pe inelar cu meticulozitatea unui chirurg. Era o imagine atât de caraghioasă să-l văd pe bărbatul ăla înalt şi robust antrenat într-o activitate atât de profund nemasculină. Mă ducea cu gândul la un centurion încins cu un şorţ de bucătar. Mi-am muşcat limba ca să nu pufnesc în râs.

— Nu mă îndoiesc de asta, domnişoară Lane, mi-a replicat el, sec.

Nu voia să renunţe la apelativul „domnişoară Lane”.

După toate prin câte trecuserăm. De parcă nu el ar fi găsit harta în care înfipsesem o piuneză roz, nu el venise după mine în Zona întunecată, nu el mă salvase, mă bandajase, mă îngrijise şi – cred eu – chiar mă sărutase.

Am mijit ochii şi i-am studiat capul brun. Ştiam cum mă găsise. Fiona mi-a mărturisit că îl sunase imediat ce mă văzuse că intru în cartierul părăsit. Judecând după îngrijorarea vinovată pe care o manifesta pentru rănile mele, aş fi tentată să cred că nu-l sunase chiar „imediat”.

Asta era tot ce ştiam. Am petrecut cele trei zile care s-au scurs de la incidentele din LaRuhe Street cufundată într-un somn adânc, din care nu mă trezeam decât pentru a mânca ceva, iar apoi mă culcam la loc.

Aveam julituri urâte pe spate şi şolduri, diverse părţi îmi erau bandajate şi imobilizate, mă durea groaznic când respiram, dar vestea bună era că puteam folosi din nou ochiul vătămat. Nu îndrăznisem să mă uit în oglindă deocamdată şi nu făcusem duş de patru zile, dar în clipa de

faţă mă frământau o mulţime de întrebări.

— A sosit momentul, Barrons.

— Nu te ajut să te epilezi, mi-a spus el dintr-o suflare.

— De parcă te-aş lăsa! A sosit momentul să-mi răspunzi.

— Ah, asta.

— Ce eşti?

Întrebarea l-a lovit direct în moalele capului.

— Nu înţeleg la ce te referi, a spus el, ridicând din umeri în stilul său elegant.

— Când eram în depozit, ai sărit de la zece metri înălţime. Nu aveai cum să scapi fără un picior rupt. Sau chiar *amândouă.* Deci, ce eşti?

— Un om cu o frânghie, a spus el, înălţând încă o dată din umeri.

— Nu zău? N-am observat nicio frânghie.

— Asta nu-i vina mea.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era rece, plictisită şi suficient de fermă cât să mă facă să mă îndoiesc de ceea ce văzusem în acea seară. În fond, fusesem cam tulburată. Nu puteam garanta că nu existase unul din acele cabluri sofisticate pe care le folosesc hoţii în filme. Am abordat o tactică nouă.

— L-ai aruncat pe Mallucé cât colo. Până în paleţi şi stivuitor.

— Sunt puternic, domnişoară Lane. Vrei să-mi pipăi muşchii?

Şi-a dezvelit dinţii într-un soi de grimasă. Cu două săptămâni în urmă, rictusul lui m-ar fi îngrozit.

— Puţin îmi pasă cât eşti de puternic. Mallucé e şi mai puternic fiindcă e vampir.

— Poate că da, poate că nu. Adepţii lui îl cred mort.

— Vai, ce zi fericită, am exclamat. Unul s-a dus.

Nu mai rămâneau decât vreo mie, deşi mă temeam să nu le fi subestimat numărul.

— Nu te bucura încă, domnişoară Lane. Să nu fii sigură de moartea cuiva până când nu i-ai dat foc, nu i-ai verificat cenuşa şi nu ai aşteptat câteva zile să vezi dacă nu cumva renaşte din ea.

— Îţi baţi joc de mine? Există fiinţe *atât* de greu de ucis?

— Unele, domnişoară Lane, a spus el, aplicându-mi al doilea strat de ojă, sunt imposibil de ucis. Totuşi, mă îndoiesc că Mallucé ar fi una dintre ele. Rămâne de văzut.

— Cum se face că Umbrele te lasă să umbli nestingherit prin Zona Întunecată? am trecut imediat la cea de-a doua întrebare.

M-a mâzgălit de ojă pe degetul arătător. Apoi a avut tupeul să se uite urât la mine, ca şi când ar fi fost vina *mea.*

— La naiba, Barrons. Arătau frumos până să faci porcăria aia, l-am repezit şi mi-am tras mâna. Înmoaie puţină vată în asta.

I-am întins sticluţa cu acetonă.

A luat-o, fixându-mă cu privirea.

— Mă spionezi, domnişoară Lane?

— Calmează-te, Barrons. Mă uitam pur şi simplu pe fereastră când te-am surprins făcând una din ticăloşiile tale. Sunt curioasă câte alte ticăloşii comiţi când *nu* te urmăresc. Unde-i Maybach-ul?

Un zâmbet i-a încolţit pe buze, zâmbetul mândru al bărbatului care are o jucărie nouă.

— O'Bannion nu mai avea nevoie de el. Poliţia nu vede… cum ai numit-o? Zona Întunecată? Ar fi zăcut acolo pentru totdeauna. Ce pierdere.

— Doamne, cât eşti de cinic, am răbufnit. Bietul om abia murise de o zi.

— Pradă de război, domnişoară Lane.

— Nu puteai să scapi şi de hainele alea, dacă tot te-ai ocupat de maşină?

— După un timp, n-ai să le mai observi, a spus el, ridicând din umeri.

Speram să se înşele. Ar fi însemnat că o bucată din mine este la fel de moartă ca el.

— Care-i înţelegerea ta cu Umbrele, Barrons?

Mă aşteptam la un răspuns evaziv sau la o contraîntrebare, dar nu eram pregătită pentru cea care a urmat:

— De ce nu mi-ai spus că l-ai întâlnit pe V'lane?

Am tresărit.

— Cum ai aflat?

— Mi-a povestit V'lane.

— De unde îl cunoşti *tu* pe V'lane? am întrebat eu, ofensată.

— Eu cunosc totul, domnişoară Lane.

— Serios? am zis eu pe un ton mieros. Atunci, lămureşte-mă şi pe mine cine şi ce este Monseniorul.

Sigur nu era Fae. Dar nici om.

— Iubitul surorii tale, mi-a replicat el scurt. Acum, ştiind toate astea, ce părere ar trebui să am despre *tine?* Văzându-mi nelămurirea, a adăugat: Am găsit pozele pe care le aveai în geacă.

Îmi venea să mă plesnesc peste frunte. Uitasem cu desăvârşire de tot ce furasem din locuinţa Monseniorului.

— Unde ai pus celelalte lucruri? am întrebat.

Nu-mi aminteam să fi zărit pe undeva nici albumele, nici agenda Alinei. Trebuia să-i cercetez programul cu mare atenţie. Putea conţine informaţii preţioase: nume, adrese, date.

— N-am găsit nimic altceva.

— Mai erau şi altele.

Barrons a clătinat din cap.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

I-am iscodit chipul. Spunea adevărul? Să-mi fi căzut din haină în timp ce mă luptam? Sau le luase el din cine ştie ce motiv? Am realizat cu mare tristeţe că s-ar putea să fiu obligată să mă întorc acolo ca să verific.

— Habar n-aveam că el a fost iubitul surorii mele, m-am apărat eu. Nici ea nu-l cunoştea deloc. Ai uitat de mesajul ei? Spunea că a minţit-o de la bun început. Că e unul de-al lor şi abia atunci aflase. A păcălit-o şi a trădat-o, am spus cu amărăciune. Na, ţi-am răspuns la întrebare. E rândul tău. De ce te lasă Umbrele să intri în Zona Întunecată?

Nu a rostit niciun cuvânt o bună bucată de timp, preferând să-mi vopsească unghiile în tăcere. Din cauza

stilului său meticulos, era mai priceput decât majoritatea manichiuristelor. Îmi pierdusem orice speranţă că voi mai afla vreodată răspunsul, când l-am auzit:

— Fiecare e înzestrat cu anumite… daruri, domnişoară Lane. Tu, de pildă, eşti Null. Eu sunt… altceva. Poţi fi sigură că *nu* sunt duşmanul tău. Nu sunt nici în cârdăşie cu Umbrele. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Mi-ar fi mult mai uşor să te cred dacă ai binevoi să-mi răspunzi la întrebare.

— Nu înţeleg de ce insişti. Ţi-aş putea trânti o droaie de minciuni. Judecă-mă după acţiunile mele. Cine ţi-a salvat viaţa?

— Mda, mă rog. Asta ca să nu rămâi fără detector de OMF-uri, am subliniat eu.

— M-am descurcat de minune şi până să apari tu, mi-a replicat el. Într-adevăr, te pricepi să descoperi OMF-uri, dar, sincer vorbind, viaţa mea era mult mai puţin complicată înainte să dai buzna în librăria mea. A scos un oftat. Fir-ar să fie! Ce dor îmi e de zilele alea.

— Scuze că ţi-am dat atâtea bătăi de cap, dar nici pentru *mine* n-a fost uşor.

Am tăcut amândoi, cu ochii pierduţi în noapte, frământaţi de propriile noastre gânduri.

— Cel puţin, acum ştiu cine a omorât-o pe Alina, am spus.

— Ai aflat vreo informaţie la depozit care mie mi-a scăpat, domnişoară Lane?

— Logic. Monseniorul a fost iubitul Alinei, însă ea nu ştia. Probabil l-a urmărit într-o zi ca să vadă ce este, exact cum am procedat eu. Iar el a ucis-o din cauza asta.

Era atât de evident, încât nu înţelegeam cum de Barrons nu se prinsese.

I se citea scepticismul pe chip.

— Ce e? am zis. Mi-a scăpat mie ceva? Vrei să spui că n-ar trebui să-l vânez?

— Ba, în mod sigur îl vom vâna, mi-a spus Barrons. Ai remarcat că m-am exprimat la persoana întâi plural, da? Dacă mai pleci vreodată de capul tău după vreun monstru,

o să regreţi amarnic. Vreau să moară Monseniorul fie şi pentru un singur motiv: n-am chef să se umple oraşul de nenorociţii ăia de Unseelie. Totuşi, un lucru am învăţat în toată viaţa asta: cel care se ghidează după supoziţii e un dobitoc.

— Ce amabil din partea ta, am pufnit.

— Nu mă interesează să fiu amabil. Te sfătuiesc doar să nu presupui că îl cunoşti pe asasinul surorii tale până când nu strângi dovezi concrete sau nu obţii o mărturisire. Presupunerile, a rostit el pe un ton sumbru, sunt extrem de primejdioase.

Tocmai eram pe punctul de a-i cere să-şi argumenteze afirmaţia, când m-a apucat o greaţă atât de teribilă încât n-am mai reuşit să scot niciun cuvânt. Un val de vomă mi-a urcat brusc în gât şi cineva mi-a înfipt un cuţit în craniu – unul lung, fiindcă îl simţeam cum mă străpunge de la o tâmplă la cealaltă.

M-am ridicat împleticindu-mă, m-am izbit de masă şi mi-am distrus toate unghiile proaspăt lăcuite chinuindu-mă să mă ţin pe picioare. M-aş fi prăvălit pe jos şi probabil mi-aş fi agravat fractura de la braţ dacă nu m-ar fi prins Barrons. Cred că am vomitat.

Chiar înainte să leşin.

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, eram culcată pe şezlong, iar Barrons era aplecat deasupra mea, privindu-mă încordat.

— Ce-a fost aia? Ce s-a-ntâmplat?

— Oh, Doamne, am murmurat eu.

Nu mă simţisem niciodată atât de rău şi speram să nu mai trec prin acele chinuri. Gata, m-am săturat. Plec acasă. Nu mai vreau răzbunare. Mă las păgubaşă. Îmi dau demisia din postul de *sidhe-seer.*

— Ce este? m-a întrebat Barrons încă o dată.

— Nu p-p-pot s-să m-m-mă op-p-presc din… t-t-t…

„Tremurat” era cuvântul pe care mă căzneam să îl rostesc, însă îmi clănţăneau dinţii prea tare. Aveam impresia că mi-a îngheţat sângele în vene. Îmi era frig, groaznic de frig. Nu credeam că-mi va mai fi vreodată cald.

Barrons şi-a scos haina şi m-a învelit cu ea.

— Ţi-e mai bine? a spus el. Deci, ce s-a întâmplat? a adăugat după câteva secunde.

— A f-f-fost aproape, am izbutit să spun, gesticulând cu braţul sănătos către marginea acoperişului. Undeva, jos. Într-o m-maşină, bănuiesc. M-mergea cu viteză. Acum a d-dispărut.

— Ce-a fost aproape? Ce-a dispărut?

Zguduită de un ultim tremur violent, am reuşit să-mi controlez dinţii şi i-am răspuns:

— Ce-ţi închipui? *Sinsar Dubh,* fireşte.

Am tras aer în piept şi am expirat încet. Aflasem un lucru nou despre manuscrisul ăla misterios: era într-atât de malefic, încât corupea pe oricine l-ar fi atins, fără excepţie.

— Oh, Doamne, avem necazuri mari, am bombănit.

Cu toate că niciunul dintre noi nu îndrăznise să deschidă subiectul, eram conştientă că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. La hoardele de Unseelie care pătrunseseră prin dolmen şi ne infectau cu glamourul lor ca să poată interacţiona cu noi, să ne poată nimici.

„Când toate vor fi la locul lor, voi redeschide portalul şi voi dezlănţui toţi prizonierii Unseelie peste lume”, spusese Monseniorul.

Nu ştiam cât de mare este închisoarea Unseelie şi nici nu doream să aflu. Aveam, însă, presimţirea nefastă că vom descoperi răspunsul în curând.

— Mai sunt şi alţi *sidhe-seer*-i, Barrons, în afară de noi?

A încuviinţat din cap.

— Perfect. Pentru că o să avem nevoie de ei.

Spectrul războiului plutea peste lume. O simţeam în străfundul sufletului. Un război ce va pune capăt tuturor războaielor.

Iar Omenirea nici nu bănuia.

Glosar de termeni din jurnalul lui Mac

Arginturi de Transfer: labirint complicat alcătuit din oglinzi, folosit cândva de Fae ca principală modalitate de a călători între lumi, înainte să arunce Cruce blestemul interzis asupra culoarelor argintate. În prezent, niciun Fae nu îndrăzneşte să păşească acolo. (Definiţie după J.B.)

Băieţii-Rinocer: creaturi abjecte din casta de mijloc inferioară, angajaţi în special ca gardieni pentru Fae din castele superioare. (Din experienţa personală.)

Cele Patru Pietre: pietre translucide de culoare neagră-albăstruie, acoperite cu rune sculptate în relief. Cheia descifrării limbii străvechi şi a codului din *Sinsar Dubh* este ascunsă în aceste pietre mistice. O singură piatră poate clarifica un fragment de text, dar este nevoie de toate patru pentru ca manuscrisul să se dezvăluie în întregime. *(Legende şi mituri irlandeze)*

Druid: În societatea celtă precreştină, druizii îndeplineau sarcini de natură religioasă, legislativă şi juridică, în acelaşi timp ei fiind responsabili cu iniţierea tinerilor din clasele superioare în tainele ordinului. Se credea că druizii cunosc secretele zeilor şi pot controla materia, spaţiul şi chiar timpul. Vechiul cuvânt irlandez *drui* înseamnă magician, vrăjitor, ghicitor. *(Legende şi mituri irlandeze*)

Fae: vezi şi Tuatha Dé Danaan. Împărţiţi în două curţi: Seelie, sau Curtea Luminii, şi Unseelie, sau Curtea întunericului. Ambele curţi sunt separate în mai multe caste de Fae, cele patru Case Regale aflându-se în cea mai înaltă castă din fiecare curte. Regina Seelie şi consortul său domnesc peste Curtea Luminii. Regele Unseelie şi actuala sa concubină conduc Curtea Întunericului. (Definiţie după J.B.)

Fae de o sexualitate fatală (ex. V'lane): un Fae atât de viril încât este fatal fiinţelor umane care au contact sexual cu el dacă nu le protejează de impactul devastator al erotismului său letal. (Definiţie nefinalizată.)

Glamour: magie cu ajutorul căreia Fae îşi ascund adevărata înfăţişare. Cu cât un Fae este mai puternic, cu atât vraja sa este mai greu de pătruns. Oamenii normali văd doar ceea ce doresc Fae şi sunt ţinuţi la distanţă de aceştia cu ajutorul unui perimetru de distorsiune spaţială care face parte din glamourul Fae. (Definiţie după J.B.)

Lancea lui Luisne (alias Lancea lui Longinus, Lancea Destinului sau Lancea de Foc): lancea care l-a străpuns pe Iisus pe cruce. Nu a fost făurită de mâna omului, ci se numără printre Talismanele Luminii şi este unul dintre puţinele obiecte care pot ucide un Fae – indiferent de rangul şi puterea sa. (Definiţie după J.B.)

Monstrul-cu-Multe-Guri: Unseelie respingător, cu o multitudine de guri asemănătoare ventuzelor, cu zeci de ochi şi organe sexuale enorme. Casta Unseelie: necunoscută deocamdată. Analiză de risc: necunoscut în acest moment, dar suspectul ucide într-un mod de neimaginat. (Din experienţa personală.)

Null: *sidhe-seer* înzestrat cu puterea de a-i paraliza pe Fae printr-o atingere a mâinii (ex. Eu). Durata paraliziei este mai scurtă în cazul acelor Fae care aparţin castelor superioare. (Definiţie după J.B.)

OMF: acronim pentru Obiect Magic Fae, relicvă cu proprietăţi mistice. (Definiţie după Mac.)

Omul Cenuşiu: Unseelie monstruos care se hrăneşte răpind frumuseţea femeilor umane. Analiză de risc: poate ucide, dar preferă să îşi lase victimele desfigurate în viaţă pentru a le savura suferinţa. (Din experienţa personală.)

Pri-ya: fiinţă umană subjugată de Fae prin sex. (Cred. Definiţie nefinalizată.)

Psihoportare: modalitate de deplasare specifică Fae. Se petrece cu viteza gândului. (Am văzut-o cu ochii mei!)

Seelie: Curtea Luminii a Tuatha Dé Danaan, condusă de regina Seelie, Aoibheal. (Definiţie după J.B.)

Sidhe-seer: persoană imună la magia Fae, capabilă să vadă dincolo de iluziile create de ei, sau de „glamour”. Unii pot vedea chiar Tabh’rs, portalurile secrete dintre lumi. Alţii pot percepe obiectele magice deţinute de Seelie şi Unseelie. Niciun *sidhe-seer* nu seamănă cu altul, având capacităţi diferite de rezistenţă la Fae. Unii sunt limitaţi, alţii sunt mai avansaţi şi înzestraţi cu diverse „puteri excepţionale”. (Definiţie după J.B.)

Sinsar Dubh: talisman întunecat aparţinând rasei Tuatha Dé Danaan. Scris într-o limbă cunoscută doar de bătrânii rasei, se spune că manuscrisul ar conţine cea mai primejdioasă dintre vrăji. Adus în Irlanda de Tuatha Dé Danaan în vremea invaziilor menţionate în lucrarea pseudo-istorică *Leabhar Gabhala,* a fost furat deopotrivă cu alte relicve Fae şi, potrivit zvonurilor, ar fi ajuns în lumea oamenilor. Conform legendei, a fost scris cu mai bine de un milion de ani în urmă, de către Regele Întunecat al Unseelie. *(Enigma artefactelor – între adevăr şi legendă)*

Tabh’rs: portaluri Fae destinate călătoriilor între lumi, deseori ascunse sub forma unor obiecte umane banale.

Talismanele: opt relicve antice de o imensă putere: patru luminoase, patru întunecate. Talismanele Luminii sunt piatra, lancea, sabia şi cazanul. Talismanele întunericului sunt oglinda, cutia, amuleta şi cartea *(Sinsar Dubh* sau Cartea Neagră). *(Enigma artefactelor – între adevăr şi legendă)*

Tuatha Dé Danaan (sau Tuatha Dé): (vezi Fae) rasă extrem de avansată care a venit pe pământ dintr-o altă lume. (Definiţie nefinalizată.)

Umbrele: castă inferioară de Unseelie, acestea sunt creaturi cu o raţiune limitată, conduse de instincte. Nu suportă lumina şi vânează cu precădere noaptea. Răpesc viaţa la fel cum Omul Cenuşiu răpeşte frumuseţea, consumându-şi victimele cu o dexteritate vampirică şi lăsând în urmă resturile deshidratate ale acestora şi un maldăr de haine. Analiză de risc: sunt letale. (Din experienţa personală.)

Unseelie: Curtea întunecată a rasei Tuatha Dé Danaan. Conform legendelor, Unseelie au fost ferecaţi vreme de sute de mii de ani într-o închisoare perfectă. Perfectă, pe naiba.

Vânătorii Regali: castă mijlocie de Unseelie. Creaturi raţionale, aceştia se aseamănă cu descrierea clasică a diavolului. Au copite despicate, coarne, feţe prelungi de satiri, aripi membranate, ochi portocalii şi cozi. Cu o înălţime de doi până la trei metri, sunt capabili să atingă viteze impresionante, atât pe pământ cât şi în zbor. Principalul lor rol: să extermine *sidhe-seer*-ii. Analiză de risc: sunt letali. (Definiţie după J.B.)

Zona Întunecată: spaţiu ocupat de Umbre. Pe timpul zilei, pare un cartier părăsit. La căderea întunericului, se transformă într-o veritabilă capcană a morţii. (Definiţie după Mac.)

NOTĂ ASUPRA SERIEI *MacKAYLA LANE*

Se întâmplă uneori ca un scriitor să primească un dar: o poveste completă, de la cap la coadă, într-un pachet legat cu o fundă frumoasă şi aşezată în pragul subconştientului său. Nu este nevoie decât de voinţa de a deschide uşa, de a desface pachetul, de a elibera lumea ascunsă înăuntru şi de a transpune acea lume în cuvinte, cât mai bine cu putinţă.

În momentul în care seria *MacKayla Lane* a ajuns la uşa mea, am descoperit uimită că există un asemenea Thanatos în Erosul meu. Scriam romane de dragoste de o bună bucată de timp, şi savurasem fiecare clipă petrecută în compania războinicilor mei scoţieni şi a doamnelor care le-au răpit inimile.

Lumea care a ieşit la iveală din pachetul „Febre” nu avea nimic din frumuseţea romanelor mele de dragoste. Aici, monştrii pândeau la fiecare colţ, moartea nu cruţa pe nimeni, existenţa tuturor era guvernată de secrete, personajele erau mult prea tarate pentru a fi eroice, şi nicăieri nu regăseam atmosfera specifică romanelor de dragoste. Protagonista cărţii era un soi de păpuşă Bărbie, lipsită de ambiţii înalte şi indiferentă la lumea din jurul său, şi radical diferită de genul meu de personaje.

Am scotocit prin pachet, căznindu-mă să găsesc o trăsătură specifică scrisului meu şi întrebându-mă dacă, nu cumva, curierul FedEx încurcase adresa din nou. Are acest dar. Când şi când, i se pare distractiv să îmi lase la uşă o cutie destinată lui Stephen King. Sunetele care răsună de sub învelişul de carton vin din străfundurile întunecate ale sufletului. În rarele cazuri în care m-am lăsat ispitită şi am deschis cadoul greşit, am lipit temeinic pachetul la loc, am

proptit un scaun în uşă şi am refuzat să mai pun piciorul în pridvorul casei până ce pachetul nu a dispărut.

„Sunt doar două teme despre care merită să scrii şi să citeşti”, spunea F. Gonzalez-Crussi. „Dragostea şi moartea, Eros şi Thanatos.”

La vârsta de treisprezece ani, am avut parte de două experienţe literare care mi-au marcat existenţa şi m-au modelat în scriitorul de acum. Am împrumutat *Pasărea morţii* de Harlan Ellison de la biblioteca Academiei Catolice, a cărei elevă eram – ironia este limpede pentru cei ce au citit cartea –, iar una dintre mătuşile mele i-a dat mamei câteva romane de dragoste.

Eros şi Thanatos. Dragoste şi moarte.

Amândouă s-au regăsit în pachetul de la uşa mea, într-o combinaţie mai fascinantă decât oricare dintre creaţiile mele anterioare.

Pe măsură ce protagonista mea cutreiera străzile gălăgioase ale cartierului Temple Bar din Dublin şi îmi înfăţişa lumea ei, am fost fascinată de povestea acelei tinere obişnuite şi imperfecte aruncată într-o lume tenebroasă, extraordinară şi înfricoşătoare, populată de personaje pozitive şi negative greu de deosebit.

Am urmat-o în Zonele Întunecate – părţi din oraşele noastre ocupate de Umbre mortale şi care au dispărut de pe hărţi, deşi poţi oricând pătrunde în una dintre ele dacă nu eşti precaut; în adâncul labirinturilor subterane în care sălăşluiesc cei mai primejdioşi monştri – genul de monştri care există în oricare dintre noi; şi până pe tărâmul cel mai înşelător – cel locuit de Fae, cu farmecul său irezistibil, atracţia sa fatală şi minciuni mortale.

Nu m-am îndurat să închid cutia, ceea ce s-a dovedit probabil a fi un lucru bun. Nu exista nicio adresă de returnare pe pachet şi nici nu l-am mai văzut pe curierul Fedex din acea zi. Nu cred că se va întoarce până când nu îmi voi isprăvi lucrarea.

Uneori nu ai de ales. O poveste îţi bate la uşă şi te bântuie până când decizi să o spui. Faci tot ce îţi stă în putere şi speri ca pasiunea din sufletul tău să se transmită

la fel de intens cititorilor.

Bine aţi venit în universul lui Mac, şi ţineţi-vă departe de întuneric!

Karen